

URI ZOLTÁN

MEG AKARTAM HALNI!

MEGLEPŐEN
1.
ŐSZINTÉN
SOROZAT

-AVAGY MIÉRT LÉPTEM KI EGY KAMION ELÉ

A könyv elolvasása 14 éven aluli gyermekek számára nem ajánlott!

14

URI ZOLTÁN

MEG AKARTAM HALNI!
- AVAGY MIÉRT LÉPTEM KI EGY KAMION ELÉ

URI ZOLTÁN

MEG AKARTAM HALNI!

- AVAGY MIÉRT LÉPTEM KI EGY KAMION ELÉ

©Uri Zoltán

Megapress Kiadó
6635 Szegvár, Alkotmány u. 10/a
Telefon: (30)349-0745
[Http://www.megapress.hu/](http://www.megapress.hu/) • E-mail: center@megapress.hu

ISBN 963 216 043 6

Borítóterv: Uri Zoltán

Borítófotó, tördelés: Purgel Zoltán

Készült a Gyomai Kner Nyomda Rt.-ben
Felelős vezető: Papp Lajos vezérigazgató
Telefon: (66)386-211
[Http://www.gyomaikner.hu/](http://www.gyomaikner.hu/) • E-mail: knernyomda@nyomaikner.hu

Megjelent 17 B/5 ív terjedelemben, Garamond betűtípusból szedve.

Minden jog fenntartva!
Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni,
vagy sugározni bármely formában vagy módon,
a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül.
Tilos továbbá terjeszteni másféle összefűzésben,
borítással és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

TARTALOM

Beköszöntő	7
Egy borús éjszaka	9
A pánik	17
Halálra várva	23
Másságom, de heteroszexuálisan	35
Fotóalbum I.	41
Egy pszchioterápiás intézet	51
Elmélkedem, tehát vagyok!	65
Szerelmek? Első szexuális élmény, női orgazmus.	73
Schütz Ila és Cserháti Zsuzsa emlékére	99
Katona voltam, de vadakat terelő juhász nem	105
Két igazi csalódás	119
Haverok vagy barátok?	129
Fotóalbum II.	141
Tinisztár kerestetik	149
Sütő Enikő, Mc. Donald's, „halálvillamos”	155
Iskolapadok	167
Állásinterjúk	177
Még egy kis álláshirdetés	191
Újságterjesztés	195
Fotóalbum III.	201
Astra Manó, Fifi kutya	209
Szomszédok	217
A mi családuink	223
A kilépés	233
Köszönetnyilvánítás	253

BEKÖSZÖNTŐ

Köszöntöm Önt Kedves Olvasó abból az alkalomból, hogy kezében tarthatja első könyvemet.

Az írás szeretete már gyermekkoromban jelen volt az életemben. Kedves Szüleimnek minderről ekképpen vallottam: „*Én egyszer íróvá szeretnék válni!*”

Nos, úgy érzem, itt az idő, hogy ezt az elképzelésemet meg is valósítsam. Terveim között hátralévő életem során sok-sok könyv megírása szerepel.

Megjelenő könyveimet a „*Meglepően Őszintén*” sorozat kereteibe fogom a jövőt illetően is beilleszteni. Valóban őszintén feltárom majd életünk azon problémáit, melyekről szűk körben lehet hogy beszéltünk már, de úgy igazán soha nem ált módunkban kibeszélni azokat. Már, „*Meg akartam halni...*” című könyvemben is, talán meglepő nyíltsággal vallok sok mindenről, és így lesz ez többi könyvem vonatkozásában is.

Arra a kérdésre pedig, hogy miért Odaát szerettem volna megtalálni az igazságot, Ön Kedves Olvasó könyvem elolvasása után, biztos meg tudja majd adni a választ.

Fel fog tűnni Önnek a fejezeteket olvasva, hogy Szüleimre nagyon sokszor „*Kedves*” jelzővel utalok. Talán, Kedves Olvasó elnézi ezt nekem, hiszen Ők mindig nagyon fontos helyet foglaltak el az életemben. S a jövőt illetően sem lesz ez másképp. Ők, szinte minden percben mellettem voltak nehéz időszakomban is. Így, ennek a könyvnek a megjelenésével céлом volt az is, hogy Irántuk érzett mérhetetlen szeretetemet lelkiekben, egy még magasabb szintre emeljem fel.

Uri Zoltán

EGY BORÚS ÉJSZAKA

Kettőezer-három május tizenkilencedike, hétfő este huszonkettő óra tizenöt perc. A parkolóban megpihent Opel Astra Caraván típusú személygépkocsimhoz közeledve, csak egyetlen egy határozott gondolat „*úszott át*” a fejemben. Meg akarok halni! Beültem az autóba, és a rutinműveletek végrehajtása után már tudtam, merre fogom irányítani azt a tömeget, mely súlyából adódóan engem bármikor a falhoz szorított volna. De tudtam most is, mint mindig, én vezetem célba ezt a Németországban gyártott járművet. A cél pedig egy olyan szentesi elkerülő út volt, ahol, mint általában mindig, azon az éjszakán is nagy volt a kamionforgalom.

Soha nem vezettem még kamiont, most sem a nagy kormány mögé szerettem volna beülni. Egészen más okok miatt vágytam a száguldó „*időzített bombák*” közelségére. Májusban még a médiák sem foglalkoztak oly sokat ezekkel az áruszállító járművekkel. A jelent illetően azonban már napirenden vannak a különböző hírösszefoglalókban, ugyanis nagyon megnőtt a kamionok érintettségeről szóló balesetek száma.

Azon az éjszakán nem gondoltam volna, hogy talán elsőik között hozom olyannyira hírbe ezeket a félelmetes „*aszfaltzaggatókat*”. Nem is ez volt a célom. Itt szeretném megjegyezni: Nagyon tisztelem azokat a férfiakat, akik ebben a „*nagytestűben*” felváltva nyomkodják a pedálokat, mindennap megtéve súlyos kilométereket, egyedül, távol a családjuktól.

Nem is egészen értem, miért is nem gondoltam erre, amikor a sötétségben erős halálvágytól legyengítve az elkerülő út felé tartottam. Pedig ők valóban, a „*magányos farkas*” bőrébe bújva, önmagukra és szerelvényükre utalva, egészen más körülmények között keresik meg a föníciai javakat, mellyel megpróbálják eltartani családjukat. – Más világ. Más, mint egy bróker, egy

tanár, vagy egy takarító világa, akik, ha a kommunikáció hiányától szenvednek, bármikor „*jóllakathatják magukat*”, egy-egy kiadós beszélgetéssel – mondjuk valamelyik kedves munkatársuk társaságában.

Ezúton kérek elnézést tőlük, hogy azon a borús éjszakán nem hittem el magammal, hogy ők valóban mások. Mások, mert járművüket sokszor, akkor sem állíthatják meg, amikor gondolataikat már nem biztos, hogy a szürke betonra és a mellettük villámgyorsan elhaladó útelválasztó fehér csíkokra fókuszálják. Fáradtan is, de hajtanak önmagukért, szeretteikért. Legrosszabb álmukban sem álmodják meg azt, hogy – az egyébként is sok negatív körülmény mellett – még egy 37 éves fiatalember gondolataiba is bele kell, hogy lássanak, aki az út mellett sétál, önmaga érzéseitől teljesen kiszolgáltatva.

Miért kényszerítettem én is, egyfajta tornáztatásra ezeket a nem túl kipihent kamionos agyakat, másodpercek tört része alatt?. Miért? Nem volt hozzá jogom! Mint ahogy talán jogom volt ahhoz, hogy a személygépkocsimban ülve és azt vezetve, a már említett út irányába, átértékeljem az életemet, és úgy döntsek, elég volt, befejezem, nem csinálom tovább.

Mielőtt rákanyarodtam volna az elkerülő útra, menet közben rövid időre elengedtem a kormányt, és apró szeletekre téptem egy búcsúlevelet, melyet Kedves Szüleimnek írtam. Annak a levélnek már nem volt, ott és akkor aktualitása, ugyanis egy pár nappal korábban írtam egy másik helyszínt választván magamnak. (De erről, majd később.) Így a papírdarabkákat kidobtam a gépkocsi letekert ablakán, magam mögött hagyva az úttest redőiben. Arra már pontosan nem emlékszem, hogy kilométer per órában kifejezve, melyik tartományban szeltem a sebességet. De ha azt írom, az érzés olyan volt, mintha átléptem volna a megengedett sebességhatárt, akkor biztos úgy volt. Csak szállt velem az „*eneszkás kombi*”, én pedig egyfolytában arra

gondoltam, de jó lenne, ha el tudnám érni a célomat ezen az éjszakán.

Már olyan régóta készültem erre, csak azt nem tudtam soha eldönteni, milyen úton, módon tudnám „*sorsom végképp eltörölni*”.

– Igen. Tudom! „*Rabszolga had indulj velünk.*” (Még a régi rendszerből az Internacionálé.)

A 2002-es év novembere óta, szinte nem volt olyan nap, hogy ne gondoltam volna arra, valamilyen formában megpróbálom befejezni földi életemet. Sajnos, már egy éve gondolatban csatlakoztam azon kedves emberek táborához, akik szintén fontolgatták magukban az öngyilkosságot.

Ezek az emberek kedvesek? – Nem tudom, de azt igen, hogy az átlagnál kivétel nélkül érzékenyebbek. Régebben, amikor meghallottam kendőzetlenül, így nyers formában kimondva, hogy öngyilkos, még a hideg is átjárta testem minden zezzugát.

Amikor rákanyarodtam az önmagam által választott „halálútra” szelektív vizuális látásmódot alkalmazva, csak a kamionokra tudtam koncentrálni. A többi jármű szinte teljesen el is került a figyelmemet, úgy szólva (helyesebben úgy írva) kiesett a látóteremből.

Várakozáshoz mérten, már az első percekben feltűntek nagy ellenfeleim, melyek láttán egy érdekes, feszült, de valahol megnyugtató érzés töltött el. Arra gondoltam, de jó lesz, ha egy közülük végérvényesen legyőzi fizikális mivoltomat, és örökre megállítja az időt az életemben.

Az út szélén, a füves területen megálltam az autómmal. Lekapcsoltam a fényszórókat, pihenésre ítélttem az autó motorját, és csak néztem bele a sötétségbe, hunyorítva szememet egy-egy szemben megvillanó fényszóró láttán. Jó volt ott ülni egyedül, titokban, hétpecsétes titokként kezelve a jelent a külvilággal szemben. – Erről most csak kizárólag én tudok, senki más. – Nyugtáztam magamban ezt a nagyon

kellemes tény. Hiszen életem mindig is egy nyitott könyv volt. Mindig mindenkinek lehetett megérezése a gondolataimat illetően, lehetett rálátása cselekedeteim sorsszerű alakulására. Ilyen szempontból nagyon egészségtelen, önzetlen életet éltem. Hiba volt mindig, mindenkinek őszintén vallanom életem apró rezdüléseiről is. Már nagyon régen „*eladtam*” magamat. Természetesen, különböző felém irányuló juttatások létezése nélkül.

Ültem egy viszonylag kényelmes autósülésben, és biztos hihetetlenül hangzik, de tényleg az nyugtatott meg, hogy tudtam, nemsokára mindennek vége. Örökre megállítom földi létem óraszerkezetét, mely harminchét éven keresztül olykor-olykor csak akkor akadt meg egy pillanatra, ha mentális állapotomat kicsit gondolkodóba ejtette a „*hogyan továbbot*” illetően.

Már az autóban töltött perceket is valahol, egy nem e világi élet részeként éltem meg. Erős negatív gondolataim már semmilyen ponton nem kapcsolódtak a valós élethez.

Kiszálltam az autóból. Gondosan megnéztem, ellenőriztem, hogy mind az öt ajtót bezártam-e (ugyanis az autóban nincs központi zár). Érdekes, lehet, hogy mások, talán egy ilyen helyzetben már nem gondoltak volna a hátrahagyott autó sorsára. Én szerettem volna ezen a ponton is egyfajta megnyugvással otthagyni az autót, és nyugodt lelkiismerettel elköszönni tőle. – Ez meg is történt.

Elindultam az elkerülő úton, szemben az intenzívnek nevezhető forgalommal. Emlékszem, azon elmélkedtem, vajon az autók volánjánál ülők mit gondolhatnak rólam. Miért sétálok itt, az éjszaka kellős közepén? Még csak, valamilyen tároló alkalmatosságot sem látnak a kezemben, melybe mondjuk benzint csapolhatnék egy közeli benzinkút kútjánál. Olyan szándékot sem láttak felfedezni, hogy szeretnék bebocsátást nyerni autójukba, ugyanis kezemet nem vízszintesen tartottam,

hanem inkább függőleges helyzetben kísérte testem mozgását. Figyelmemet pedig erőteljesen az autók fényszóróira összpontosítottam. Hiszen, már nagyobb távolságból is meg tudtam ítélni, hogy milyen magasan helyezkednek el, mekkora a távolság az út, és a világító „szempárok” között. Természetesen érdeklődésemet, azok a kerek fényt kibocsátó elektromos jelenségek kötötték le, melyek kimondottan magas pozícióban élvezhették a helyzet magaslatát.

Az első kísérletem (ha lehet ilyet írni egy ilyen szituációban), nagyon banális volt. Inkább csak a megijesztés szintjére korlátozódott le. (Bocsánatot kérek attól a kamionostól is, aki akkor ott, abban a kamionban ült.) Szinte csak testem felső része mozdult meg, az is félszegen. Már csak a „húúú” ijesztésül szolgáló szó hiányzott ebből a röpke történetből. Ő biztos azt gondolta, egy részeg fiatalember kisebb fokú megingásáról lehetett szó. – Elbizonytalanodtam! Az jutott eszembe, talán nem is vagyok én most olyan könnyű helyzetben. Nehezebben fogok a halálba menetelni, mint azt korábban gondoltam volna. Annyira szorongtam ettől az érzéstől, hogy nem is tudtam utána úgy figyelni kitűzött célomra, mint szerettem volna.

Még egy kicsit sétáltam a biztos talajon, majd úgy döntöttem, a bennem felgyülemelő feszültségek levezetéseképpen, visszaigyekszem az autómhoz (melytől ugye korábban már végleg elköszöntem), és autózok egyet, hátha újra erőt tudok majd venni magamon, ha már egyszer itt vagyok egy nagy lehetőség kapujában. Olyan kudarcos gondolatokkal a fejemben, visszatértem oda, ahova többé már nem állt szándékomban. Újra beültem az autóba, és gyors, kissé zaklatott mozdulatokkal az útra kormányoztam régi ismerősömet.

A következő pillanatban már biztos túl léptem a megengedett sebességhatárt, ugyanis a gázpedál és a padlólemez több ponton akkorra már találkoztak egymással. Ilyen „előző

életemben” még nem nagyon fordult velem elő, hiszen ilyen szempontból soha nem teszteltem autóimat. Szerettem mindig sportosan, tempósan vezetni, de nem a végsebesség határáig. Úgy voltam vele, ennyi most belefér. Életem utolsó óráiban talán ezt az ámokfutást is megengedhetem magamnak.

Egy viszonylag konszolidált életet tudhattam magam mögött. Igazán nagy – média hírként szolgáló – balhék egyáltalán nem jellemezték hétköznapijaim napkeltéjét, napnyugtáját, és a két napszak között meghúzódó időszakot sem. Éltem az életemet úgy, mint bárki más. Csak talán több esetben álmodtam arról, hogy az emberek jóindulatúsága határtalan. Mindenki meglátja, megtalálja a másikban a szépet, a jót. Egyformán elfogadjuk egymást teljes valónkban.

A száguldás következményeként megszűnt körülöttem a tér, az idő, így egy kicsit az autó belső utastere is, mely arra engedett volna következtetni, hogy valahol a jelen pillanatban ülök. És most, kivételesen nem álmodom, ha nem ez az álomszerű, rémisztő valóság. Előzésből előzésbe. Tulajdonképpen ez volt az a kijózanító művelet, mely igazán nem hagyta, hogy túlságosan megfeledkezzek arról, hogy egy autó volánjánál ülök.

Soha egyetlen egy alkalommal nem gondoltam arra, milyen lehet drogosként átélni a repülést. Nem is volt vágyakozás bennem, hogy mindezt megtapasztaljam. Valószínű azért nem, mert széles spektrumú fantáziám birtokában, különböző anyagok nélkül is volt erre mindig lehetőségem. Most azonban gondoltam a szerre, mert egy kicsit úgy éreztem, átléptem fantáziálásom kereteit is.

Ahogy gyors egymásutánban gyűrtem le a kilométereket, egyfolytában azt próbáltam tudatosítani magamban, ez az utolsó lehetőségem. Ez az a bizonyos éjszaka, amikor meg kell cselekednem önmagam elleni merényletemet.

– És ez valóban így volt. Vészesen fogyott az időm.

A PÁNIK

Kettőezer-három év februárjában felvételt nyertem egy fővárosi pszichoterápiás intézetbe. Ezt az intézményt egy budapesti pszichológus hölgy ajánlotta figyelmembe, aki évekkel ezelőtt terapeutaként ebben az intézetben próbált segíteni olyan betegeken, akik elsősorban a „*kibeszélős*” terápiát részesítették előnyben, egyéb más gyógy módokkal szemben.

Mielőtt beléptem ebbe az évek során, csúnyán leamortizálódott kastélyba, azt megelőzően közel féléven keresztül szenvedtem egy nagyon mély depressziótól. Azaz igazság, már évekkel ezelőtt jelentkeztek nálam különböző tünetek, igaz akkor azok nem a depresszióra, hanem a pánikbetegség jeleire utaltak. Sokszor teljesen váratlanul törtek rám ezek a nagyon nehezen körülírható érzések. Ami viszont, mint érzés, ezeknél a rosszulleteknél jelen volt, az a haláltól való félelem. Mindig olyan érzésem volt, hogy percek választanak el a túlvilágtól. A legnagyobb problémát mindig az jelentette, ha eszembe jutott a nap bármely szakában, hogy én küszködök egy ilyenfajta problémával. Már is kezdett utat törni magának ez a kegyetlen érzés. Azóta tudom, hogy a legnagyobb terrorista ebben a nagy világegyetemben az agy. Az agy sok mindenre képes, ha „*ő*” azt pont úgy akarja. S ezek a pszichés bizonytalanságok sok esetben elviselhetetlenebbek bármely fizikális fájdalomnál.

Általában azokon a helyeken jöttek elő ezek a szorongások, ahol korábban már voltak rosszulleteim. Ezek a „*belső rohamok*” a külvilág számára nem igazán voltak megtapasztalhatóak. A mellettem álló, elsétáló emberek nem is gondolták volna, hogy sokszor tényleg úgy éreztem, nincs tovább. Erős szívdobogás, ájulásérzet és mintha az agy nem kapna oxigént. Fohász az életért. – Ma már nem félek a haláltól. Bevásárlóközpontok, posta, mozi és egyéb helyek. De volt arra is példa, hogy

beszélgettem valakivel valahol, és közben éreztem az alattomos közeledést. Gyorsan elkészöntem ismerősömtől, beültem az autóba, vettem egy nagy levegőt, és éreztem, hogy fokozatosan jobban vagyok.

Azt is megfigyeltem, hogy a pánikot az én esetemben a nagy távolságok, nagy terek, és sok ember egy helyen való együttléte generálta. De az is megtörtént, hogy Budapesten dugóban kellett átélnem nagyon nehéz, hosszadalmasnak tűnő perceket. Akkor legszívesebben kiszálltam volna az autóból, és otthagytam azt (mint Olaszországban), elsétáltam volna onnan.

Minden embernél más és más tüneteket produkál a pánik. Emlékszem, olyan tizenhét éves lehettem, amikor először éreztem valami furcsát. Kedves Szüleimmel a fővárosban néztük meg az augusztus 20-ai tűzijátékot. Nagyon sokan voltak egy helyen, egy időben. – Ez volt a baj. Úgy éreztem, ha fizikálisan nem is, de agyam útvesztőjében szép lassan, biztos elveszek közöttük. Le kellett ülnöm az aszfaltra, meg kellett érintenem a talajt, hogy kicsit jobban legyek. Az adott egyfajta biztosságot, hogy megérintettem valamit, ami szilárd. Nekem, akkor ott a talaj volt a mankóm, egyben a támaszom. Nagyon speciálisnak ítélték meg problémámat. Úgy gondoltam, ez biztos csak megint velem fordulhat elő. Azóta persze már tudom, hogy akár a pánikbetegség, akár a depresszió – közhellyel élve – korunk betegsége.

Harmincnégy évesen kezdtem rájönni arra, hogy mindenféleképpen szakorvoshoz kell fordulnom, mert ezeket a gyötrődéseket saját akarattal nem lehet megszüntetni, de még csak befolyásolni sem. A környezetem előtt soha nem titkoltam különböző kínjaimat. Őszintén mertem vallani ezekről. Személyiségemnek betegsége is egyfajta szelete, mely erősen meghatározza azt. Egy jellemet, egy karaktert, nagyon sok alkotóelemből lehet meggyúrni, megformázni. Szerintem szerves részeket képeznek, mind az egészségre, mind egyes

betegségekre, az arra utaló jelek is. Hiszen, nagyon sok ember pont egy betegsége kapcsán válik azzá, amilyen önmaga valójában. A betegség építő, hatékony hatást is gyakorolhat az emberekre. Az egészséges emberek pedig pozitív állapotuktól lesznek olyanok, amilyenek. Sokszor befogadóak, de talán elutasítóak is sok esetben. Aki beteg, annak egészen más az értékrendszere. Ha például süt a nap, nem azt mondja: „*Süssön, az a dolga*” – hanem megköszöni a napnak, hogy süt, mert ezt is az apró örömök közé sorolja.

A pánik jellegű betegségemből dr. Gábor S. Pál (Pali bácsi) gyógyított ki, aki, mint tudjuk zeneszerző és pszichiáter is egyben. Ő mondta nekem egykoron, hogy akár a pánik, akár a depresszió, az érzékenyebb lelkületű emberek betegsége. Amikor volt szerencsém őt megismerni, ő egy amerikai gyógyszert, nevezetesen a Prozac-ot ajánlotta figyelmembe, és ezzel egy időben elő is írta ennek napi szintű szedését. Rosszérzés töltött el a rendelőjében, amikor tudatosult bennem az, hogyha átmenetileg is, de egy olyan gyógyszer rabja leszek, amit már nem megfázásra írtak fel. Ugyanis korábban nem ápoltam napi szoros kapcsolatot különböző gyógyszerekkel, de még csak, egy bizonyos gyógyszerrel sem. Azt is tudtam viszont, hogy pánikbetegségemből egyéb úton-módon lehetetlenség lesz kitörnöm. Így tudomásul vettem, konstatáltam magamban, a gyógyszer napi lebontásban történő szervezetembe való juttatásának száraz tényét. Pali bácsi azzal nyugtatott, hogy a jelent illetően Barbara Streisan is kénytelen ezzel a gyógyszerrel beérni. És következő gondolatai már egyre jobban arra irányultak, hogy a hazai művészvilágból is milyen sokan felkeresik őt. Olyan nevek hangzottak el, hogy szinte lebilincselődtem nevük hallatán a főorvos úr kliens székében. Arról volt sejtésem, hogy nagy valószínűséggel abból a világból is sokan áldozatául esnek ennek a betegségnek. Hiszen képzeljük csak el, hogy valóban mennyire is érzékenyek

művészeink, és milyen erősen munkálkodik bennük a bizonyítási vágy, mielőtt kilépnek azokra a bizonyos híres nevezetes, szálkás vagy nem szálkás deszkákra. Tehát valahol, azonnal érthetővé is vált számomra, hogy kik is tarthatnak leginkább attól a lehetőségtől, hogy előbb-utóbb saját magukon is megtapasztalják e nagyon elviselhetetlen kór első jeleit.

Nekem személy szerint nagy élmény volt a Pali bácsival való találkozás, ugyanis nemcsak a betegségről beszéltünk, hanem érintettük énekesi múltamat is, melyre a mai napig nagy szeretettel gondolok vissza.

1984-ben egy „*Tinisztár kerestetik*” tehetségkutató versenyen bejutottam a döntőbe, melynek következményeként, minket tinisztárokat egy ideig felkarolt a pop szakma, és a média. Hétféteken, szombat délelőttönként próbáltunk a KISZ Központi Művészegyüttes székházában. Este pedig, fellépésünk volt különböző budapesti színházakban, ifjúsági házakban, művelődési központokban. Több alkalommal az Első Emelet együttessel léptünk fel. Furcsa érzés volt, amikor olvastam a különböző álló reklámtáblákon, hatalmas betűkkel kiírva: Tinisztárok. Örültem, boldog voltam, mert az éneklés mindig központi helyen szerepelt az életemben. (De erre még majd visszatérek.)

HALÁLRA VÁRVA

Vártam a halált! – Tudtam, magától nem fog eljönni, tenni is kell valamit a cél érdekében. 2002. november irtunk. Már nem érdekelt senki és semmi. A szívem tele volt érzésekkel, de akkor ezeket az érzéseket már nem tudtam, helyesebben nem is akartam megosztani senkivel. Egy határtalan érdektelenség uralkodott el rajtam. Csak feküdtem, és aludtam. Tudtam, most csak ezt az átmeneti elmúlást használhatom fel arra, hogy ne legyek éber állapotban, és ne kelljen gondolkodnom. Ha lehetőségem lett volna egy gombnyomással megszüntetni agyam működését, megtettem volna. *„Istenem, mekkora terrorista az agyam! Szembe fordult most velem, és arra törekszik, hogy nekem egy kicsit se legyen jó. Miért? Miért?”* – kérdeztem magamtól, és „tőle”, az agyamtól. Ha lett volna a lakásban pisztolyom, gond nélkül megtettem volna. Még a látványától is idegenkedtem korábban (már, mint egy fegyvernek). A telefonomat sem vettem fel. Később ki is kapcsoltam. A csengetésre sem nyitottam ajtót senkinek. Csak egy sötét lakásban, hol alvó, hol fent lévő állapotomban reménykedtem egy nem felébredés lehetőségében. Tudtam, ez csak egy olyan, hiú ábránd.

Túl sok minden történt a betegségem előtti hónapokban. Vállalkozásomban – a reklám területén – olyan kudarcok értek, melyeket nem tudtam igazán kezelni, feldolgozni. Bevételeim nem fedezték kiadásaimat. Rájöttem (rájöttünk barátommal, Zolival) arra, hogy igazán nem számíthatunk csak magunkra. Nem lett volna szabad megbíznunk olyan üzletkötőkben, akik egy-egy meghallgatás alkalmával kicsit is bizonytalanok voltak. Nincs szégyenérzetem emiatt, mert mi csak minél több fiatalnak és időseknek szerettünk volna segíteni, munkát adni (nem a kezükbe), hanem gondolataikba. (Furcsa ez így, ahogy leírtam.) De valóban nem kétkezi munkáról volt szó, hanem

szellemiről, azért fogalmaztam így.

A nyári hónapokban meg kellett válnom két dologtól. Egy fekete Toyota típusú autótól (amit nagyon szerettem), és egy garázstól. Amikor söprögtem ki a garázst, egy kézi szövésű seprűvel, könnyeim hullottak a porba. (Erről azt hiszem nem is tudott senki, de most leírtam.) Az autót Kecskeméten adtam át a lízing cég két fiatal munkatársának. Akkor csak azért tudtam szárazon tartani szemeimet, mert valahogy erős akartam lenni. Két, elég fajsúlyos dolog, melyektől el kellett köszönnöm. A meglévő meglévőkhez, mindig nagyon ragaszkodtam. Új volt az érzés, és ettől olyan pokoli. Ami leginkább bántott, hogy Kedves Szüleim anyagi javai is eszembe jutottak mindig, amikor a megvadásokra gondoltam. Hiszen Ők segítettek ezen értékek megszerzésében. Ha filléres emlékek lettek volna – mint az egykori dalban –, akkor is nagyon fáj nekem, de így még hatványozottabban érintett meg ez a rosszérzés. Bródy Jánosnak, a sok pici emlék nem is volt fájdalma, hiszen ő nem vesztett el egyet sem közülük, hanem megőrizte azokat, kivétel nélkül. – Neki sikerült.

Valójában az én esetemben az autó és a garázs is azért értékelték fel még inkább – tudtukon kívül – önmagukat, mert nem saját tőkém rájuk való fordításával vásároltam meg „őket” (illetve azokat).

Csak feküdtem, és minden olyan üresnek, kilátástalannak tűnt. „Élő halottként” kezelhettem testem vízszintes helyzetben való tartózkodását. Már a televíziót sem igen kapcsoltam be. Egyedüli társam a csend lett. Megbízható társnak bizonyult, ott maradt végig mellettem.

„Köszönöm neked Te csend, ki néztél, hallgattál, beszélgettél velem. Ha te nem lettél volna, már én sem lennék, úgy hiszem. Mélységed sötétsége sokszor, még most is válaszol, de a távolban elvészve lelkem Rád borul.” (Önmagamból idéztem.)

A relaxák leengedését látva, a külvilág azt is hihette, hogy nem is

tartózkodok lakásomban. Ott tartózkodtam, de ott létem sokszor már önmagam számára is megkérdőjelezhető volt, hiszen az egész olyan volt, mint egy véget nem érő lidércektől teli álom. A rossz álmok minden esetben kihatással, befolyással voltak a másnapokra. Ebben az álomban az volt a legeslegrosszabb, hogy ebből egyszerűen, de még kicsit körülményesen sem tudtam felébredni. Nem mondhattam magamnak másnap reggel: „*De jó, hogy ez csak egy álom volt, és nem a valóság!*”. Az éjszakákat nem a kellemesebb reggelek váltották fel, hanem a még kellemetlenebb ébredés percei, ugyanis ébren lenni sokkal rosszabb volt, mint aludni, nem tudva semmiről. Egyszerűen, az egyetlen menekülési útvonal az alvásba átnyúló „*bídlételet*” volt. Irigykedtem is a barna színvilágot magukon viselő nagy tappancsosokra, akik képesek arra, hogy átaludjanak egy telet. Szívesen bújtam volna medvebőrbe azokban a hónapokban.

– Emlékszem, igazán közlőről, csak az állatkertben volt szerencsém találkozni, ezekkel, a számomra oly szimpatikus „*reklámállatokkal*”, ami a medvesajt eladási statisztikájának növeléseképpen így is értelmezhető. Nemcsak, hogy sajtot nem, de más, egyéb táplálékokat sem szívesen juttattam szervezetembe. Csak az volt a baj, hogy Kedves Szüleim gondoskodtak arról, nehogy véletlen az önpusztításnak egyik válfajával, az éhen halással, mint lehetséges variációjával éljek (melynek következtében, ne éljek).

– Igen! – gondoltam magamban. Ha teljesen egyedül lennék, most megvonhatnám magamtól végérvényesen a kalóriákat, várva mindeközben a végelgyengülés utolsó pillanatait. Az önmegtartóztatásra mindig csak egy-két napig volt lehetőségem, mert szüleim ellenőrizték ezeket a magamtól való megvonásokat, és nem engedtek ezeknek a dacos elképzeléseknek. Ha már túl sok idő telt el két étkezés között, telefonáltak (amikor még el tudtak érni telefonon), és

megkérdezték, mikor szándékozok átmenni hozzájuk, elfogyasztani az ebédet és a vacsorát. (A reggeli igazán, soha nem „*épitkezett*” életemben, mint a legkorábbi napi étkezési forma.) Kezdetben meg tudtam tenni, ezt a nem túl nagy távolságot, hiszen Kedves Szüleim és saját lakásom között, olyan négyszáz méternyi lehet a távolság. Az elindulásomat viszont nagyon nagy kényszer előkészületek előzték meg. Időben, hozzávetőlegesen, minimum másfélóra hossza. Ez a kilencven perc nem az öltözködéssel, és a tükör előtt állással telt el, hanem egyéb – az egészséges emberek számára – furcsa cselekedeteimmel. Mint már írtam arról, leengedett relaxák társaságában vontam el magamtól a napfényt, ami az idő tájt már nem igazán bontogatta sugarait. Inkább a szürkeség volt jellemző az égbolt színére, mely sokszor teret adott a hófelhők úszó versenyének is, melynek én nem lehettem szemtanúja lakásom fogságába száműzvéen önmagamat.

Mielőtt kinyitottam volna hevederzárral bezárt lakásom ajtaját – és kilépve abból, a nem túl régen újrafestett lépcsőházba – óvatosan felhúztam a relaxát a konyhai ablak üvegén. Elnéztem mindkét irányba, és próbáltam felmérni, hogy mekkora az autós, kerékpáros és gyalogos forgalom a Bruszniai sétányon, ahol laktam (lakok). Mindig sok időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy azt lássam – betörő szóhasználattal élve –, tiszta a levegő. Vettem egy nagy levegőt, és kiléptem a lakásból.

Sokszor, még a kulcsot sem fordítottam el a zárban, amikor hallottam, ezt a műveletet már más be is fejezte valamelyik emelet ajtajának ajtaján. Ezt hallva, gyorsan visszaléptem lakásom előterébe, majd a konyhába és kezdődött minden előlről, sokszor egymás után. Konyhából lépcsőházba, lépcsőházból konyhába. Nagyon ritkán fordult az elő, hogy ne találkoztam volna senkivel, de lehetőség szerint mégis kívántam lecsökkenteni azoknak az embereknek a számát, akikkel akár a lépcsőházban, akár út közben (szüleim lakása felé tartva), a

találkozás elkerülhetetlen volt. Nem tudtam kilépni a lakásból. Megmagyarázhatatlan okokból adódóan féltem az emberektől környezetem minden szegmentében. Amikor még ki tudtam lépni a lépcsőház ajtaján, az is borzasztó nagy szenvedések árán valósulhatott csak meg. Ugyanis egy nagyon nagy feszültséget éreztem ott legbelül. Én, aki világ életemben nyitott voltam minden és mindenki előtt, bezártam magam körül azokat az ajtókat, melyeken máskor mindig sokan bekopogtathattak. Úgy mentem végig a sétányon, mintha egy másik világban közlekednék. Senkit nem akartam észrevenni magam körül. Az emberi tekintetek rám szegeződését, gyilkos közeledésként éltem meg. Biztos furcsa, sétáló emberke lehettem életem e kegyetlen szakaszában. Csak néztem magam előtt az aszfaltot, és azt vártam, mikor fog már elfogyni. Kérültem a szemkontaktusokat. Ha véletlen egybe belesétáltam (szó szoros értelemben kivetítve) szorongó érzés fogott el. Melegséget éreztem, és a hideg ellenére rövid idő alatt leizzadtam.

Három fokozaton mentem keresztül. Első stádiumban még nappal, nehezen is, de valahogy ki tudtam lépni az utcára. A következő időszakban már csak kizárólag este, utána pedig már egyáltalán nem. Az „*egyáltalán nem időszak*” már fizikálisan és mentálisan is egyre elviselhetlenebb lett számomra. Akkor már Kedves Szüleimet sem akartam beengedni lakásomba. Minden este úgy aludtam el, hogy telefonom ébresztőjét beállítottam egy kora reggeli csörgésre, ugyanis az volt a célom, hogy reggel kísétálok a buszpályaudvarra, felszállok a Budapestre induló buszra, és a fővárosban valamelyik megállóban beugrok a metró szerelvény elé.

Amikor megszólalt a telefonom ébresztője, több ízben meg is kezdtem a szokásos reggeli előkészületeket, de egy ponton mindig elakadtam. Nem tudtam kilépni lakásom ajtaján. Így mindig kudarcba torkolódtak ezek az elhatározások. Levetve magamról az „*öngyilkos ruhát*”, visszafeküdtem, kikapcsoltam

telefonomat és aludtam tovább. Mindig abban bízva, hogy nem lesz több ébredés soha (én akkor, a „*sobát*” nagyon komolyan gondoltam). Bár csak fájt volna a fejem, a fogam, vagy bármi más, csak ne kellett volna szenvednem magamtól. Viszonylag mindig az életet szerető, kedvelő ember voltam. Telis teli szélsőségekkel. Hiszen, ha jó kedvem volt, a föld felett éreztem magam, de ha bánat ért, meg koreografáltam saját temetésemet. Ikrek jegyben születtem, május 27-én, délután tizenhárom órakor, az első dekádban, még 1966-ban. A kettősség valóban végig kísérte életemet. Nem vagyok naprakészen tájékozott az asztrológiát illetően, de azért időközönként el szoktam olvasni a horoszkóp hiteles, vagy nem hiteles állításait. Tulajdonképpen életem történései sok ponton hasonlítanak azokhoz, a tipikusan „*ikres*” cselekedetekhez. Az írással kapcsolatos szeretetemből is olvashattam már egy-egy újság horoszkópokat elemző hasábjain. De ez, a verbális – emberek irányába történő – közeledésekre is vonatkozik. Az Ikrek ember, vagy beszéd, vagy írás formájában szereti minden körülmény között megszólítani környezetét. Nagyon fontos számára az emberek megítélése, azok értékrendjeinek megismerése. Ki van éhezve és szomjazva mindenféle (kivéve a pletyka szintű) információk begyűjtésére, mert minél több mindent szeretne megismerni ebből az érdekes világból. Legkedveltebb időtöltése a beszélgetés. Ezt minden egyéb más foglalatosság elé teszi, helyezi, legfőképpen akkor, ha gondolatai átnyújtásával tud is segíteni az arra rászoruló embereken. Hiszi azt, hogy ebben a nem igazán európai világban még van értéke a nem érdekből kimondott, előre nem megtervezett improvizatív, őszinte emberi szónak.

Vallom, hogy minden továbblépésnek, a problémák feloldásának alapja, két ember közvetlen dialógusa. Ha egy baráti, társas vagy akár munkahelyi kapcsolatban, két ember tud beszélgetni egymással, akkor van esély a túlélésre, a kapcsolat továbbvitelére. De, ha elfogynak a szavak és mondatok, akkor

jönnek a harcok, fizikálisan és fejben egyaránt. Érzékenyek és romantikusak vagyunk egyszerre. Lelkünket legszívesebben egy szál gyertya elégetésével szimbolizálnánk. Elképzeljük azt, hogy ehhez nem kell vacsora (olyan igazi gyertyafényes), és azon is elgondolkodunk (én legalábbis biztosan), miért nincs az emberek szívében mindig karácsony.

Hajlamos vagyok arra, hogy önmagamot szeretném másokban is felfedezni, holott tudom, mi emberek, mennyire máshogy gondolkodunk, és ez a világ ezért tudta ennyire kikerekíteni önmagát. Ha nem így lenne, nem sétálnának az emberek a Földön, megtéve életükben súlyos kilométereket földgömbünkön, hanem másznának fel egészen az egekig egy egész emberöltőn át, mert a Föld négyszögletessége ezt kívánná meg, és a mászás legalább olyan természetes lenne, mint most a sétálás. Sok gyenge pont van lelkemben. A kemény stílusú, ízléstelen fellépéseket más emberek irányából nagyon nehezen viselem. Szeretnék ezekhez az emberekhez is szólni, bár erre lehet, hogy soha nem lesz esélyem, lehetőségem. Egy olyan másik világban élek, mely talán a mostaninál emberibb, és befogadóbb. E világot sokan túl elvontnak ítélték már meg, csak azért, mert ez a világ itt e földön, egészen másról szól. Pedig, ezt igazán nem lehet eldönteni, melyik világ a tökéletesebb. A talpak alatti világ, vagy az általam megálmodott, méterekkel fentebb elhelyezkedő, ugyancsak emberekhez köthető, bár más értékrendekkel bíró földi világ. Az „*etalon*”, mint fogalom, mindig vitatható volt számomra. Ki tudja eldönteni, hogy mi a jó, mihez vagy kihez kell igazodnunk, közelítenünk. Miért nem lehet elfogadni, hogy lehet a földön millió etalon. Minden embernek lehet egy saját kis etalonja. Nem feltétlenül kell egy valamit, egy valakit, hagyományként tisztelni és üdvözíteni itt a földön. Mindenki eldönthetné saját maga, neki mi a jó vagy ki a jó. Az igazi demokráciában szerintem, mindenki saját magának választ etalont (de ne

politizáljak, azt rá bízom másokra, nekik talán jobban áll, mint nekem). Az én etalonom egyébként az ember. Azaz összetetté gyúrt földi lény, melyből sok van ebben az országban is, de nekem ez a sok, az etalon.

Kedves Szüleim, amikor már telefonon sem tudtak érintkezni velem, és a csemetésekre sem nyitottam ajtót, az ő birtokukban lévő lakáskulcsmal nyitottak rám. Rendszerint, Édesapám hozta át a „*hideg*” jelzővel megáldott élelmiszereket, és háromnegyed tizenkettő tájékán az ebédet (ugyanis családjukban általában tizenkettő órakor tálalódik fel az ebéd). Akkor már ezeket az ízletes falatokat sem tudtam átéléssel elfogyasztani. Mintha ízlelő bimbóim is szolidaritást vállaltak volna „minden mindegy” érzéssel, és nem volt már számukra oly fontos az ételek ízének megtapasztalása. Azért ettem, mert nem akartam megbántani Kedves Szüleimet azzal, hogy az általuk elkészített ebéd nem kerül befogadásra. Idegen volt számomra a helyzet ezen a téren is, hiszen soha nem vettem meg a finom falatokat.

Nagyszüleimmel vendégeskedtünk a Balatonon, egy ismerős házaspárnál (olyan hat- hét éves lehettem). Az ebédet fogyasztottuk. Már a negyedik csirkecombot ettem, amikor nagymamám tekintetéből kiolvastam valamit. Azóta tudom, vendégségben csak módjából, a jóból.

Soha nem volt még olyan karácsonyom, mint a kettőezer-kettes. Mindig nagyon vártam a szeretet ünnepét. Most nem. Fájdalom volt, nem öröm. Minden percét gyűlöltem. „*Bárcsak vége lenne már!*” – fohászkoztam. Mindig arra gondoltam, nincs is most karácsony, csak én fantáziálok. Kedves Szüleimnél töltöttem. Nem akartam elrontani az ünnepet, de sikerült. Sajnos, ők sem fogják elfelejteni soha. Belőlem csak a szenvedésemet látták. Nehezen tudtak azonosulni érzéseimmel, mert nem tudták mit is érzek valójában. – Én sem! Üresség volt bennem. Éghettek a gyertyák, csillagot „*szórbattak*” a fák. Hangulatomat nem tudták

ezek a karácsonyi „*kellékek*” sem megváltoztatni. Az ajándékaimmal kapcsolatos örömet sem tudtam egyáltalán kinyilvánítani. Kibontottam az ajándékokat Kedves Szüleim iránt érzett szeretet és tisztelet miatt. Az biztos, hogy megköszöntem. Meg szoktam mindig köszönni, ha kapok valamit. Akár ajándék formájában a fa alatt, vagy ebédként van jelen az asztalon. A „*köszönöm*” szó része az életemnek. Talán egy kicsit túlzón, többször is megköszönök bizonyos dolgokat, mint kellene, de talán ez azért még nem olyan nagy bűn. Ha egyszer sem tenném, úgy gondolom, nagyobb lenne. (Mármost, ami a bűnt illeti.)

Eltelt az ünnep. – Örültem. Jött egy másik, az év utolsó napja. Móka, kacagás, az elektronikus média összes csatornáján. Ha temetést közvetítettek volna élőben az óév napján, elképzelhető, hogy abból sem csináltam volna kardinálist kérdést. Biztos végignézem, átélve annak minden mozzanatát. A humorra azon az estén egyáltalán nem voltam vevő (Ez olyan macsósan hangzott.), és én úgy hiszem soha nem voltam macsós. Olyan, „fiú maradtam a házból” gyermekkori rajongással átélve az átélhető. – (Azt hiszem, Késmárki Marika másra gondolt.) Igazán, soha nem törekedtem arra, hogy minden vonatkozásban lépést tartsak a trenddel. Elsődlegesen önmagamból adtam mindig azt, ami az emberek tűrőképességébe még belefért. Bár volt olyan is, amikor egy „*kicsit*” átlépve ezt a határt, szóbeli figyelmeztetést kaptam. – „*Zoli, ha egy kicsit leállnál, és tartanál egy pár perc szünetet.*” – Édesapámtól nem volt szokatlan ez a megjegyzés. Ma sincs ez másképp. A sok, számomra persze fontos gondolatok mondatokra történő lefordításánál elakadok. Nem ritkán már egy éles tekintetből tudom, talán jobb, ha bele sem kezdek. Hiába, egy „*Ikerék*” ember mindig azt hiszi, rá mindig mindenki kíváncsi. Pedig ez nem így van. „*Aldozatunk*” fizikális és szellemi állapotától függ, vagy be tudja fogadni gondolatainkat, vagy

nem.

Éjfél ütött az óra. Ünnepezt az ország. Én, és talán még sok más ember kivételével. Nem sok jót vártam az elkövetkezendő esztendőőtől. Kicsit beleélve magam abba a mondásba, miszerint „*olyan lesz az éved, amilyen az első napod*”. Így nem kellett túl sokat gondolkodnom azon, miért képzeltem el katasztrófálisnak a kettőezer-hármas esztendőőt. Olyan lazán írva: be is jött. De bízom abban, hogy ez év utolsó napján, már egy kis mosoly is meg fog jelenni szám szegletén, hiszen előzetes terveim szerint, ha ilyen ütemben haladok az írással, akkor december tizedikével zárhatom is utolsó soraimat.

– Köszönöm Istenem!

MÁSSÁGOM, DE HETEROSZEXUÁLISAN

Már gyermekként éreztem, hogy vannak olyan pillanatok az életemben, amikor teljesen egyedül maradok a gondolataimmal. Hiába vettek körül sokan, és játszottunk, beszélgettünk nagyokat, egy bizonyos ponton túl úgy éreztem, már csak én maradok egyedül önmagammal. Kizárólag saját magam törekedtem arra, hogy önmagamhoz és másokhoz intézett kérdéseimet is saját magamnak, saját magam válaszoljam meg. Mindig kerestem a mélységet. Azt az állapotot, amikor már olyan „*búsig leérő, leereszkedő*” részletességgel, elmélkedéssel tekinthetek a világba. Sokszor éreztem úgy, agyam, szinte már nem is képes feldolgozni, ezeket a gyors egymásutánban, egymás mellett felsorakozó vesés gondolatokat. A dolgok mélységekben való meglátása, önigazolása mindig nagy-nagy izgalmat jelentett számomra. A felszínen, a talajon történő kibeszélése nem szerzett soha különösebb örömet nekem. Szerettem volna mindig egy teljes, tökéletes képet kapni valakiről és valamiről. Időt nem kímélve ereszkedtem mindig a mélybe, ahol már nem voltak követőim. Egyedül, sokszor tapogatózva próbáltam újabb és újabb utakat kiásni, feltárva ezzel az oly sokszínű emberi jellemeket, nézeteket.

Szerettem mindig, minden helyzetben közel kerülni mindenkihez. Nagy boldogsággal töltött el, ha valaki ugyancsak örömet lelte egy életszerűen vesező beszélgetésben. Az idő előrehaladtával egyre nagyobb és nagyobb lett az igényem az értékes, a tiszta hangvétellű párbeszédre. Soha nem tudtam leegyszerűsíteni a jó értelemben vett kibeszéléseket. Mindig abban hittem, hogy minél többet beszélünk egy adott témáról, annál nyugodtabban tudjuk azt lezárni, akár pozitív, akár negatív kicsengéssel a végén. A valakiről, valamiről való saját meggyőződés elengedhetetlen volt mindig a számomra.

Ha Szentesen a főutcán beszélgetett egy hölgy és egy férfi, és már jó ideje ott, azon a bizonyos ponton egymásba feledkeztek, ráadásul beszélgetésük legvégén együtt is szálltak be egy autóba, ebből még nem következtem arra, hogy az éjszakát is együtt fogják tölteni. Ha felszínesen ítélem volna meg kettőjük „*kapcsolatát*”, biztos az is megfordult volna a fejemben, hogy vajon a két idegen test miként tud majd egymáshoz alkalmazkodni, egymással azonosulni az ágyban.

Sokan, sokszor összehoztak és hoznak a jelent illetően is két „*idegent*”, akik lehet, hogy csak egymás boldogságát osztják meg egymással. A boldog nő és a boldog férfi (akik mondjuk egykoron osztálytársak voltak) nem is gondolják, hogy hirtelen, véletlenszerű (bár hiszem, hogy véletlenek nincsenek) találkozásukat, egy kívülálló szem, egy tekintet hogyan ítéli meg. Nem egykori osztálytársakat lát bennük, hanem egy izgatott hölgyet, és egy izgalomban lévő férfit. Két „*biológiai elemet*”, akik nemsokára biztos az estbe burkolózva – abban megbújva – egyesülni is fognak egymással. Természetesen a háttérnézelődő sajnos, sokszor azért szorít, hogy valóban létrejöjjön egy bizonyos megcsalás ténye, és akkor lesz egy újabb kitárgyalható téma, mely az ő közvetítésével más – a szóbeszédre fogékony – emberek hétköznapijait is arannyal borítja majd. Lesz egy újabb ügy a kis városban, melyet sokféle szempontból sokan, sokféleképpen ki tudnak majd tárgyalni.

Soha nem csatlakoztam azon emberek táborához, akik kizárólag egy beszűkült látás és hallás útján tájékozódtak bizonyos emberekről. Tájékozódni nem mások által szerettem. Hitelesebbnek éreztem, ha én „*provokáltam ki*” magamnak a célszemély megismerését. Sokszor előfordult, hogy valakiből tényleg áldozat lett, mert bizonyos tekintetben a „*felszínen dolgozó*” (inkább pletykálkodó) emberek őt „*leírták*”. Egy mélybe való leereszkedésem után azonban, az áldozatból már ugyanaz a megbélyegezetlen ember lehetett, aki korábban volt. Ezekhez a

„régészeti feltárásokhoz” nem kellett különösebb varázslatos trükköt bevetnem. Mindössze beszélgetni kellett emberemmel – ott lent a mélyben –, aki az érdeklődésemet látva lakattal őrzött titkait is kinyitotta előttem. Azaz érzésem, mai világunkban, kivétel nélkül, minden területen a kulcsot, mint tárgyat, a beszélgetéssel, mint fogalommal kellene behelyettesítenünk, és akkor talán nem lenne az a sok félreértés munkában, magánéletben egyaránt. Csak valahogy azt vettem észre, hogy sokan félnek az igazán nagy beszélgetésektől, mert azok legvégén már nem lehet misztikusan lebegtetni bizonyos dolgokat, mert a végszó, sok esetben egy határozott igen, vagy egy határozott nem. És olyan homályos – valóságot nélkülöző – negatív kibeszélésekre alkalmas köztes állapot a továbbiakban már nem lehet jelen. Így ez azt vonja maga után, hogy a „felszíni munkások” is munka nélkül maradnak, hiszen nem lesz egy olyan ízes téma, melyről hetekig lehetne beszélni. Közben új és újabb embereket felkérve erre, a cseppet sem igazságosztó munkára. Kévés Mátyás királya van ennek az országnak. Ha valaki megpróbál álruhában járni-kelni az emberek között, rövid időn belül el is megy a kedve a történések analizálásától, olyannyira magas szintű, igazságtalan falakba ütközik. Az én fejem és a fal is találkozott már több ponton. Volt, amikor úgy gondoltam, inkább a fájdalom, a „naiv” jelző, mint az átlátszó üvegszerű igazságtalanság.

A másságot, azaz a humán gondolatok túlbirtoklását, az emberekkel kapcsolatos hatalmas Hitet, a mesék valóra váltásában való reménykedést sokan egyáltalán nem fogadják el. Nem tudnak ezzel a nem túl racionális mentalitással mit kezdeni. Ilyenkor az ember kap egy „elvont” jelzőt, és „kírja magát” bizonyos körökből. Bár nekem túl nagy problémám soha nem volt „Földön kívüli” világnézetemmel. Bár, Kedves Édesapám mindig azt mondta: „Kisfiam, neked kicsit keifcamodott világnézeted van!”. Ilyenkor, mindig azon gondolkodtam, vajon

melyik lehet hosszabb távon az életképesebb. A ficam nélküli, vagy a kificamodott. Talán a kificamodott azért érzékenyebb és gyengébb, mert erős fájdalmai vannak képzeletbeli bokájának megváltozásától. Az emberek általában azt az utat követik életükben, amit a nagytöbbség. Gondosan ügyelve arra, hogy erről az útról le ne térjenek. Mert, ha véletlen letérnek, az egyenlő lesz a ficammal, és ezt Pestiesen szólva is kevesen vállalnák be.

Kedves Olvasó! Én bevállaltam, de nem azért tettem ezt egykoron, mert nekem túl jó volt elviselni a különböző más látásmódomra utaló negatív jelzőket. Egyszerűen én így érzek, így gondolkodom, és tetteimben, cselekedeteimben minden esetben szívem megérzésére, szeretetére hagyatkozom. Még akkor is, ha ez merőben eltér attól, ami köznapi nyelven az átlagot jelenti. Ficam ide, ficam oda, én is átlagos embernek tartom magam. Annak ellenére, hogy sok esetben még a mai napig ott állok egyedül, magányosan, gondolataim bilincsőben, üvöltve a fájdalomtól: – Jaj a bokám! – úgy érzem teljesen és végérvényesen kificamodott.

FOTÓALBUM I.

(A fotókat titokban hoztam el Kedves Szüleim lakásából.
Bízom benne, hogy nem fognak rám megharagudni ezért.)

Megszülettem

Tamás is megszületett

Itt még a hajviseletünk is megegyezett

Akkor még nem ismertem
a mobiltelefont

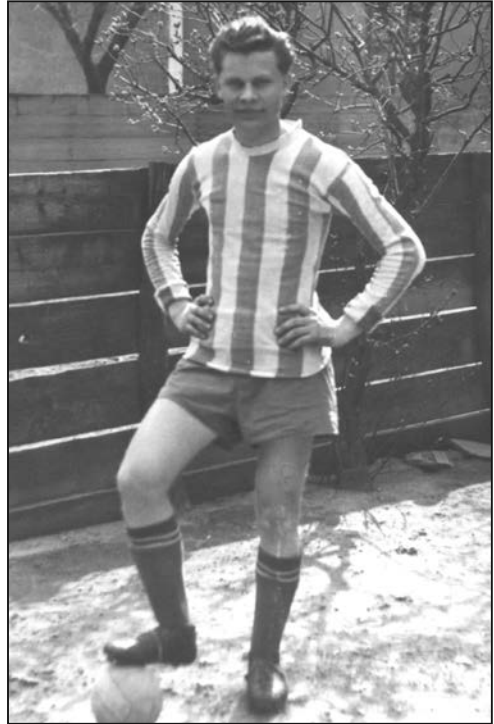
Talán Szilveszter lehetett

Gyermekkori séta

Gyermekkori csók

Édesapám és én közel engedték magunkhoz a labdát

Dédnagyamám, Dunaharaszti a kertben

Nagyamám, Dunaharaszti a kertben

Pedig nem vagyunk ikrek

Azóta sem volt expander a kezemben

De sajnós teniszütő sem

EGY PSZICHOTERÁPIÁS INTÉZET

Kettőezer-három február végén Kedves Szüleim kíséretében érkeztem meg egy olyan helyre, melytől kezdetben nagyon idegenkedtem, mert világa annyira új volt, és nem minden áron szerettem volna újszerűségét magamévá is tenni. Tulajdonképpen egy kényszerhelyzetből adódóan léptem át a régi kastélyépület kopott küszöbét. Onnan a Budai oldalról nézve egy csodálaton panoráma tárult elé. Ott volt előttem a főváros, melynek szépségét már oly sokan megírták, vagy dalban megénekeltek. Szép volt az elé táruló látvány, de mindez elveszett, borzasztó erős és mély feszültségemben. Akkor már tudtam, segítség nélkül nem tudom leküzdeni kegyetlen betegségemet. Az önkéntes harcot végleg feladtam. Egymagam nem voltam képes arra, hogy átlépjek agyam terrorista mivoltján. Alázattal kellett viselnem agyam mérhetetlen büszkeségét, és (nem ki, hanem) „*mivagyiságát*”.

Az épületben vegyes nemű fiatalok jártak-keltek. Olyan lányok és fiúk, akik szintén küzdöttek valamilyen leküzdhetetlen problémával. Volt, aki barátja miatt szerette volna maga mögött hagyni az életét, eldobni magától, mintegy papírzacskót, mert szakított vele. Valaki beilleszkedési nehézségekkel küszködött. Több tucat eset, közel hatvan élet. (Hozzávetőlegesen ennyien lehettünk az „*elvarázsolt kastélyban*”.) Rossz érzés töltött el, amikor a Pegaut kigurult az udvarról, Kedves Szüleimmel, akik búcsúintésekkel adták tudtomra, hogy maradok, ameddig a terapeuták jónak látják. Iszonyatos volt átélni ezt a fajta kiszolgáltatottságot. – Igen, beteg voltam. És ezt mindig, minden körülmény között vállalni is fogom.

Ágika volt akkor délelőtt az ügyeletes nővér. Egy kedves arcú, pirospozsgás, kicsit telt hölgy, aki nyugtatott, hogy mindenkinek, aki ide ellátogat, azaz első reakciója, hogy haza

szeretne menni. – Valóban, nekem is ez volt. Szinte már néztem is a menekülési lehetőségeket. Csak el innen, el – gondoltam. Még aznap délután behívott a személyi terapeutám az irodájába, egy őszinte hangvétellű beszélgetésre. Tényleg azt hittem, hogy helyet foglalok majd a társaságában és elmondok mindent arról, valójában én miért is kerestem fel ezt a jó hírben lévő budai pszichoterápiás intézetet. – Nem így történt. Leülni, leültünk egymással szemben, a szemkontaktus is megvolt a szebbik nem és közöttem, de mégis éreztem, nem nyílik szóra szám. Akkor ott, tényleg örültem volna, ha legalább értelmes szavakat felszínre tudtam volna hozni önmagamból. A mondatok „gyártása” egyáltalán nem ment. Egyszerűen, egy olyan pánik (ami persze nem volt ismeretlen számomra) hatalmasodott el rajtam, hogy nem tudtam uralni a helyzetet. Én, aki világ életemben csak mondtam... mondtam... Ott ültem, és irultam, de inkább pirultam, gyengültem, és úgy éreztem, nincs folytatás. Szokásos tünetek. – Már csak ez hiányzik! (Tépelődtem magamban.) Nem elég a depresszióm, még visszajön a már feledett pánik is, ami egykoron szintén megváltoztatta az életemet.

A tekintete hideg volt és merev. Tudtam, nem tudok mindezzel mit kezdeni, de ezt még sem mondhattam. (Vagy igen?) Vágytam volna egy mosolyra, egy őszintén bizalmasan befogadó mimikára. – Bár ezek most nem egy Nő – Férfi ismerkedésének pillanatai – próbáltam nyugtatni magam. Úgy éreztem, mintha egy tanár ült volna velem szemben, én pedig mintegy rossz nebuló, teljesen lemerevedtem, bűnlajstromomat hallgatva.

A tanár – diák kapcsolatokról egyébként sem voltak túl jó élményeim. Lehet, hogy ezért éltem meg ezt a találkozást még fokozottabban, még intenzívebben, a szavak rosszabbik értelmében, abszolút negatív körülmények és lehetőségek között. Ültem, és csak annyit tudtam mondani, hogy úgy érzem,

nekem nincs itt helyem, és szeretnék nagyon hazamenni. Természetesen ő is elmondta, hogy ez nem egy kóros gondolkodás, általában mindenkinek így jár az agya, itt az első napokban.

Zavartságomat nagymértékben annak köszönhettem, hogy kölcsönösen nem cseréltünk mélyrehatóbb gondolatokat a doktornővel. Ő csak nézett rám, és várta, hogy igazán kinyíljak, és megosszam vele azon problémáimat, melyek egyenes utat jelentettek az intézet kapujáig.

Korábban soha nem zavart, ha valaki csak ült velem szemben és nézett rám kérdőn. Sőt, sajnos, sok olyan élethelyzetben voltam főszereplő, ahol szinte a másik felet nem is hagytam saját gondolataihoz eljutni. Mintha nem is én ültem volna ott, abban az irodában, azon a széken. (Helyesebben egy kényelmes fotelban.) Nem ismertem igazi önmagamra. Kilépvé az irodából, leginkább az zavart, hogy vajon, milyen kép alakulhatott ki a doktornőben rólam. El tudta-e fogadtatni önmagával, a fiatalember, aki vele szemben foglalt helyet, csak a pánik hatása miatt volt olyan, amilyen.

A civil szférában is gondot jelentettek nekem a pillanatnyi megítélésekből adódó félreismerések. Amikor például az emberek kiragadnak egy szeletet „*áldozatuk*” életéből, lehet, hogy ez a szelet az a perc, amikor például emberük kiszáll az autójából. Ha ő ezt, olyan igazán lazán teszi, és ráadásul az autó is nagyon szép, akkor az „*áldozat*” biztos, hogy olyan igazán nagyképű, beképzelt hölgy, vagy egy gögös pali. Pedig lehet, hogy az autóból történő kiszállás előtt hívta éppen a barátja, vagy a barátnője telefonon, egy jó hírt közölve, és csak ezért vette olyan könnyedre a figurát, amikor kinyitotta az ajtót és kilépett az életbe. Egyébként pedig, egy zárkózott, „*hátterélelet*” élő valaki. Sajnos, nagyon sokan ilyen és hasonló helyzetekből ítélnék meg embereket, és szilárd meggyőződésük lesz a következőkben, hogy az „*egy szelet élet*” című történet főhőse

olyan, mint amilyenek abban az adott percben látták. És ezekből a szeletekből, percekből születnek a – nagy valóságot nélkülöző – mendemondák, de úgy is fogalmazhatnák, hogy a pletykák. Mert ugye pletykálni, általában emberekről szoktak, és nem feltétlenül úgy, hogy a szóbeszéd alapja a valóban hiteles megtapasztalás lenne, egy – a téma központjává vált – ember személyét illetően. De hát, ettől pletyka a pletyka. Pletyizni pedig általában azok szoktak, akiknek van idejük mindenre, és egy kicsit sem törekednek arra, hogy időt szakítsanak érintettjeiknek a megismerésére is.

A szobában – ahol rám is várt egy ágy, a mellette lévő éjjeliszekrényel – nagyon jó kis társaság fogadott. Rövid idő elteltével, szinte már mindenkiről tudtam mindent, és tőlem is megtudták maradásom fő okát. Valahogy egész máshogy éreztem magam, ott abban a közegben, mintegy órával előtte, egy bizonyos irodában terapeutám társaságában. Zoli pánikbeteg volt, Laci mély depressziós, Józsi egy autóbalesetet nem tudott kiheverni, Gyuszi pedig egy szerelmi csalódáson ment keresztül. Attiláról viszont nem derült ki, hogy miért is töltött el bizonyos napokat az intézmény falain belül. Ő rejtély maradt számomra, aki egyébként nekem egy nagyon határozott, magabiztos srácnak tűnt.

Négy foglalkozás szerepelt mindig a heti tervben. Egyéni, kiscsoport, nagycsoport és műhely. Az egyéni foglalkozásokon általában mindenki hetente két alkalommal találkozott terapeutájával. A kiscsoportos foglalkozásokon zömében egy másik terapeuta vezénylese alatt, nyolcan – kilencen beszélgettünk számunkra oly fontos, lelkünket gyógyító dolgokról. Szerencsésebb helyzetben voltak azok, akiknek terapeutájuk és a kiscsoportot felügyelő és irányító hölgy, vagy éppen férfi, egy ugyanazon személy volt. A nagycsoportos összejöveteleken a ház összes lakója jelen volt. (Egyébként az volt az igazi valóság show, csak mi nem voltunk bekamerázva.)

Félkörben ültünk, közel hatvanan, és velünk szemben, egymás mellett terapeutáink. A műhelyen pedig rajzoltunk, festettünk, vagy éppen zenét hallgattunk. A műhely vezetője mindig arra volt kíváncsi, hogy milyen érzések törnek utat maguknak önmagunkból, ha éppen ceruza vagy ecset van a kezünkben, és közben hallgatunk egy számunkra szimpatikus CD-t. Emlékszem, amikor először festenem kellett, nagy gondban voltam. Vivaldi: Négy évszak című zenéjét hallgattuk. Ott volt előttem egy szűz fehér papírlap, szólt a zene, én pedig csak néztem a papírt. Egyszer csak, egy hirtelen mozdulattal sok kérdőjelet festettem a papírlapra, mert úgy éreztem, a zenétől függetlenül, nagyon sok kérdés van az életemben, amit olyan jó lenne megválaszolni. Legfőképpen, betegségem fő kiváltó okát szerettem volna megismerni. Megbarátkozni vele, hátha utána elárulja nekem, hogy mit, miért tesz velem. Zsuzsát, a műhelyvezetőt nagyon kedveltem. A szobánkban többször hangoztattam a többiek előtt (amikor szóba került az öngyilkosság), hogy én soha nem tudnék magam ellen olyat cselekedni, hogy annak maradandó nyoma legyen. Ha úgy döntök, nem folytatom tovább ezt a földi életet, akkor biztosra fogok menni. Szinte nem volt az intézetben olyan lány, vagy fiú, olyan hölgy vagy úr, aki legalább egyszer nem kísérelte meg az öngyilkosságot. A hölgyek többsége gyógyszerekkel próbálkozott, de a gyors gyomormosás mindenkinek megmentette az életét.

Adél nem tudott beletörődni abba, hogy barátja egyik pillanatról a másikra ott hagyta őt. Egy nagyon szép, kreolbőrű lány volt. Tisztában volt külső adottságaival, így a férfiak körében gátlások nélkül mozgott. Adélt nem lehetett nem észrevenni. Ha valaki úgy sétált el mellette, mintha nem venné észre őt, ő jelét adta annak, hogy „igen, kérem, én itt vagyok”.

Őt is jobban el tudtam volna képzelni a házon kívül, egy egészen más helyen (akár az én társaságomban is) – kedveltük

egymást. Tőlem is megkérdezték többen, hogy vajon én miért? Mert, hogy nem látszik rajtam semmi. Én azért vagyok itt – mondtam –, mert nem tudok kilépni saját lakásomból.

A hétvégéket mindenki otthon tölthette. Pénteken délután egy órakor hagyhattuk el az épületet, és vasárnap este tíz óráig kellett mindenkinek visszaérkeznie az intézetbe. Az egyik szobatársamnak Zolinak, utazási fóbiája volt, ami a pánikbetegségnek egyik válfaja. Zoli, csak úgy tudott elindulni a vasútállomásra, hogy négy – öt szem gyógyszert mindig bevitt a szervezetébe. Ő már második alkalommal volt ebben a beteggyűjtőben. Egy tízemeletes kilencedik emeletén lakott a nővérével egy dunántúli kis városban. Viccelődünk is, hogy ő bármikor megtehetné, neki csak ki kellene lépnie az emeletre, onnan pedig a mélybe. Ő is a lerokkantosított életben maradástól félt. Ebben a régi, ódon kastélyban egy hatvanas hölgy, már az első találkozásunk alkalmával észre vette, hogy jó beszélgető partnerre lelhet a személyemben. Én is észre vettem, hogy egyre több és több időt töltünk együtt, egymás társaságában, akár az épületben, akár az épületen kívül, kint a zöld udvaron. A természet fantasztikusan „odatette” magát a kastély elé. Kiléptünk az épületből, lementünk a lépcsőn, és már is megérintettük a zöldet. Az „Ő és Én” kapcsolatról szinte már mindenki beszélt a falakon belül. Csak azt nem tudta senki, hogy valójában ez egy Nő – Férfi kapcsolat, vagy ilyen téren az érzelmekre egyáltalán nem terjed ki. Mentek a nagy találgatások. Természetesen, aki engem megkérdezett, annak őszintén elmondtam, hogy valójában a kettőnk kapcsolata miről is szól. Mindkettőnknek jó volt, hogy egy olyan embert ismerhettünk meg másikkunk személyében, akivel ezer dolgot meg lehetett beszélni, és valóban úgy éreztük, a másikkunk az, aki igazán befogadja gondolatainkat. Nem voltak generációs problémáink a korkülönbség ellenére sem. Tabuk nélkül tudtunk beszélgetni intimebb dolgokról is. Egymás irányába

való közeledésünk terapeutáknak is feltűnt. (Egészen véletlenül az említett hölgynek is az a doktornő volt a terapeutája, aki nekem.) Először Őt, majd engem vont kérdőre, hogy mi is ez egész közöttünk, ugyanis a ház szabályai tiltják a szorosabb kötődést a két nem között. Azon egyszerű (bár nekem nem volt az) okból kifolyólag, hogy a Nő és a Férfi így kivonja magát a közösségi szellemből, a csoportos beszélgetésekből. Csak egymásra figyelnek, másikkal problémáival vannak, vagy lesznek elfoglalva. Rá is kérdezett konkrétan:

– Zoltán, meg tudná nekem mondani, hogy milyen kapcsolat van önök között?

– Igen, doktornő – feleltem. – Bensőséges. Amikor a számat elhagyta ez a szó, már tudtam, hogy az ő olvasatában ez többet jelent majd, mint az enyémben. Lelki társam is sírva jött ki a következő egyéniről. Minden aspektusból „*beállította a reflektorokat*” a doktornő, és megvilágított minden apró részletet. Akkor úgy éreztem – látva könnyes arcát –, hogy átlépett egy bizonyos határküszöböt terapeutánk. Ezt már ő sem engedheti meg magának terapeutasági ide, terepautóság oda (így hívták a hátuk mögött a doktorokat és doktornőket).

A legközelebbi egyénin szóba is hoztam – igaz inkább csak burkoltan utaltam arra –, hogy azért itt ebben a házban is vannak az embernek jogai és ezt illik tiszteletben tartani. Többben egyes érzelmekkel viseltettünk az intézmény túlzottan merev szabályaival kapcsolatban. Sokszor éreztük úgy, hogy valójában nem is lelkünk meggyógyítása az elsődleges cél, hanem az ott dolgozóknak a megfelelő óraszámot kitöltő munkalehetőség biztosítása. Azt hiszem, túl személytelen volt a kapcsolattartás a gyógyítók és a betegek között. Furcsa mindezt így leírni, mert mindenki úgy gondolná, hogy egy terápiás intézetben, ahol sérült emberek bizakodnak gyógyulásuk, felépülésük kimenetelében, ott nem lenne szabad engedni,

hogy olyan gépiesen történjen minden. Nekem is sokszor volt olyan érzésem, hogy mindenkit egyszerre leültettek egy nagy futószalag köré, és egy adott művelet elvégzésére kiadták mindenkinek az egyforma parancsot. Hiányoltam az igazán személyre szabott – egyének irányába történő – közeledést az orvosok részéről. Tulajdonképpen két alapvető problémát véltünk többen felfedezni. Az egyik, a már említett „*egy kalap alá behelyezünk mindenkit*” című eseménysorozat, a másik pedig a kilométerekben mérhető távolságtartás, a terapeuták részéről. Tehát, valóban személyünk, karakterünk az intézményen belül nem igazán volt jelen és még csak azt sem várhattuk, hogy érzékenyebb mivoltunkra, betegségünkre való tekintettel segítő kezet nyújtottak volna felénk. Egy oly hideg és kimért „*szakmai ruhába*” bújt terapeuták ültek velünk szemben a nagycsoportos foglalkozásokon, hogy szinte ezt tényleg csak mi hittük el, akik ott ültünk ezeken a különböző témákat taglaló beszélgetéseken. Bár, inkább úgy is fogalmazhatnék: vitafórumokon. Ha ezt én saját magam nem tapasztalom meg, én sem hiszem el, hogy a lélekgyógyítás ilyen körülmények között kénytelen hinni erejében. Amikor először beültem az első nagycsoportos foglalkozásra, a bemutatkozásom után, több kérdést is feltettem a szűrős tekintetű terapeutáinknak, melyeket látszólag nem fogadtak igazán nagy örömmel.

Jött egy új fiú és meg akarja változtatni a rendszert. Hát, micsoda dolog ez? – rosszallhatták ezt magukban. Talán rosszallották is, mert tekintetük ezt egyértelműen elárulta. Egyszerűen nem tudtam mit kezdeni ezzel a lehetetlen, idegen helyzettel. De, mint a későbbiekben ki is derült, a „*nagycsoport*”-ra először belépő új lányok és fiúk, rendre feltették hasonló kérdéseiket. Mindenkinek szembetűnő volt az a kivagyiság, mely az egymás mellett szépen helyet foglaló orvosokat jellemezte. Betegtársaim és én is kényelmetlenül éreztük magunkat a megalázottság útvesztőjében. Sokunknak szinte

még az a csekély életkedve is elment, mely azt lett volna hivatott biztosítani, hogy ne gondoljunk olyan negatív dolgokra, mely egyfajta elmúlással van szoros kapcsolatban. Borzasztó lehangoló volt az a kép, mely hétfőn, szerdán és pénteken reggel kilenc óra után, a nagyteremben elénk tárult. Ezeken a foglalkozásokon mindig elhatároztam magamban, hogy a következőn már nem fogok részt venni, ugyanis ilyenfajta hangulatot önmagamnak is tudtam volna kreálni. (Sajnos!!!)

Amikor először szóba került a családban, hogy Budán fogok tölteni egy kis időt, ebben a pszichoterápiás intézetben, tényleg arra gondoltam, hogy biztos kedvesebbnél kedvesebbek lesznek azok a pszichológusok és pszichiáterek, akik jobb esetben azért kapják meg minden hónapban javadalmukat, hogy a kissé vagy nagyon elbizonytalanodott, lelki problémákkal küszködő embereknek – ha átmenetileg is –, de mindenféleképpen mankót jelentsenek. Valahogy ez lett volna a természetes.

Nekem azzal semmi kifogásom, ha az orvostársadalom azon tagjai, akik egyéb más területen dolgoznak, nem minden esetben tudják a betegek felé kimutatni kedvességüket, segítőkészségüket. Az orvosokat is húsból és vérből alkotta a Mindenható. Ők is lehetnek időközönként olyannyira fáradtak, hogy ebből adódóan nem tudják minden esetben a rászorult betegeket önmagukból áradó napfényel felmelegíteni. Tőlük, nem is várja el az ember, hogy ilyen helyzetekben latba vessék színészi képességeiket, és nem igazán önmagukat adva, egyfajta kényszeredettségből szólítsák meg a betegeket. De azoktól az orvosoktól igen is elvárható mindez, akik az orvosi esküjük letételekor tudták, hogy olyan embereken kellene majd segíteniük, akik életében lehet hogy ők lesznek az utolsó kapaszkodó, az utolsó, oly sokszor leírt, oly sokszor kimondott fűszál. Akik a lelkek rendbehozatalára tették fel az életüket egykoron, azoknak azt is vállalniuk kellett volna gondolatban

pályájuk kezdetén, hogy a gyógyításhoz vezető útra, azon a napon is rálépnek, amikor úgy érzik, hogy semmihez nincs kedvük, mert mondjuk előtte való nap, egy családi konfliktusnak voltak fő vagy mellékszereplői. Rajtuk nem látszódhat semmi. Nekik akkor is el kell játszaniuk a megmentőt, amikor a hangulatuk ezt nem igazán tenné lehetővé. Ők nem fizikálisan gyógyítanak, s ezért érzik úgy sokszor, hogy annak nincs túl nagy jelentősége, ha az arcukra kiül a fájdalom, vagy az unalom. – De van jelentősége! Nem is kicsi, óriási! Ugyanis, nekik az arcukkal is kellene gyógyítaniuk, csak sokan erről még mindig nem vesznek tudomást. Elvégeznek egy egyetemet, beülnek egy székbe, felírnak bizonyos gyógyszereket, és azt hiszik, hogy a hivatásuk ebben ki is teljesedett. Ezen sorok mögül üzenem a kedves lélekgyógyászoknak, hogy nem. Önökön sokszor emberi életek múlnak. Egyszerűen nem is értem, hogy ezzel, egyes érintett orvosok miért nincsenek tisztában. Próbálják elhíttetni a kedves beteggel, hogy „faarccal” is lehet gyógyítani – magyarázva saját bizonyítványukat.

Az intézetben belül is többször beszélgettünk erről magunk között, és a terapeuták között is. Ők soha nem tulajdonítottak ennek akkora jelentőséget, mint amekkorát kellett volna. Félreértés ne essék! A nem kifejezetten szép arcot is meg lehet, és meg is kell szépiteni. Közhely, de ez tényleg csak a belső kisugárzáson múlik, és természetesen azon, hogy ők gyógyítók, mennyire akarnak valóban gyógyítani. Továbbra is állítom, nem elég csak verbálisan hatni a lelkieken magukba forduló betegekre. Oda kell „*helyezni*” egy arcot is. Ha ez nem megy, nem lett volna szabad egy olyan hivatást választani, mely valóban életeket varázsolhat ujja, ha ezért a kedves pszichológus vagy pszichiáter is mindent megtesz. Képzeljük csak el, mi lenne, ha például egy sebész – aki nem az arcát, hanem a kezét hívja segítségül – a kezéről feledkezne meg. Nem tartaná fontosnak,

hogy a keze milyen beavatkozásokra képes. Úgy ítélné meg mindezt: – A kezem olyan, amilyen. A sebész esetében nem fontos az arc (főleg, ha a kedves beteg nem is látja, mert altatásban van), viszont nagyon fontos a kéz. Remegő, instabil kézzel ő sem tud operálni, mert az (finoman fogalmazva) a beteg hátrányára válik.

Annak idején, amikor szóba került a pályaválasztás, egy kicsit eljátszottam a gondolattal, mi lenne, ha egyszer pszichológus lenne belőlem. Fiatalabb koromban érdekelt ez a hivatás. Nem gondoltam volna, hogy majd egyszer én fogok írni a szakmával szorosán összefüggő tanulságokról. Tulajdonképpen egykoron azért vettem el a gondolatát annak, hogy felvételizzek a bölcsészkar pszichológiai szakra, mert soha nem voltam eminens tanuló (leszámítva az általános iskola első, második osztályát). Tudtam, hogy hatalmas a túljelentkezés, nekem nincs esélyem, a nem túl jó osztályzataim birtokában. Valójában szerettem volna átreformálni a felvételi vizsgát. Ha ez sikerült volna, elképzelhető, hogy felvételt nyerek a kitűzött szakra. Arra gondoltam, ha egy felvételiztető vizsgabizottság leülne velem szemben és elfelejtené a középiskolából hozott jegyeimet, kíváncsi lenne arra, hogy valójában miért is állnak közel hozzám az emberek, akkor talán lett volna esélyem arra, hogy huszonnégy órás kifejtésemet elemezve és azt pozitívan értékelve, felvegyenek a szakra. Mivel a mai napig nincsenek ilyen jellegű, egész napos felvételek, így én sem lehettem, lettem pszichológus.

Egy másik terület is szívem csücske volt sokáig. Nevezetesen a színi musical szak. Oda azért nem nyújtottam be felvételi kérelmemet, mert nem voltam biztos abban, hogy több rostán is helyt tudnék állni, abban viszont biztos voltam, hogy az első megmutatkozás után még úgysem vettek volna fel. Pedig imádtam énekelni és táncolni. Egykoron a színpad szaga, és a reflektorok fénye olyan hatással volt rám, hogy úgy éreztem:

„*Nekem itt, élnem, bálnom kell!*” Talán mindig is volt bennem, egészséges méreteket öltő exhibicionizmus. Annyi, amennyi pont elég lett volna ahhoz, hogy kezembe vegyek egy mikrofont, és „*szóljak*” a nézőtéren helyet foglaló emberekhez. Az intézetről természetesen pozitív élmények is megmaradtak bennem. Nagyon örülök, hogy megismerhettem olyan embereket, akik hasonlóan látták tágra nyílt világunkat, mint én. Őszinték voltunk egymáshoz, így egészen jól meg is ismerhettük egymást. Legfőképpen lelkünk áttetsző tükreben. – Köszönöm nektek volt betegtársaim! Köszönöm azoknak a terapeutáknak és nővéreknek is az odafigyelést, akikre kivetítendően nem írtam ebben a fejezetben (Erzsike néni, Gabriella, Gabika, Ágika, Zsuzsika, és még egy páran).

ELMÉLKEDEM, TEHÁT VAGYOK!

A következő mondatok előtt szeretnék leírni valamit: Soha, egyetlen egy pártnak nem voltam és nem is leszek a jövőben sem tagja. Nem is politizálok. Nem húzok se jobbra, se balra. Szerintem, mind a két oldalon vannak jó és rossz döntések egyaránt. (De ezt tudjuk!!) És ez, amíg világ a világ, így is lesz. (Ezt is tudjuk!) Ezért nehéz minden ciklus végén a választóknak, amikor az urnák elé járulnak. Sokan elítélik azokat az embereket, akik nem élnek állampolgári lehetőségükkel, és nem mennek el szavazni. Úgy érzem, még mindig szerencsésebb, ha egy bizonytalan – nem meggyőzésből cselekedett – „X” helyett inkább „nem írja át” az aznapra tervezett, kidolgozott munkáinak forгатókönyvét az ember, és azt csinálja azon a bizonyos napon, amit eredetileg is elhatározott magában.

* * *

Jöjjenek bizonyos mondataim magamból, génjeimből, különböző politikai befolyásoltságok nélkül.

Ha úgy tünne a Kedves Olvasónak, hogy közhelyekről is írok, ezért ne haragudjon rám, de életünk változásaival kapcsolatos véleményemet, egy kicsit most én is úgy szeretném kiírni magamból, ahogy ez mások olvasatában is van. Megértését előre is köszönöm!

Mit is jelent egy olyan ember számára, az a bizonyos rendszerváltás, aki egyáltalán nem politizál? (És a „rendszerváltás” szóval kapcsolatban is, kissé ironikusan azt írja: „*azt hiszem, ezt így fogalmazzák meg a mai napig*”). Miben változott meg az élete, ami meg is mutatkozik a hétköznapiakban? Milyen változásokat vett észre azóta? (Most igazán nem szeretném, meg nem is tudnám megszerezni gondolataimat. Azt írom le,

ami éppen most, mindennel szorosán összefüggésben, hirtelen eszembe jut.) Azt vettem észre, ma szinte már, sikk lett politizálni. Sokan olyannyira követik ezt a „*divatot*”, hogy olyan érzéseim vannak, mára már kifogytak egyéb más gondolatokból.

Valahogy, a viccmesélés jutott most az eszembe. Azok az emberek, akik mindig minden körülmény között ontani tudták magukból a vicceket, és kizárólag csak a viccek elmesélése jelentett számukra egy bizonyos kapcsot, többi embertársaikhoz, róluk azt feltételeztem, nem is igazán szeretnék (vagy rosszabb esetben) tudnának mélyebb beszélgetéseket folytatni egy társaságon belül. A viccmesélő emberek mindig meg tudták törni viszont a csendet, ki tudtak tölteni bizonyos űröket. Ma a viccmesélést a politikának, minden aspektusból való részletes elemzése váltotta fel. Biztos vagyok abban, hogy sokan, nagy örömet is lelik ebben. De valahogy sokáig hallgatni politikával kapcsolatos megjegyzéseket olyan, mint egy idő után, különböző viccek hallatán azt mondani: De jó lenne, ha egy kicsit mélyebb lélegzetvételő, kardinálisabb kérdésekről is tudnánk beszélni, de természetesen úgy, hogy az valahol olyan színes is legyen. Érintsünk jó és rossz dolgokat egyaránt életünk minden egyes területéről, és akkor talán nem fogjuk majd azt mondani, hogy „*beszéljünk egy kicsit másról*”, hiszen az a „*kicsit más*” is már bele van ültetve beszélgetésünkbe, ami ezáltal válik majd olyan komplexé, egységessé. Valahogy az ilyen jellegű gondolatcserék, sokkal jellemzőbbek voltak, az ominózus váltás előtt, amikor még nem kellett olyannyira kiemelni bizonyos területeket, mint manapság.

Sokkal inkább összerosódtak az emberi gondolatok, a különböző, mindent érintő témakörökben, és mégis ettől volt olyan természetesen, emberi. Hol erről, hol arról beszélgettünk. Most, vagy csak erről, vagy csak arról esik szó. És ezek a mai

gondolatok pregnánsabbak, sokkal inkább húsunkig maróbbak, mint elődeik. Finomabb, lágyabb szavakat, mondatokat nyújtottunk át egymásnak egykoron. Sokkal több kérdést tettünk fel másikunk egészségi állapota, munkája, családja felől érdeklődve. Ha azt mondjuk: „*Hallottam, ez és ez történt veletek. Nem biztos, hogy így van, de ezt hallottam.*”

Sokkal inkább áramoltatják az emberek a bulvár jellegű információkat (akár jó, vagy akár rossz híreket meghallva) egymás között. Úgy hiszem, azért több lett a negatív „*adatbegyűjtés*” is szomszédjainkról, ismerőseinkről, legrosszabb esetben családtagjainkról. Jobban előtérbe került a rossz. A negatív tartalmú hírekről is sajnós, szívesebben olvasunk. Úgy tűnik, több a balesetekről, merényletekről szóló, azokat taglaló hír is, akár az újságokban, vagy az elektronikus médiákban. Jókat mondani, jókat hallani ritkaságszámba megy. Lefelé ívelő karrierek, válások, fő témakörök a média világából. És ezt megértem, mert a kellő olvasási és nézettségi indexek eléréséhez ezek a témakörök szolgálnak kielégítő „*táplálékokkal*”. Ezeket fogyasztjuk manapság, mi fogyasztók. Nem tudom viszont, ezen belül mi számíthat vegetáriánus étrendnek. Mit tud, és hogyan kiszelektálni magának a hiányosabban fogyasztó az „*étrendjéből*”. Talán, ha nem „*fogyaszt*” politikát, és baleseteket, az már olyan kímélőbb lehet. Az is biztos, hogy sokan leterheltségükből adódóan nem tudnak mindent elfogyasztani, ami átjön a médiákból, és ezért lesznek akaraton kívül is „*vegetáriánusok*”. Megváltoztak az értékrendek is.

A televízió világában, az igazán nagy követelmény az az, hogy legyél egy kicsit ismert, és akkor már mindent el tudsz játszani, énekelni, táncolni, stb. A kicsit ismert arcok, alakok láttán, a Kedves Néző is beéri ennyivel. (Pedig ez nem így van.) Ő azt látja, amit „*belehelyez felülről*” a televíziójába a média. Igazán nagy beleszólása nincs is, és nem is lehet az eseményekbe. Időközönként csak akkor, amikor, egyes filmeket

versenyeztetnek bent maradásukért. És Önnek Kedves Olvasó, van választási lehetősége, hogy melyiket szeretné megnézni. A kereskedelmi televíziók kiemelt, szórakoztató kategóriájába tartozó műsorok, licencek. Kevés olyan műsorral találkozok az ember, ami igazán a mienk, pedig nagyon sok kreatív ember dolgozik a média világában. Ezekről a világot sorra bejárt műsorokról, azok a bizonyos levelek jutnak eszembe, melyeket mindig sokan megkaptak, és a végén az szerepelt, *„ha nem adod, nem küldöd tovább valakinek, szerencsétlenül jársz, meghalsz!”* Soha nem küldtem tovább egyiket sem, és most írom ezt a könyvet. – Élek!

A modern technika egy új vívmányának, a rádiótelefonnak a berobbanásával ezek az üzenetek már jöhetnek SMS formájában is, amit továbbítani „illendő”.

Az első rádiótelefonomnak nagyon örültem. Ezerkilencszázkilencvennyolcban, nem vásárlás útján egy bizonyos kifizetett összegért, hanem egy barter üzlet szerencsés kimeneteleképpen jutottam hozzá. A telefonért cserébe reklámfelületet adtunk annak a bizonyos számítástechnikai cégnek, egy akkoriban szerkesztett szentesi (vállalkozókat bemutató) reklámkiadványban. Fantasztikus élmény volt átélni a készülékben rejlő lehetőségeket. Bár túlzottan soha nem lelkesedtem a műszaki dolgokért, így a telefon tanulmányozását illetően is inkább csak az alapvető műveletekig, funkciókig jutottam el (ezzel most is így vagyok). Valójában csak az volt az igazán nagy kitűzött cél, hogy engem el tudjanak érni, én tudjak elérni valakit, és írásos üzeneteket próbáljak küldeni és fogadni.

Valójában régi rendszerünk megváltoztatása után a legnagyobb változásokat (és talán itt tényleg elkerülhetetlenek lesznek a közhelyek) az én életemben az emberekkel való kapcsolattartás terén tapasztalhattam meg. Én, aki sok esetben a Magyar Hírlap szlogenjével élve: *„élbe mentem az eseményeknek”*, és idegenül, ismeretlenül szólítottam meg embereket a legváratlanabb

pillanatokban, mert úgy éreztem, ők is vágnak arra, hogy Lenin után szabadon: Beszéljünk! Beszéljünk! Beszéljünk!

Elég nehezen dolgoztam fel magamban azt a tényt, hogy némi túlzással élve manapság, rácsodálkoznak arra az illetőre, aki valakivel megpróbál egyfajta kötetlen dialógusba kerülni, akár a munkahelyén, akár az utcán, vagy egyéb más helyeken. Ma nem jellemzők az igazán mély, „föld alá ásó” – fontosnak vélt – beszélgetések kezdeményezése. Mindenki a saját maga kis, vagy nagy problémájával foglalkozik, sokszor kizárólag saját magával beszélve meg azokat. – Sok lett a zárt világ! – Sok bástyát húztak fel sok helyen, szinte egy időben. És egy olyan típusú ember, mint én, szeretne volna – csupán csak egyfajta, segíteni akarás előzményeként – ledönteni ezeket a bástyákat. Közeledni azokhoz az emberekhez is, akik eltávolodtak egy világ megváltoztatásának hajnalán. Több lett a pénzük, szép autókkal, szép ruhákban járnak – kelnek (Ők már nem idézik József Attilát: „*Jó ruhába járni, kelni*”).

Ez a mai újjgazdag réteg érezte meg valójában a változásokat. Félre ne értse Kedves Olvasó, nagyon tisztelem azokat az embereket, akik időben felismerték a változásokban rejlő lehetőségeket, és maximálisan éltek is ezekkel. De azt azért ennek apropóján, mindenféleképpen le kell írnom, hogy valóban azok tudtak emberként megmaradni az emberek között, akik fel tudják még idézni magukban a gyermekkort, a kamaszkori éveket, a felnőtté válás rögös útjait, hiszen ezek az emberek tudnak még ezekhez a történetekhez kapcsolódva ugyan úgy beszélgetni azokkal a haverokkal, barátokkal, akikkel mindezt átélték. Én csak azokon a hölgyeken és úriembereken lepődök meg, akik életében nemcsak a jövedelemszerzés területén, hanem a magánéletben is egy új időszámítás kezdődött, szinte egy másik életben.

– Ők már messze járnak, más bolygón élnek. Már, szinte a föld a

„*talpalatnyi föld*” is olyan sivár, olyan süppedős, talán még szaga is van. Ott azonban, más minden. Új arcok, új testek, új mesterségesen kreált érzelmek. Egy másik dimenzió. Talán ennél a világnál még az is jobb lehet, ahol a robotok váltják fel az embert, ugyanis, az ő életükben nincs változás. Robotként születtek meg, és robotként fognak távozni is arról, a nem biztos földi életről.

Régen, baráti körben beszélgettünk arról, kit, mennyire változtatna meg, hogyha megnyerné az öttalálattal a lottón. Mindenki azt mondta, hogy ő biztos, hiszen ez egy nagyobb nyereség átvétele után, elkerülhetetlen. Talán egyedül maradtam, aki azt mondta (és ezt valóban így is gondoltam), hogy nem tudnám elképzelni, hogy engem negatív értelemben meg tudjon változtatni a nagyobb anyagi javak birtokba vétele. Úgy hiszem, ez teljes mértékben alkati, mentális kérdés. Akik alázatos emberként élnek, és éltek életüket, befogadva különböző előítéletek nélkül más emberek gondolatait is, azok az emberek nem fognak a többi embertől elfordulni, miután nekik, önmaguknak jobbra fordult a sorsuk. Miért is tennék? Utána már nem csak lelki támasz lehetnek más emberek számára, hanem egyfajta anyagi biztonságot is teremthetnek azoknak, akik erre rá vannak szorulva.

(Egy történet jutott most az eszembe, ami egy idős, szemetes konténerben guberáló bácsiról, egy volt barátnőmről és rólam szól.)

Barátnőmmel sétáltunk szülővárosomban, egy – a központban található – utcában, amikor felfigyeltem arra az őszinte tekintetű ősz bácsira, aki napi élelmiszeradagját, a különböző méretű, különböző helyeken felállított, szemetet tároló szerkezetekből próbálta beszerezni nap mint nap magának. Odamentem a bácsihoz, szerettem volna egy kicsit beszélgetni vele arról, hogy valójában minnek köszönhetően jutott el idáig. (Mindig is jól éreztem magam idősebb emberek társaságában.

Főleg, ha nehéz sorsokkal is szembesülnöm kellett – sajnos.)
A lány azt mondta: „Zoli, ez olyan kényelmetlen, sokan látnak minket.
Mit szólnak abhoz, hogy te és ő beszélgettek egymással. Bennünket az ő
társaságában látnak.” – Rövid időn belül véget ért kettőnk
kapcsolata. Talán, érthető okok miatt.

SZERELMEK? ELSŐ SZEKUALIS ÉLMÉNY, NŐI ORGAZMUS

Az általános iskola negyedik osztályába jártam, amikor először érintett meg egy furcsa érzés, amit akkor, gyermekként nem is tudtam egyáltalán hova tenni. Azt éreztem, jó az az állapot, amiben vagyok.

Az írással kapcsolatos szenvedélyem akkoriban a szerelmeslevelek megfogalmazásában is valamilyen szinten kiteljesedett. Magyar Andinak hívták a kislányt, akit a családja és mi osztálytársak is Huginak szólítottunk. Barna hajú, kék szemű, mosolygós kislány volt. Telis teli gyermeki érzelemmel. A humán tárgyak iránt vonzódott, ami később egy szoros kapocs volt kettőnk között, hiszen a kedvenc tantárgyam nekem is a magyar irodalom volt. Úgy látszik korán felismertük, hogy mi ezen a téren rokonlelkek vagyunk. Túl felnőttes amit írok, de valóban szellemi partnerei voltunk egymásnak az iskolapadban.

Abban az évben Andinak sajnos meghalt az édesapja. (Ha emlékem hiteles, akkor szívinfarktusban.) Az egész osztály részvétét nyilvánította a temetésen. Teljes létszámban megjelentünk. Mi fiúk, egymás mögött álltunk. Kilencévesen biztos nem is tudtuk magunkévá tenni azt a terhet, azt a fájdalmat, amit láttunk a ravatalozóban a Magyar család arcán. (Ma már tudom, mit jelent valakit elveszíteni.) Egyik volt osztálytársam (egy fiú), egyik percről a másikra egy vicc mesélésébe kezdett - nem érezve súlyát a helyzetnek. Hallgatva őt, egy kicsit mindenkinek feljebb csúszott a szája széle. Ezt a pillanatot Hugi is láthatta a koporsó mellett állva. Úgy gondolom érthető okokból adódóan a temetés után egy tátongó, nagy úr költözött be kettőnk kapcsolatába. És ezt az úrt utána már teljes mértékben nem lehetett kitölteni nyolcadik év végéig. Így Hugi és én szép lassan barátok, majd csak

osztálytársak lettünk egymás társaságában. Ő és én voltunk az osztály ügyeletes vers- és prózamondói.

A diákszerelem ereje az iskola felső tagozatán is javított fizikai erőnlétemen, de erről a kapcsolatomról majd később tesztek említést. Az elkövetkezendő heves lángolás akkor érte el a szívemet, amikor megismertem Őt. A gimnázium drámai tagozatára járt. Nagyon temperamentumos, érdeklődő, aktív lány volt, akinek a szemét csodáltam nagyon. Rövid kapcsolatunkra a nagy beszélgetések voltak jellemzőek. Ittuk egymás szavait, ebben a plátói kapcsolatban. Akkor voltam közel tizennyolc éves, Ő pedig tizenöt. Azon a nyáron elutazott Dánszentmiklóásra, egy építőtáborba. – Azóta nem beszélgettünk. Édesanyjával nem volt túl jó a kapcsolatom. Egy távolságtartó hölgy volt, amit már akkor sem igazán értettem, hogy miért. Így, nagyon sok idő elteltével már tudom, hogy kik is azok az emberek, akik olyannyira ragaszkodnak minden téren a különböző távolságok betartásához.

Tizenkilenc éves koromig kizárólag plátói kapcsolatokban éltem át, tapasztaltam meg a nő – férfi viszonyulását egymáshoz, érzelmi síkon. Tudom, nem túl koránkövetkezett be életemben az első szexuális élmény, de így utólag visszagondolva sem bánom, hogy kivártam, hiszen csodálatos élmények fűznek azon kapcsolatomhoz, melyben mindez megtörténhetett. Érintetlenül vonultam be a néphadsereg kötelékébe. A srácok a körletben csak arról tudtak beszélni, hogy kivel és hányszor. Ehhez a témához kicsit sem tudtam kapcsolódni, hiszen nem voltam érintett a dologban. Ilyenkor hátrébb húzódtam, és csak hallgattam a valós, vagy valótlan történeteket. Nem tagadom, én is fantáziáltam, ezeket hallgatva. Fantáziámat azért, minden tekintetben nem kellett segítségül hívnom, hiszen önkielégítést folyamatosan, tizenöt éves koromtól végeztem. De, ugyebár azt is tudtam, önmagam csúcsra való juttatása egészen más lehet, mintha mindez egy

hölgy jelenlétében történik meg, mindenre odafigyelve, az ő örömeivel kapcsolatos nyitottságra is.

Már kissrác koromban tetszett egy gyönyörű, érett nő, aki tizenhét évvel volt idősebb nálam. A Szabadság téren laktunk, az „A” épületben. Kedves Szüleim 1963-ban költöztek le Szentesre, Budapest mellől, és abban az épületben vehették át első közös otthonukat. Sokat játszottam lent a téren a többi gyerekekkel. Egy pillanatra mindig leálltam a játékkal, amikor feltűnt Ő. Barna hajzuhatag, gyönyörű szemek, és elragadó női vonalak. Szép lábak, feszes, kerek keblek. Akkor még csak olyan érdekes, bizsergető érzést éreztem, mint „*kis férfi*” hasam tájékán. Őrülten tetszett a látvány. Katalinnak hívták a hölgyet. Ő volt az a nő is az életemben, akire akkor gondoltam, amikor először érintettem meg az egyik szervemet egy bizonyos szándékkal. Éveken keresztül ott volt velem, mellettem, az ő tudta nélkül. (Hiszen, csak gondolatban.) A katonaságnál elhatároztam, hogy a „*kinti világban*” is megpróbálok most már átesni az első tűzkeresztségen. Kit is választhattam volna az első élmény felfedezéséhez, ha nem Őt.

Egyik este erős elhatározásomban átugrottam az alakulatunk épülete mögött található kerítést, és már is ott teremtem az erdőben. Utam Katihoz (akkor ő még Katika néni volt az én értelmezésemben) vezetett. Tizenegy óra körül járhatott az idő, amikor a Szabadság téren bekopogtattam lakásának ablakán. (Tudtam, hogy férjétől elvált. Nagy valószínűséggel Ő és kedves kisfia tartózkodhat a lakásban.) Kinyitotta az ablakot, és megkérdezte tőlem, hogy mi járatban e késői időpontban. (Ezt a kérdést nagyon kedvesen tette fel.) Csodálatosan nézett ki. Egy piros plüss köntös volt rajta (a többről már írtam). Már ott, az ajtó előtt éreztem a gyönyör első jeleit. Nagyon zavart voltam, de az ő közvetlensége átsegített mindenem. Beinvitált a lakásba, azon belül is a konyhában foglaltunk helyet, egymással szemben. Szerelmet vallottam neki, és elmondtam őszintén

„*Katika néninek*”, hogy én még soha senkivel, és Ő lenne az, akire gondoltam, de valójában nagyon feszült vagyok. A hűtőből kivett egy márkásabb italt és abból kínált. Volt egy jó apropó a koccintásra, nevezetesen a „*Katika néniből*” Katira való váltásra, mindezt tegeződő megszólításban. Kellemes érzés járta át testemet. Álomszerűnek tűnt minden. Ott ült előttem azaz érett nő, akit mindig elképzeltem magam előtt anyaszült valóságában. Felálltunk az asztaltól. Odaléptem mellé, és a következőkben Ő magához ölelt. Hiszem, a mennyben voltam. Életem addigi legcsodálatosabb estéje volt. Még azt is elfelejtettem, én valójában egy szökött baka vagyok, aki, ha átmeneti időre is, de illegálisan távozott el a laktanyából. Bementünk a szobába és elkezdődött valami, amit akkor még csak filmekben láthattam, könyvekben olvashattam róla. Zavartságom egyre fokozódott, éreztem, problémák lehetnek fiúságommal, ha ezen nem tudok úrrá lenni. – Így is történt. De Ő természetesen nyugtatott. Megfogta a kezemet, és azt mondta, nincs semmi baj. Általában először ez mindig így működik. Soha nem fogom elfelejteni azt a megértést, amit Kati akkor irányomban tanúsított.

Közel, leszerelésemig jártam ki Katihoz. Egyre jobb, és jobb lett szexuális kapcsolatunk, amit természetesen Neki köszönhettem, mert nagyon türelmes volt velem. Tulajdonképpen Ő volt az a hölgy az életemben, aki szerető odafigyeléssel megtanított mindenre. Úgy éreztem, megszerettük egymást, és nemcsak a szexualitásról szólt a későbbiekben sem kettőnk kapcsolata. A korkülönbség egyik ponton sem jelentett akadályt, pedig anyám lehetett volna. Amit vele átélhettem, arra a mai napig szívesen emlékezem, s eszembe jut mindig egyik kedves filmem: a „*Kamaszkorom legszebb nyara*”, melyben szintén egy hasonló történetet dolgoz fel az író.

– Köszönök mindent Kati! Örülök, hogy életem ezen szakasza

általad lehetett olyan, meseszép. A történet kihatott későbbi életemre is, hiszen az idősebb, szép hölgyek társasága mindig emlékezetes együttléteknek bizonyult. Tudatosan olyan kapcsolatokat kezdtem kialakítani, melyekben partnerem jó pár évvel idősebb volt nálam. Az érettebb hölgyek iránt éreztem mindig azt az igazán férfias vonzódást.

Egy következő meghatározó kapcsolat az életemben, egy Zsuzsa nevű hölgyhöz köthető, aki egy szentesi cég telefonközpontjában dolgozott megismerkedésünkkor. Ő tíz évvel volt idősebb nálam. A szomszéd házban lakott. Akkoriban én még Kedves Szüleimmel laktam Szentesen a Kossuth u. 12. szám alatt. Ő pedig, a Horváth Mihály utcában. Külső paramétereit illetően a fekete rövid haj, és a majd hogy nem fekete szempár ejtettek bűvöletükbe. Mindig nagyon ízlésesen öltözködött. Ki tudta rendre választani ruhatárából mindig azokat a ruhákat, melyek neki a legjobban álltak. A cégnél, ahol dolgozott, a férfiak meg is fordultak utána a folyosón, fejükben különböző gondolatok birtokában. Meg volt az oka rá, hogy ne engedjen különböző egyéjszakás csábításoknak. Az ok önmaga volt, hiszen nem olyan értékrenddel bírt, mint aki odaadja lényét egy behízsgő mondat után egy olyan férfinak, aki a nőből nem a nőt akarja egy adott éjszakán, hanem csak a saját biológiai szükségletének kielégítésére szolgáló érzések nélküli embert, ki úgy dolgozik azokban az órákban, ahogy kizárólag ő szeretné. Sajnos, általában az élet ilyen módon adott lehetőségeiben – mely egy pár órára koncentrálódik – a hölgyek, ha bizonyos időre is, de mindenféleképpen veszítenek női mivoltukból. Mert egy nő, attól olyan igazi nő, hogy egy kapcsolat kezdetén olyan varázslatos és megközelíthetetlen tud lenni. Egy nő, valójában attól olyan értékes, hogy nem válik soha, szinte alku tárgyává a férfiak körében, hanem ő az a nő, akiről talán úgy tesz említést a másik nem, hogy valóban tiszteli benne a nőt, és nem képzelet el

egy futó éjszaka segédeszközeként. Őt rendszerint azért szólították meg különböző ajánlatokkal, mert megismerkedésünkör nem volt férfi az életében. Amikor pedig ilyen tényről egy – olyan bikának, saját magát valló – férfi tudomást szerez, egyszerűen nem tudja legyőzni magában azokat a bikás ingereket. A nő iránt érzett bármilyen plátói érzésnél fontosabb számára – a rendelkezésére álló időben – saját élvezetének átélése. Az ilyen bikák már fiatalabb korukban is kizárólag csak arról tudtak egy adott társaságon belül beszélni, hogy ők hány nőt „hánytak már kardélre”, és napi szinten hány alkalommal tudnak nem feltétlenül a nőnek, hanem önmaguknak örömet szerezni. Ilyen élménybeszámolókat hallgatva, nem is igazán tudunk mit kezdeni azokkal a nagy számokkal, melyek a testi együttlétek többszörösségére utalnak.

Mindig elgondolkodtam azon, vajon mekkora lehet az a tényleges szám, mely valójában kifejezi ezen férfiak hatalmas állóképességét. Elképzelhetőnek tartom, kis országunkban sok olyan férfi lehet, aki teljesítményét a nevezett állat teljesítményéhez hasonlítja, ugyanis, sajnos statisztikai adatok bizonyítják, a nők igen magas százaléka egy emberöltőn keresztül sem tapasztalja meg, hogy mi is az az orgazmus.

Nagyon elgondolkodtatónak tartom ezeket a hiteles adatokat. Biztos vagyok abban is, erről nem csak az élményszegény nők tehetnek. Mindig azon a véleményen voltam, ha egy nő és egy férfi egészséges, és testi kapcsolatba kerülnek egymással úgy, hogy már a szexuális problémák kibeszélése is természetes számukra, akkor mindketten el tudnak jutni addig a pontig, amikor úgy érzik: „igen, innen már biztos nincs tovább, olyan csodálatos volt minden”. Úgy gondolom, a szexuális gyönyörök, a teljes kielégülés maximális átélése minden szempontból intelligencia kérdése. Azok a férfiak, akik valóban odafigyelnek partnerükre, és elsődlegesen a nő vágyaira fókuszálják gondolataikat, a

mindennapi élet, a hétköznapiak során is figyelmesebbek talán, nemtől függetlenül mindenkivel. A nagy átváltozásokban soha nem hittem. Ha valaki csak önön érdekeit, elképzeléseit helyezi előtérbe nappali tevékenységei során, az est leszálltával sem fog tudni más emberként viselkedni kedvese társaságában, hálószobájuk baldachinos (vagy nem baldachinos) ágyában sem. Ugyanúgy önmaga lesz a legfontosabb saját maga számára. Így nem is lehet azon csodálkozni, hogy egy idő elteltével ez az út az elváláshoz vezet. Bár, a nem megfelelően működő szexuális élet nem minden esetben kellene, hogy egy másik féllel való kapcsolatfelvétel során legyen elgondolkodtató. Úgy hiszem, ha tudunk beszélni a nem működés miértjeiről is, akkor a szeretet fényében jól láthatjuk majd, valójában mely pontokon kell szerettünket igazán szeretni, és elkényeztetni. Annál fantasztikusabb lesz ez a vágy, minél több ilyen pontot találunk kedvesünk testén. Természetesen a nők is nagyon sokat tudnak tenni annak érdekében, hogy egy férfit igazán boldoggá tegyenek, de ők sokkal kiszolgáltatottabb helyzetben vannak, mint a férfiak, ugyanis minden esetben a férfin múlik, hogy el tudja-e kíséni partnerét azon az úton, melynek utolsó állomása a beteljesülés, és ennek következtében talán az együtt maradás tényének öröme is.

Visszatérve legutóbb kiemelt kapcsolatomhoz. Zsuzsának finom lelke volt, minden helyzetben kimondottan gyengéd tudott maradni. Elfogadta érzékenységemet, és tudta tolerálni az ebből adódó, számomra kellemetlen helyzeteket is. Hiszen, ő valóban nő volt. Zsuzsának, édesapja ágán kisebbségi származása volt, ami engem iránta érzett érzéseimben nem befolyásolt, hiszen én soha nem tudtam származások alapján különbséget tenni az emberek között. Mindkét nemből a legfontosabbak nekem mindig az emberi – takaró nélküli – vonások voltak. Egyes emberek, többek között Kedves Szüleim

sem néztek jó szemmel kapcsolatunkra. Zsuzsa, a már leírtak miatt, nem fért bele annak a képnek a kereteibe, amit „megfestettek” maguknak arról a hölgyről, akit el tudtak volna képzelni hosszú távon mellettem, az én életemben. Nagy csatákat vívtam otthon a különböző világnézeti kérdéseket illetően. Egy idő után a szülői ellenállás is kihatott erre a párkapcsolatra, melynek – a feszültségek állandó érintettsége miatt – egy bizonyos idő elteltével vége is lett. Ennek Kedves Szüleim túl, Niki – Zsuzsának a kislánya – örült legjobban, aki édesanyjára való féltékenységből adódóan, nagyon nem szeretett meg engem. Amit, így utólag már meg is tudok érteni, mert akkor ő ott kislánként tényleg azt hitte, hogy elveszíti édesanyját, akit igazán szeret.

A soron következő történet, a volt feleségemmel, Judittal való megismerkedésünknek állít emléket.

Édesapám gazdasági szakember lévén, azokban az időkben (1993-at írunk), egy párt szentesi képviselőnek a könyvelését vezette. E pártnak a helyi vezetője Bandi bácsi (aki már sajnos nem él), időközönként a párttagoknak és azok családtagjainak diszkont áron szerezte be a különböző alapvető élelmiszereket, melyeket egy kis teherautó segítségével házhoz is szállíttatott. Én akkoriban (erre már egy másik fejezetben kitértem) egy szentesi cégnek szállítottam árut, saját tulajdonomat képező kisteherautómmal. Ez a munkakör a szellemi leterheltség hiányában inkább csak az anyagiak miatt volt motiváló nekem. A céges megbízások mellett éltem egyéb más lehetőségekkel is. Így nem túl sűrűn, de alkalmasszerűen, ennek a pártnak is besegítettem a kedvezményes áru élelmiszerek célba juttatását illetően.

Azon a bizonyos napon a kristálycukornak biztosítottam helyet autóm platóján. Egy bordó, hosszú ujjú pólóban és egy fakított farmernadrágban ültem be a Mercedes logót viselő

kormánykerék mögé. Az autó és a póló színe nem igazán harmonizáltak, voltak összhangban egymással, de azt hiszem azon a délutánon nem is ez volt a cél. (Ez talán azért jutott most eszembe, mert mindig elveszek a részletekben.)

Az úticél egy Szentestől kb. 40 km-re lévő település, Árpádhalom volt. Nagymágocson (Szentestől húsz egynéhány kilométerre lévő település) megálltam – érdekesen sárga színű kis teherautómmal – ugyanis pontosan nem tudtam (vagy nem akartam tudni) merre kell menni az említett másik település irányába. Egy szép, kissé kleopátrás, barna hajú lány, nagy karika fülbevalókkal a fülében kerékpározott át előttem kétkerekűjével. Mindezt egy hófehér színű szabadidő ruhában tette.

Megfogott a lány szépsége, így gyorsan ki is ugrottam szállító gépjárművemről, és egy gyors magáninterjút készítettem vele. Valójában egy kérdést tettem fel az elragadó idegennek, nevezetesen, melyik irányban folytassam utamat ahhoz a családhoz, akik már biztos nagyon várták a cukor, házukhoz való érkezését. Ő készségesen elmutogatta a helyes irányt, majd felült közlekedő járművére és eltűnt a délutánban. A legnagyobb bánatom ez volt, mert szívem szerint mondtam volna még valamit, úgy igazán őszintén, természetesen Neki, bele a szép zöld szemébe, de mire egy vallomásra felkészültem volna, őt már nem láttam sehol. De reménykedtem abban, hogy egyszer még láthatom valahol.

Kissé búsán indultam tovább, cukorral a „*bátamon*”. Mindenre tudtam gondolni, csak a szállítmány kristályosságára nem. Pedig, a teát már akkor is nagyon szerettem, és azt általában cukorral ízesítik. Persze, a feketekávét is, csak én ez utóbbit nem annyira szeretem. Bár volt egy időszaka az életemnek, amikor reggelente megittam egyet, kicsit kényszerből, mert olyan jól esett mellé elszívni egy szál cigarettát. Világ életemben olyan malacos (kocás) voltam a bagó terén. Zavart a kellemetlen íze a

számban. Így szólóban nem is szerettem rágyújtani, csak ha éreztem egy másik ízt is a szám mögötti térben, ahol még harminc fog felfedezhető, de torokmandula már nem.

A történéseket onnan folytatom, hogy másnap elmeséltem egy barátomnak, Tamásnak, hogy mi is történt velem tegnap délután. Kiemelve az eseményekből a titokzatos hölgygel való találkozásomat. Tudtam, volt barátnője Marcsi, szintén Nagymágocson lakik, így arra is rákérdeztem, szerinte Marcsi nem tudna e segíteni a szépséges leányzó felkutatásában. Ugyanis, feltett szándékom volt, minden áron kinyomozom az utcát, a házsámot, ahol lakik, hiszen ő lesz a feleségem, és ezt azért illene az ő tudtára is hoznom.

Otthon, Kedves Szüleimnek úgy meséltem el találkozásunkat, hogy őt hercegnői titulussal illetem. Tamás igent mondott baráti felkérésemre, hogy most azonnal ülünk be a kocsiba és induljunk is Nagymágocsra, mert én minél hamarabb szeretném megtudni, valójában kibe is botoltam bele azon a szép verőfényes tegnap délutánon.

Marcsiék éppen vacsoráztak, amikor megnyomtuk a csengőt, így elképzelhetőnek tartom, nem is örültek túlzottan váratlan látogatásunknak. Tamás, egykori kedvese, azért lenyelve az utolsó - nem tudom mennyire finom - falatokat, kinyitotta nekünk az ajtót. A házba nem léptünk be, ugyanis én már az ajtóban elkezdtem a faggatózást a tárgykörben, hogy nem ismerné-e felfedezni azt a leányzót, akit körül írtam egy személyleírásban. Azt mondta, így hirtelen vizuálisan nem jelenik meg előtte senki a megadott jellemzés birtokában sem, de ha tudok várni egy pár napot, ő biztosan ki fogja tudni deríteni, ki az a lány, aki léte miatt én ott állok volt barátjával, ajtójuk küszöbén innen. A reakcióm az volt, tudok várni természetesen, hiszen ha huszonhét évet vártam, egy-két huszonnégy óra még belefér. *„Egészségetekre a vacsorát.”* – mondtam, majd eljöttünk. Másnap valamiért felszaladtam

Tamáshoz (aki egy panelház ötödik emeletén lakott), elkezdtünk beszélgetni és egy kis idő elteltével csörgött a vezetékes telefon. Marcsi volt a vonal végén, és a következőket mondta: „*Mindent tudok!*” Átvettem Tamástól a kagylót, és nagy köszönömökkel búcsúztam a segítőkész lánytól. Minden rendben volt. Tudtam, milyen címre kell eljuttatnom a levelet, mely spontán érzésekről szólt, egy olyan lánnyal kapcsolatosan, akinek legalább már a nevével és a lakcímével tisztában voltam, no meg persze azzal, hogy könyvek társaságában tölti ideje nagy részét, munkájából adódóan.

Felgyorsultak az események körülöttem. Levél, virág, vacsorameghívás (ebben a sorrendben). Rövid idő alatt próbáltunk a lehető legtöbb mindent megtudni egymásról.

Jött a nyár. Baráti társasággal egy Horvátországi nyaralást terveztünk. Olyan fiatalosat. Bérelt mikrobusszal, sátorral, hideg és meleg ételekkel, konzerv formájában. Kint akkor, nagy harcok dúltak, bár ezek nem érintették az Adria azon szakaszát, ahova mi készülődtünk. Judit Kedves Szüleit azonban elég nehezen tudtam meggyőzni afelől, hogy nem lesz kintlétünk alatt semmi probléma. Legfeljebb fegyveres őrök fogják őrizni álmainkat. (Mondtam, természetesen viccesen.)

Nyaralásunk nem indult túl jól, ugyanis a Fiat Ducato-t, amit béreltünk, már a határon úgy kellett áttolnunk, így kimondottan örültünk, amikor hegyi lejtők tették izgalmasabbá utunkat, hiszen lefelé menet nem volt soha semmi baj. Szerencsénkre a fék jó volt az autón, így viszonylag nyugodtan gurulhattunk lefelé. A tenger melletti tartózkodásunk a baráti nyolcfős csapatban nem volt mindig túl nyugodt és gondtalan. Sokszor összevesztünk Judittal talán olyan dolgokon is, amin utólag legszívesebben csak jót derültünk volna. Emlékezetem szerint, a kinti élményekhez köthető utolsó összeveszésünket akkor rögzíthettük magunkban, amikor – búcsút intve a tengernek – sátorhajtogatásra került sor. Gyakorlati téren soha nem voltam

erős, így a hajtogatással is voltak némi gondjaim. De ez nem tűnt olyan nagy bűnnek, hogy zálogul, egész úton (ami hazafelé vezetett) ne szóljunk egymáshoz. Akkor szólítottuk meg ismerősként újfent egymást, amikor Kedves Szüleim házának parkolójában kiszálltunk az elég rossz állapotban lévő fehér mikrobuszból. Így utólag, lehet, hogy akkor kellett volna kettő darab pusztit adnunk egymásnak, és azt mondani, szinte egyszerre: „*Légy jó, és vigyázz magadra!*” De a Nyilas Misis mindhalálig történet helyett, pár hónappal később, már a boldogító igen kimondására, és az azt követő lakodalom szervezésére koncentráltunk. Akkor már kialudt a tűz mindkettőnkben. Csak bele estünk abba a hibába, úgy éreztük, már rohamosan eltelt felettünk az idő. Judit huszonhárom éves volt, én pedig huszonhét. Úgy voltunk vele, ez most egy jó lehetőség, hogy mi ketten egymásra leljünk, de inkább elkeljünk. Sajnos, kettőnk kapcsolata akkortájt valóban csak erről szólt. Csak ezt a hihetetlen tényt nem mertük se egymásnak, se kedves családtagjainknak, barátainknak bevallani. Inkább választottuk a számunkra legrosszabb utat, a házasságot.

Szép dolog ez az intézmény, ha két ember szerelmi alapokra építi fel. A mi esetünkben azonban, hiányzott az alpból az alapanyag, ami meghatározója annak, hogy a fent nevezett „*épület*” stabil, és megbízható alapra épüljön fel. Így, amikor a házasságkötő teremben Törökné Katika néni (ő volt az anyakönyvvezető hölgy) kedvesen megszólított minket, és szebbnél szebb mondatokba öntötte gondolatait, én is elgondolkodtam: – „*Istenem, miért ülök itt valójában. Ez nem egy őszinte tett, cselekedet. Becsapok mindenkit magam körül, akik most egészen másbogy élnek át ezeket a könnyfakasztó pillanatoikat, mint én.*”. Akkor, persze, már nem volt visszaút, az „*előző életbe*”. Határozott igennel tudattam mindenkivel, hogy szívem választottja áll most mellettem. Judit sem tett másképp. Ő is

kimondta az igent. Bár, szerintem az ő lelkét is nyomasztotta egy furcsa ambivalens érzés. De egy „nem” kimondásának következményeitől ő is ugyanúgy tartott, mint én. Ültünk egymás mellett, de már nem hatott meg minket az aktualitás. Bárhol ülhattünk volna, és bármi lehetett volna akkor pont az aktuális. Persze a környezetünk ebből nem vett észre semmit. (Vagy nem akart, nem tudom.)

Sokan eljöttek az esküvőre, és a Pankotai Állami Gazdaság ebédlőjében megrendezett lakodalomra is. Alig fértünk be a terembe. Kettőszázhuszan voltunk. Vörös Jani bácsiék húzták a talpak alá valót. A vőfély szerepét Mészáros Jancsi vállalta fel. Igazán jó hangulat járta át a termet. Kedves Édesapám még arra is gondolt – a lakodalom nem kis megszerzése után –, hogy az Erzsébeteket és Katalinokat egy-egy szál virággal köszöntsük, ugyanis, mindez, amiről írok, november huszadikán történt. A vacsorára sem panaszkodott senki, a szakácsok igazán kitétek magukért.

Éjfél után a szentesi hagyományokhoz méltóan, barátaim megszöktették menyasszonyomat, és taxival levitték a strandvendéglőbe megtáncoltatni. Sejtésem volt, hogy merre induljak Judit után, ugyanis abban az időben más szórakozóhely nem is nagyon üzemelt a városban. Így, még csak kizárásos alapon sem kellett gondolkodnom. Egy hely jöhetett csak számításba. Az ebédlőbe való visszamenetelünket nagy taps, ováció övezte. Csak egy hölgy volt a teremben, akinek arcára nem a mosoly ült ki, hanem az indulat. Katonás léptekkel elindult felém, és megállva előttem, a következőket mondta: „*Mit gondolnak Zoli a te barátaid, hogy a szakadó hóesésben megszöktetik a menyasszonyt?*” – Erre ez a szokás – mondtam, értetlenül állva a történetek előtt. Nagyon rosszul esett a megjegyzés, ami nem éppen odaillő volt. Mindenki azért volt jelen, hogy szórakozzon, jól érezze magát, és mindez természetesen az ifjú pár miatt. El is hagytam a termet, gyors

ütemben. Úgy találtak rám az épület egyik félre eső zugában. Akkor már tényleg a pokolba kívántam az aznapi eseményeket, az esküvőt, lakodalmat egyaránt. Csak Kedves Szüleimet sajnáltam, akik nem kis költségbe verték magukat a lakodalommal kapcsolatos számlák kifizetését illetően. (Természetesen egyenlő mértékben hárultak mindenkire a kiadások mindkét oldalon, de én még is inkább szüleimre gondoltam.)

A meghívott vendégek nagyon jól érezték magukat. Szinte, nem is volt olyan félóra, amikor a táncparkett üres lett volna. Leszámítva persze azt a félórát, amikor a zenekar tagjai vacsoráztak. A zenészek kiváló hangulatot teremtettek. Ők is elégedettek voltak, hiszen öröm volt olyan vendégeknek játszani, akik mindvégig táncukkal fejezték ki szimpátiájukat az együttes irányába. Mindenki csak táncolt, táncolt, szakadatlan.

Jani bácsi – a zenekar vezetője – a reggeli záró percekben, amikor sikerült vele egy fél mondatot váltanom, ötös fölé értékelte a hangulatot, és egyben a produktumot is, amit láthatott a vendégek aktivitását illetően. Jól esett hallani ezt az osztályzatot, de én nem tudtam ezt úgy értékelni, mintha máskor, egyéb körülmények között hallottam volna. Valami fájt ott legbelül, s ez a fájdalom kicsit sem akart csillapodni, mert úgy éreztem magam, mint amikor egy kisgyermeknek elveszik a játékát. Tőlem, felnőtten, egy felnőtt vett el valamit. Egy bizonyos jogot, hogy jól érezzem magam azon az eseményen, ami rólunk szólt. Juditról és Rólam. Házasságunk rövid idő után, véget ért. A mi esetünkben a rossz kezdet erősen befolyásolta a folytatást. A fekete felhők mindvégig ott maradtak fejünk fölött, melyek mögül csak nagyon rövid időre bújt elő a nap.

Örülök, hogy viszonylag korán ráláttunk arra, más világban tudjuk elképzelni az életünket, egy másik ember oldalán. Gyermeünk sem született házasságunkból, melynek

ugyancsak mindketten örültünk, hiszen egyikünk sem szeretne volna, ha egy sérült családban nő fel, vagy nőnek fel gyermekeink.

Biztos eltelt valamennyi idő szétköltözésünk és Rózsával való megismerkedésem között.

Erről a kapcsolatomról azért nem szeretnék most írni, mert Ő nem olyan régen, másodízben is férjhez ment, és nem szeretném, ha olvasva soraimat, egy viszonylag friss házasságban felkavarodnának a régmúlt emlékei.

Rózsa, Kriszti, Öcsi! (Kriszti és Öcsi, Rózsa két gyermeke.)
Vigyázzatok nagyon egymásra, Ti egy klassz család vagytok!

A következő sorokban pedig, őszintén vallanék fergeteges szexuális élményeimről, de annak a szép és dekoratív üzletasszonynak a szeretője voltam, aki akkor is és most is, férjével és gyermekeivel élt (él), így név nélkül, köszönöm Neked azokat a lopott délutánokat, melyekben igazán szenvedélyesen adtuk át magunkat a testi örömöknek.

A két kapcsolatomban az volt a közös, hogy a történet főhősei a hölgyek, jó pár évvel idősebbek voltak nálam.

Edittel, egy olyan igazán kicsapongós hétvégén ismerkedtünk meg. Tetszett a stílusában a vagányság, a határozottság, és a kimondott szavak következményeinek felvállalása. Tipikus Skorpió volt (már ami a csillagjegyét illeti). Tudott marni is. De, ha úgy érezte, hogy a marás nem volt túl igazságos, hamar be is tudta gyógyítani a sebeket. Kislánya Evelin, akkor volt két éves. Gyönyörű kis gyermek volt, aki sokszor sírt, amikor mi együtt voltunk az édesanyjával. Valószínű, hogyha nem is tudatosan, de benne is a féltékenység próbált utat törni magának. Edit és én, egy gyors elhatározás után, már minden nap egymás mellett

ébredtünk, ugyanis ő és kislánya odaköltöztek a lakásomba, ami akkor Szentesen, a Bacsó Béla utca kilenc szám alatt volt található. A saját bútoraim mellé még beékelődtek Edit bútorai is, így nem volt nehéz nem észrevennünk, hogy a nappali több lett, mint zsúfolt. Araszolva tudtunk csak közlekedni, a nem tudom hány négyzetméteren. Nem baj! – gondoltam, boldogság legyen, az a lényeg. Ahogy ezt most leírtam, szinte olyan gyorsan véget is ért kettőnk kapcsolata. Evelin a drága, csak sírt, sírt. Mi pedig úgy éreztük, akkor inkább megpróbálnánk külön. A barátoknak sem hagytunk sok időt a pihenésre. Rövid idő elteltével újra jöhettek segíteni a bútorok mozgatása tekintetében. „*Ez gyors volt!*” – mondta valaki hangosan, belépve a lakásba. És már is kifelé tartottak azok az ülő és egyéb alkalmatosságok, melyek nem sokkal korábban még a lépcsőházból a lakás belsejébe vették az irányt.

– Azért, szép volt! – nem Edit? Nem fogom elfelejteni soha, az agykontrollós tanításokat, és a relaxálás fontosságát sem.

– Köszönöm Neked!

Ebből a kapcsolatból egy másik lánnyal „*emeltünk hidat*” egy másik kapcsolatba. Ő, egy szakközépiskolában tanított, humán vonalon. Régóta ismertem őt, ugyanis abba az ének-zenei általános iskolába járt, amelyikbe én, csak két osztállyal alattam. Ő volt az örök kerékpáros, aki otthon súlyos kilométereket tekert szobakerékpárján, megőrizve sima bőrének és a különböző idomoknak feszességét, annak nőiességét.

Sokat tanult, folyamatosan képezte magát. Kezdetben minden rendben volt velünk, csak egy ponton volt egészen más a nézetünk. Ez pedig, az emberek megítélése volt. Ő hajlamos volt arra, hogy ismeretlenül ítélkezzen olyan emberek felett, akiket olyan szinten ismerhetett csak meg, mint például sokan Pinokkiót, az élő fabábut, akit láthattunk már sokszor, de nem tudjuk, milyen is valójában a testét megépítő fa minősége, mert

még nem volt módunk, hogy kezünkbe véve gondosan tanulmányozzuk azt. Családja részéről pedig olyannyira kíváncsi volt a diploma megszerzése, hogy e tárgykörben, többször is „*interpellált*” édesanyja irányomba.

Tudva azt, hogy nekem csak egy sima, „*mezei*” érettségi bizonyítványom van. – Igen! – ez van. Úgy hiszem nem is leszek már az ő értelmezésükben tökéletes ember soha.

Beát már tizennégy éves korában volt alkalmam megismerni, amikor Kedves Szülei elengedték őt az ifjúsági házba, ballagásának apropóján, egy szombat esti buliba. Akkor én tizenhat éves voltam. Abban az évben halt meg Pálvölgyi nagypapám.

Szintén abban az évben vették ki a helyi kórházban a torokmandulámat is. Talán, e két negatív történésnek is köszönhető volt, hogy valójában abban az időben, olyan fiatalon nem tudtunk mit kezdeni kölcsönös szimpátiánkkal. Annál inkább 1999-ben, az ezredforduló előtt egy évvel. Egy – a központban található – virág és ajándék üzletben dolgozott Bea. Amikor beléptem és észrevettem őt, eszembe jutottak a közel húsz évvel ezelőtti megismerkedésünkkel kapcsolatos emlékek. Ő akkor már elvált a férjétől, Lacitól. Két szép fia volt (van), Benjámín és Koppány. Már az első vacsorameghívás alkalmával úgy hiszem, mindketten belegondoltunk abba, mi lenne, ha folytatnánk a történetet ott, ahol elég régen abbahagytuk. Beának (Beácskának) az édesanyjával, Marika néniel az első, náluk töltött este éjszakáján kettő óráig beszélgettünk. Csak fűztük-fűztük egymásba szavainkat, mondatainkat. A későbbiekben is jó beszélgetőpartnerre találtunk egymásban.

– Köszönöm Marika néni az őszinte gondolatokat! – Én is őszinte voltam. Kapcsolatunk Beával egyre inkább kezdett kiteljesedni, csak a volt férje nem akart valami miatt ebbe egyáltalán beletörődni, melynek több ízben hangot is adott.

Nem értettem Lacit, hiszen ő akkor már egy másik hölgy oldalán találta meg a boldogságot. Engem roppant mód zavart ez a feszült helyzet, és tudtam, ha ez nem kerül feloldásra, akkor ez a Beával való kapcsolatunkat vészesen befolyásolhatja. Ugyanis, ő és én minden szempontból szerettünk volna nyugalomban élni és létezni, azokban a hónapokban is. Ezért egy alkalommal fel is hívtam telefonon Lacit, hogy szerintem, ki kellene beszélnünk ezt a helyzetet, de a beszélgetésre való invitálásomat többszöri kérésem ellenére sem fogadta el. Így kénytelen – kelletlen megadtam magam az erősebbik fél előtt, és rábízta sorsunkat az élet alakulására. Napi szinten éreztem magamban azt a mérhetetlen izgalmat, melyet Laci lelkiekben való terrorizálása váltott ki belőlem. Talán, azóta már ő is másképp ítél meg sok mindent. Közel négy év telt el a történetek óta. Én nem haragszom rá, hiszen (erről már írtam is) nem tudok sokáig haragot tartani.

Kettőezer január első hetében egyik este, amikor gyalogosan mentem haza otthonomba, majdnem elsétáltunk egymás mellett. Később el is sétáltunk, de előtte én egy nyugodt, kiegyensúlyozott, boldog új esztendőre kívántam neki. És erre ő azt mondta: „*Aranyos vagy!*”. Ez a jelző annyira jól esett, hogy másnap, munkahelyén – egy cipőboltban – fel is hívtam Évit, és megkérdeztem tőle, van-e arra mód és lehetőség, hogy találkozzunk, mert én nagyon szeretném. Ő igent mondott, és ennek örültem. Első beszélgetős esténket a Somogyi Béla utcában, autóm társaságában töltöttük. Ezt követően következtek a nagy séták Csongrádon, a Körös parton, és a somlói galuskák elfogyasztása, ugyancsak abban a városban, egy nevezetes cukrászdában. Valami olyat éreztem legbelül, amit nagyon régen, amiről már igazán nincsenek is emlékeim. A kapcsolat másságát egyértelműen éreztem, csak arra nem találtam sokáig magyarázatot, hogy ez valójában miben is

nyilvánul meg. Mindketten éreztük ezt a mágikus vonzerőt, melynek ottlétét, magunkba épülését szerettük volna mindig megfejteni.

Elérkezett február tizennegyedike, a szerelmesek napja. Olyan meglepetésben volt részem, melynek kézbevételekor azt hittem, biztos álmodok. Évi emlékezett rá, hogy valamikor, még a hónap elején az óra-ékszerüzlet kirakatában rámutattam egy bizonyos Seiko típusú órára, mely nekem nagyon tetszett, és már úgy félig-meddig el is képzeltem csuklóm díszítő elemeként. (Mindazon felül, hogy a pontos időt is tudta mutatni, természetesen.) De nem olyan célzattal tettem mindezt, hogy valaki ezt majd meg is vásárolja nekem (az ilyen jellegű célzásokhoz a hölgyek egyébként is jobban értenek). Ugyanazt az órát tartottam a kezemben, Évi Valentin napi ajándékaként. Leírhatatlan volt az érzés. Elsősorban, nem az ára miatt, hanem az ő figyelmét konstatálandó.

Gyorsan elszaladtam egy műszaki üzletbe, és megvásároltam Évi első rádiótelefonját. Nekem akkor már, közel két éve volt, és úgy gondoltam, ő is örülni fog, ha most már, úton-útfélen, ilyen módon is tudjuk majd tartani a kapcsolatot. – Örült, melynek én is örültem. Szerelmünk egyre jobban kezdte nem ismerni azokat a bizonyos határokat. Azon gondolkodtunk, elköltözünk Szentesről egy olyan új környezetbe, ahol feledve a múlt inkább rossz dolgait, megpróbálunk egy teljesen új életet kezdeni. Több város is szóba került kezdetben. Végül, (szerintem egyikünk sem tudta, hogy miért) Gyula mellett döntöttünk. Nem akartunk túl messzire elkerülni szülővárosunktól, ugyanis, engem a munkám (az újságterjesztés) Szenteshez kötött.

Tudtuk azt, hogy nekem heti egy-két alkalommal meg kell majd tennem a Gyula – Szentes, Szentes – Gyula közötti távolságot. Még valamit tudtunk, még pedig azt, hogy Gyulán keresnünk kell egy kiadó házat, amit bérelni fogunk, és egy kiadó üzletet.

Ugyanis arra gondoltunk, nyitunk egy olyan üzletet, amire Évi már máskor is gondolt, csak különböző okok miatt erre nem volt lehetősége. Olyannyira komoly volt az elhatározásunk, hogy a lakásokat is eladtuk. Évi és a volt férje, közös lakását, én pedig a sajátomat, mely a Bacsó Béla utcában volt található.

Egyik délután olyan szándékkal autóztunk át Gyulára, hogy keressünk albérletet, és kiadó üzletet egyaránt. A kettő közül az utóbbira rá is találtunk az este folyamán.

A központban, frekventált helyen állt üresen ez az üzlet. Tulajdonosával még az este folyamán érintkeztünk telefonon, mert legalább szóban szeretttük volna bebiztosítani magunkat. Az elkövetkezendő napok úgy teltek, hogy ingáztam autóval a két város között. Intéztem a kiadó üzlettel kapcsolatos szerződést, és felkerestem sorra az ingatlanközvetítő irodákat, kiadó lakások, házak után érdeklődve.

Időközben megismerhettem Évinek, Alex nevű kisebbik fiát, aki látszólag elfogadta kettőnk kapcsolatát. Igyekeztünk egymással egy klassz baráti nexust kialakítani. Először akkor láthattam meg őt, amikor Évivel mentünk Szegedre, a klinikára, meglátogatni a barátomat, Zolit. Alex is beült az autó hátsó ülésére, és az első mondatok, egy idegen irányába (az voltam én), akkor hagyták el a kis száját. Eleinte kicsit félénken, de később már egyre határozottabban osztotta meg velem kis életéről szóló gondolatait. Természetesen mindezt oda-vissza alapon tettük, én is beszéltem neki a nagy életről.

Elérkezett az a nap, amit már olyannyira vártunk. Nekem akkor egy Fiat Marea Weekend típusú kombi személyautóm volt, így a személyes dolgainkat, ha nem is játszi könnyedséggel, de be tudtuk pakolni az autóba. Úgy, hogy még Alexnek is maradt egy kis hely a hátsó ülésen. Szegény, nehéz pillanatokot élt át, azon a több mint egy órán. Furcsa érzés volt vezetni egy olyan város irányába, melyről tudtuk, az lesz az új otthonunk. Örültünk, de ugyanakkor kicsit féltünk is egy új élmény átélésétől. A várost

már korábban a szívünkbe zártuk, a maga romantikus hangulatával. Gyulai első közös ebédünket egy étteremben, egészen új érzések birtokában fogyasztottuk el. Bútorainkat Gyulán, a Nagyvárad utcába szállították, innen Szentestről, ugyanis ott találtunk rá arra a házra, melyet kivettünk albérlet gyanánt. Végül is azért döntöttünk a ház mellett, mert így az autómmal is be tudtam állni az udvarba, és ebből adódóan viszonylag nyugodtabb helyen tudhattam ott, mint egy tömblakás parkolójában.

Petivel, Évi nagyobbik fiával is időközben megismerkedhettem, aki már nekem első látásra nagyon szimpatikusnak tűnt. Egy őszinte, érzékeny fiút ismerhettem meg benne. A húsz év korkülönbség ellenére, véltem felfedezni közös jegyeket személyiségünkben. (Talán nem véletlenül, hiszen ő is „Ikrek”.) Március nyolcadikán nyitottuk ki üzletünket. Az a nap három dolog miatt „írta be magát a történelembe”. Nőnap, Zoltán nap, és a nyitás napja. Korábbi életemből nem emlékszem olyan napra, mely ennyi jót halmozott volna fel egyhuszonnégy órán belül.

Üzletünket hosszú-hosszú dilemmák után „Kincses Sziget” névre kereszteltük el, melynek fő profilja indiai, indonéz, perui, mexikói, nepáli ajándéktárgyakban teljesedett ki. Kiegészítve ezt a termékpalettát, iparművész ruhákkal is.

Az első nap, minden szempontból jól zárult. Túl, három jeles eseményen, a nyitás napján nagyon jó forgalmat realizáltunk. Évi ízlésvilága már az első órákban élvezhette a kedves vásárlók szimpátiáját. Belépve az üzletbe sokan megcsodálták a kultúrák kavalkádját, és lehetőségeikhez mérten az emberek vásároltak is ezekből. Valóban Évi érdeme volt az üzletre jellemző design, hiszen kizárólag az ő ötletei, elképzelései alapján valósult olyanná, mely sok érdeklődőt is maradásra intett az üzlet négyzetméterein belül. Így utólag azt hiszem, rövid időhatárokon belül kellett több új – addig számunkra ismeretlen

– érzést magunkévá tennünk, melyeknek feldolgozása kihatott kettőnk kapcsolatára is. Sok olyan újdonságot fogadtunk el tényként – egyik napról a másik napra ébredve – hogy azt vettük észre, igazán már nem is figyelünk egymásra. Sok minden más, teljesen elvonta figyelmünket másikunkról. Hirtelen olyan változásokkal szembesültünk, melyek akarva akaratlan feledtették önmagunkkal egymás iránt érzett szeretetünket. Így jobbnak láttam egyik délelőtt, ha bepakolom kombi autómba ruháimat, és Szentes felé veszem az irányt. (Később rájöttem, akkor a lehető legrosszabb döntés volt ez a részemről. De egyszerűen úgy éreztem, mind a ketten olyan feszültek vagyunk, hogy képtelenek lennénk higgadt fejjel beszélni arról, ami nem jó, amit per pillanat hiányzik kapcsolatunkból.) Azt szerettem volna, hogy valóban kiderüljön, hiányozni fogunk-e egymásnak, vagy az üzlet teljes mértékben diadalmaskodott felettünk, és ha úgy tetszik, átvette az irányító szerepet.

Ezt követően egy nagyon érdekes időszakot írt nekem a sors. Kibékültem volt barátnőmmel, Beával, de valahogy mindig ott bujkált bennem egy örült erős kettős érzés. Tudtam, hogy el kellett jönnöm Gyuláról, a már leírtak miatt, de egyszerűen Évit voltam elfejteni. Így nem is tudtam önmagamot adni régi kapcsolatomban. Sokat gondoltam Évire, vajon teljesen magával ragadta-e az üzletben rejlő lehetőség, vagy azért rám is szokott gondolni időközönként. Reálisan nézve tudtam, hogy neki két gyermeket kell eltartani, tehát egyáltalán nem volt mindegy, hogyan alakul a forgalom a „szigeten”.

Tisztában voltam azzal, nehéz a szerelmet és az üzletet sokszor, sok tekintetben összeegyeztetni. Nem akartam önmagamot sem becsapni. Egyre jobban hiányzott Évi. Így, nem túl sok idő elteltével azt vettük észre, hogy egyre többször teszem meg a kilométereket a két város között. Újra elkezdtünk találkozgatni. (Miután, természetesen végleg lezártam kapcsolatomat Beával.) Többször beszéltünk arról, hogy mindketten hiányoztunk

egymásnak, és talán az sem véletlen, hogy egy nagyon nagy döntést hoztunk akkor, amikor átköltöztünk Gyulára. Nagy valószínűséggel azért tudtunk így dönteni, mert szerettük egymást.

A későbbi időszakokban nagy csatákat vívtunk egymással. Kapcsolatunkat az összeveszések és kibékülések jellemezték. Úgy hiszem a mi együttlétünk is olyan, „*se vele, se nélküle*” kapcsolatként volt értelmezhető. Ha egymás mellett töltöttünk bizonyos órákat, jöttek az ismerős viták, de ha nem voltunk együtt, borzasztóan tudtunk szenvedni másikunk hiányától. Mindketten rájöttünk arra, hogy valójában az egymás iránti érzelmekkel nincs is semmi baj, csak oly sok minden egyéb dolog van, ami nem túl sok időt hagy nekünk arra, hogy igazán el tudjunk mélyülni szerelmünkben. Sajnos, a pénz utáni mértéktelen rohanás a mi szerelmünknek is sokszor gátat szabott. Behatárolta annak teljes kitörését. Mai világunk egyik, igazi nagy sebeket ejtő problémája ez. Szeretnénk boldogok lenni, és az örömszerzéshez sokszor elengedhetetlenek a forintok. Jó lenne elhíttetni magunkkal, hogy az igazi, felhők nélküli boldogságnak nem kellene, hogy segítőtje legyen a pénz, hiszen szeretni anélkül is lehet. De a valóság soha nem engedi, hogy kicsit is próbáljunk ebben hinni.

Abban a pillanatban, ahogy kilépünk valahol, valamikor az utcára, a következőkben már is érezzük magunkon a racionalitás súlyát. Mindig mindenhol beleütközünk a nagy felkiáltójelekbe, melyek egyértelműen jelzik számunkra, hogy három lehetőség kínálkozik, ha birtokába akarunk jutni bizonyos dolgoknak. Vagy fémmel, vagy papírral, no meg műanyaggal (itt a kártyára gondolok) egyenlítjük ki annak ellenértékét.

Évi és én, szerettük egymást. Úgy éreztük, egy ismeretlen földi erő összeköt minket. Kapcsolatunkban sokszor elbizonytalanodtunk az évek során. Nappalokat és éjszakákat

gondolkodtunk át. Valójában tényleg a szerelem hálójában vergődünk-e – örülve ennek a kellemes fogva tartásnak –, vagy csupán egyfajta megszokás tartotta ilyen sokáig életben ezt a minden szempontból érdekes együttlétet. Ezeket a kérdéseket szinte egyszerre tettük fel önmagunknak és egymásnak.

Úgy hiszem, ez így volt egészséges, hiszen egyikünk sem szeretett volna eljutni egy olyan stádiumba, amikor már csak a különböző jó érzések kizárólagos színlelése jelenti a kapcsolatot két ember életében. Becsapni semmiféleképpen nem akartuk egymást, ezért váltak már oly természetessé a napi szintű kiértékelések.

Sajnos, nagyon sok párkapcsolatban már nem feltétlenül a tiszta érzelmek jelentik a kötődést a Nő – Férfi között, hanem egyéb más – az érzelmekkel nem összefüggésben lévő – érdekkapaszkodók. Sokan érzések hiányában is, félnek a szakítással járó következményektől, ezért hideg, kihűlt belsővel beletörődve mindennapjaikba, élik életüket „kedvesük” oldalán. Sokszor tűnődve azon, miért jó az nekem, ha nem az a társ ébreszt reggelente, altat el esténként, akire én igazán vágyom. De mire ez a gondolat igazán „bérletárs” lenne a fejében, a következőkben már is ott terem valamelyik gyermeke, és emlékezteti arra a motorra, melyet valamelyik nap egy szalonban kinézett magának. – Igen. Sok esetben a gyermek (gyermekek) és az anyagiak nem engedik meg a fantáziálást egy adott házasság intézményén belül. Ezek elvesztésétől tartanak kicsi országunkban nagyon sokan. Ezért, inkább választják önmaguknak a nem túl érzelmek gazdag, kegyes, vagy kegyetlen hazugságokkal teli „*családias*”, anyagi téren mindenféleképpen stabil jövőt.

És megmarad az álmodozás egy életen keresztül, arról a bizonyos nagy Ő-ről, aki nem feltétlenül szép, még csak nem is sármos, alakja sem maneken vonalú, és nem is kigyúrt, autójában a kárpit nem bőr, hanem szövet, és még csak

bankszámlát sem nyitott soha, mert nem volt rá szüksége. Egy másik életben az előző élet tapasztalatainak árnyékában sokan élvezhetnének egy gazdagabb életet az érzelmek terén is. De mivel csak egy adatott, így ebben az egyben kellene (mármint az életben) – egyéb más dolgokat félretéve – csak a lelkünk kívánalmaira odafigyelve kiválasztani Őt, aki csak a miénk, hiszen Ő az, aki valójában a mi másik felünk. Az a fél, aki attól függetlenül, hogy fél, egy egész. Aki mindig tudja, hogy mit akar a másik fél, amitől Ő is úgy érezheti, hogy egész lesz, egész lehet. Így lesz talán két félből, két egész. Két olyan egész ember, akik mindketten tudják, hogy egymás nélkül, olyan igazán fél életük lenne.

Kedves Olvasó, Ön most biztos arra gondol, hogy mindez csak a mesében történhet meg, mert ez az egész feltételezés olyan meseszerű. Én hiszem azt, hogy ebben az igen kimért, deformálódott világunkban is, két egymást szerető és tisztelő emberen múlik, hogy valóra tudják-e váltani a mesét. El tudják-e hitetni önmagukkal, hogy mindaz, ami történik velük, az már nem álom, hanem maga a valóság. Mert mindenkinek joga van ahhoz itt e Földön, hogy örüljön az életnek, és természetesen ahhoz is, hogy ezt a létet elengedje magától. Kevés ember életében adatik meg az, hogy valóban az igazi boldogság „sétáljon” oda mellé és kérje meg őt arra, hogy a továbbiakban útjukat ketten, kéz a kézben folytassák tovább. Cserháti Zsuzsára emlékezem most, miközben ezeket a sorokat írom. Ő sem talált rá soha. Ezt egyik dalában meg is énekelte. Nagyon szenvedett ettől. Valóban ő is egy jobb életet érdemelt volna.

SCHÜTZ ILA ÉS CSERHÁTI ZSUZSA EMLÉKÉRE

Mindkét hölgy halálhíre nagyon megrázott. Ha ismert személy mennybemeneteléről hall az ember, egy kicsit még jobban ráfókuszálja gondolatait a halálukkal kapcsolatos körülményekre. Mert ilyenkor azt érezheti, hogy nem létezik, hogy ő már nincs közöttünk, hiszen szerette őt az egész ország. Pedig egy civil ember halála is legalább olyan megrázó, csak róla nem ír a bulvársajtó, nem emlékezik meg róla az elektronikus média. De hát, valahol ez biztos így van rendjén.

Szerintem jobb is (ha lehet egyáltalán ezt írni) csendesen távozni innen, mint hangosan szóbeszéd tárgyává átírni saját halálunkat, és annak bekövetkezésének minden egyes pontjait. Amikor már én sem tudtam másra gondolni, csak a halálra, képzeletben megkoreografáltam saját temetésemet. Mint ahogy azt már szűk családi körben megbeszéltük, az én esetemben is egy urna jelképezte volna ottlétemet azon emberek között, akik valamiért fontosnak tartották, hogy utoljára még mellettem legyenek. Zsolti barátomat kértem volna meg arra, hogy olvassa fel azokat a sorokat, melyeket a Kedves Családomhoz és ismerőseimhez írtam volna. Ebben az utolsó levélben legfőképpen arra tértem volna ki, valójában miért döntöttem úgy, befejezem földi létezésemet. Miért kerekedett ki az a bizonyos csepp, abban az átlátszó üvegben (melyet pohárként szoktunk emlegetni), ott legalul, egyedüli rabságban. Mert én is úgy éreztem, valahol rab vagyok, rabja vagyok saját gondolataimnak, melyekről nem tudom levenni a bilincset, pedig már annyira szorítják lelkemet.

Ezek a gondolatok már olyan szinten negatívak voltak, és olyan sok volt belőlük, hogy már a fejemben is fizikális fájdalmat éreztem. Az öngyilkosság lehetséges alternatívái, mint

„*balálgolyók*” pattogtak oda-vissza a fejemben. Az volt a cél, hogy ki marad bent. Versengtek egymással. „*Én abban vagyok jobb, hogy biztos elmúlást jelentek, én abban hogy ...*” És ez így ment reggeltől estig, estétől reggelig.

Bár akkor már minden összefolyt, minden összemosódott. A reggellel egy volt az este, az estével egy volt a reggel. Nem tudtam különbséget tenni a napszakok között. A délelőttök és délutánok megkülönböztetésére is szinte képtelen voltam. De mindegy is volt, hogy reggel, délelőtt, délután vagy este.

Levelem legvégén megköszöntem volna, hogy az utolsó szavak, mondatok jogán elmondhattam Mindenkinek, hogy mi miért történt, és hogy befogadták gondolataimat. Így búcsúztam volna Mindenkitől.

Kedves Szüleim látták a fővárosban a „*Jövőre veled ugyanitt*” című színdarabot Schütz Ilával és Sztankai Istvánnal. Nagy hatással volt rájuk a darab. Schütz Ilának is mély lelki problémái voltak, már nagyon régóta. Többször kísérelt meg öngyilkosságot, de Valaki nem engedte el közülünk. Ő egy olyan karizmatikus személye volt a színésztársadalomnak, hogy emlékét nagyon sokan örökké fogják őrizni. Filmes, és színházi alakításait soha nem tudjuk majd feledni.

Őt is sokan, sok helyen vették körül, de az igazi kardinális problémáival mindig egyedül maradt. Mindent nem szeretett volna megosztani színészkollegáival, barátaival, mert úgy érezte, számukra talán terhesek lennének azok az igazán „*Schütz-is*” problémák. Így magába zárva azokat, élte nem túl könnyű életét. Színész volt, így az álarc takarni tudott mindent. A néző semmit nem érzékelt az egyre erősödő halálvágyból. Csak nézték Őt, akár a színpadon, akár a mozivásznon, és tetszésüket tapsban nyilvánították ki. És a halál, egyre közelebb és közelebb került a művésznő életében. Azon az utolsó napon, sajnos végleg felkereste a színészt otthonában. Szinte kopogtatás nélkül nyitott be az ajtón, és már tartott is a

fürdőszoba irányába. Halkan ment, lépteit csak önmaga hallhatta, más nem. Egyszer csak meglátta a színésznőt, és akkor már tudta, hogy őt választja majd a következő másodpercekben útitársul egy olyan végtelen utazásban, melyben elfogy az idő, megsemmisül a tér, megszűnnek a hangok. Csend és sötétség lesz jelen mindenhol és mindenütt. De valójában ezt a csendet sem lehet már hallani, a sötétséget sem lehet látni, mert a végtelen egy diagnosztizálhatatlan, definiálhatatlan semmiség.

Emléke örökké bennünk él!

Cserháti Zsuzsa fiatal korában nagyon szép nő volt, aki ennek tudatában és jó hangadottságai birtokában állt a színpadon és énekelt annak a közönségnek, akik hamar megkedvelték Őt. Az idő előrehaladtával külsejének megváltozását nehezen dolgozta fel. Sok időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy önmagát meggyőzve, ki tudjon állni újra a színpadra, és eltudja hitetni önmagával azt, hogy a külső sokszor valóban nem számít, az igazi érték a belbecs, amit Ő dalain keresztül tudott átnyújtani a hallgatók irányába. Egy értékes ember volt, akit nem kápráztatott el a sztárság. Meg tudott maradni igazi önön valójában. Mert Ő valóban sztár volt. A legnagyobb, legragyogóbb, kincs az én számomra az „Édes kisfiam” című dala volt. Fiúgyermekként minden szempontból át tudtam élni, magamévá tudtam tenni annak gondolatiságát.

Az utóbbi időben, már Ő is egy mély depresszióból adódó, önmaga „*bebörtönzésének*” tényében élte az életét. Nem kommunikált a külvilággal. Magába zárta önmagát, felépítette az ilyenkor felépíthető, áttörhetetlen falakat maga körül. És talán ő is várta a halált, ugyanúgy, mint ahogy én is vártam, mint megmentőt. A család, a barátok, az ismerősök vallomásai alapján több pontot is közösnek éreztem az ő utolsó napjai és az

• Meg akartam halni! - avagy miért léptem ki egy kamion elé •

én halálvágyas időszakom között.

†

Emléke örökké bennünk él!

KATONA VOLTAM, VADAKAT TERELŐ JUHÁSZ NEM

Ezerkilencszáznyolcvanhat február huszonhatodikán, amikor a szegedi sportcsarnokban gyülekeztünk, már tudtam, hogy Szentesen fogom letölteni a rám váró másfél éves sorkatonai szolgálatot. Tehát, ilyen szempontból nyugodt voltam. Szülői föld, ismert talaj. – Mi gondom lehet? Előző este még azt mondtam Kedves Szüleimnek: „*Úgy érzem jó buli lesz ez a tízennyolc hónap*” (szinte már csak azt nem mondtam, hogy alig várom). Biztos jó kis társaság fog összeverbuválódni. Lazán eltöltjük ott bent ezeket a hosszúnak tűnő hónapokat.

Amikor a teherautó megérkezett a szentesi laktanyába, és becsukódott mögöttünk a nagy kék vaskapu, az a bizonyos, nem túl kis gombóc szorongatta torkomat. De utána szép lassan, fokozatosan átültettem a fejembe a laktanya zárt világának szellemiségét. A beöltözés után olyan érzésem volt, hogy most már itt bent tényleg, mindenki egyenlő. „*Szép lehetsz, de okos nem.*” – tartotta a mondás, minden kiskatonára kivetítve. Csak a zöld ruhákat, rövid hajviseleteket sok esetben a megszépepent tekinteteket láttam magam előtt.

„*Uri honvéd, ugorjon ki a zsebéből!*” – Jött egy éles felszólítás valahonnan. – Húúú! – ez rosszul esett. De azért konstatáltam magamban a kérést, és kezeimet ki vettem gyakorló nadrágom zsebéből. – „*Ez nem a színpad, ez katonaság!*” – Jött egy újabb mondat felém, ugyanabból az irányból. – Úr Isten, még ezt is tudják. Talán jobb lett volna Győrbe vonulnom – morfondíroztam magamban. Ez a kissé erélyes tiszt, M. főhadnagy volt. (Akkor ez volt a rendfokozata. Egyébként leszerelésem után, jó kapcsolatba kerültem vele.) Akit bent a seregben Johnny-nak becéztek. Ő tényleg olyan volt, mint egy amerikai tiszt. Lábát felrakva az asztalra, jutatta mindezt kifejeződésre. – Jól állt neki!

Az első napok a körletben olyan kellemesen teltek, hogy tényleg úgy éreztem magam, mintha beköltöztettek volna minket egy szállodába az elkövetkezendő másfél évre. (Természetesen leszámítva a körülményeket. Mert ilyen szempontból „lakosztályunk” egy mínusz hat csillagos szálloda lakosztályának komfort fokozatával volt egyenértékű.) Nagyokat beszélgettünk, kártyáztunk (már aki tudott, én nem). Így telt el az első hét. Nem csalódtam eredeti megérzésemben – nyugtáztam mindezt örömmel. A következő héten hétfő reggel hat órakor, mintha éjszaka álmunkban átszállítottak volna minket valahova, olyan érzésem támadt.

„Katonák ébresztő fel!” – hangzott, a nem túl lágy ébresztgetés egy új nap reggelén. Körülnéztem, és rádöbentem, ugyanabban a körletben vagyok, ahol voltam, de valami azonban változott. Talán tényleg katonai behívót kaptam, és nem egy fejtörő játék nyerteseként húzták ki nevemet egy üveg kehelyből, és tették hozzá: – Zoltán, az Ön jutalma, egy másfél éves szállodai „rabság”. Ez már valóban nem álom volt, hanem a józan valóság. Elkezdődött a tényleges sorkatonai szolgálat.

Első leveletem könnyekkel áztatva írtam meg Kedves Szüleimnek, utalva arra, hogy tévedtem az itteni lehetőségeket illetően. Emlékszem az első csomagot – benne egy nagyon hosszú levéllel – én kaptam meg elsőként Édesanyámtól és Édesapámtól. Egykori volt gimnazista osztálytársam Máté Attila ismert, tudta, hogy milyen érzelmeket fognak kiváltani belőlem a szülői sorok. Így jobbnak látta, ha átkísér egy olyan körletbe, ahol nem tartózkodott senki. Magamra hagyott, rám csukta az ajtót, és elment. – Köszönöm Attila, így közel húsz év elteltével is!

Sok ilyen pillanat volt sorkatonai szolgálatom alatt. Csak ültem, néztem magam elé, és hullottak, hullottak felvállalható könnyeim.

Kemény, hideg tél volt, amikor bevonultunk. Így kiképzésünk is

elég zord időjárások közepette zajlott. Hóban, fagyban kúszva, mászva próbáltuk teljesíteni a teljesíthetőt. (Bár, sokszor tűnt úgy, hogy mindez reménytelen.) Bevonulásunk után nem sokkal meg kellett írunkk önéletrajzunkat, és annak elolvasása, kiértékelése után (a külalakot is figyelembe véve) döntötték el elöljáróink, ki fogja betölteni a századírónoki teendőket. – Rám esett a választás. Írnoki beosztásomnak egy nagy előnyét láttam, még pedig azt, hogy nem volt kötelező részt vennem a reggeli tornákon, melyeken súlyos mínusz fokokban is az egyenöltözet jó néhány esetben csak a középkék színű tornanadrág volt. Ha már felkerült a fehér trikó, piros szegéllyel, akkor már „*túlöltözött*” volt a katona a reggeli mínuszokban.

Távírársz voltam, így egy R-130-as rádióállomásnak is az állomásparancsnoka lehettem. Kiváló szinten kellett megtanulnunk morzézni, mert ellenkező esetben T. főhadnagy (egykori elvtárs) nem engedélyezte kimaradáskérélmünket. A morzéban a betűket szavakkal helyettesítettük, hogy még inkább átjárja a fülünket ezen jelek kicsengése. A mai napig ott vannak a fülemben a szavak.

A = Aladár

B = Bári Misi

C = Cápi Rápi

D = Dárdidi

K = Karcsikám

M = Mátyás király, stb.

A következőkben egy-két olyan történetet szeretnék Önnek Kedves Olvasó leírni, melyre olykor szomorúan, olykor vidáman emlékszem vissza.

Reggeli tornához sorakoztunk a körletben és (akkor már nem voltam írnok) engem osztottak be reggeli tornavezetőnek. Mindenki felsorakozott az ágya mellett, csak Pócsik Rudi álmodott még valamiről. Benyitott a körletbe K. hadnagy elvtárs. Egymás szemébe néztünk, és jelentettem neki, hogy a körlet reggeli tornára felsorakozott. (Ezen pillanatokban Rudi rendre csak álmodott, álmodott.)

– Pócsik honvéddal mi történt? – kérdezte tőlem hadnagy elvtárs.

– Jelentem, nagyon fáj a feje, ezért úgy döntöttem, inkább nem ébreszteném fel. (Rudi előző este kimaradáson volt, és szinte öntudatlan állapotban jött vissza a körletbe „*keissé*” részegen. De ezt csak mi tudtuk körlettársak.)

– Attól függetlenül, hogy fáj a feje neki is le kell mennie reggeli tornára. – közölte hadnagy elvtárs. Uri honvéd, magát pedig a történetek miatt századkihallgatásra rendelem.

– Értettem, hadnagy elvtárs. – rögzítve magamban, ezt a váratlan fordulatot.

Felsorakoztunk századkihallgatásra, mindenki más-más apropóból kifolyólag. Mikor hadnagy elvtárs megállt előttem, megkérdezte:

– Uri honvéd, maga mikor szeretett volna hazamenni? (Mindez, a szeretet ünnepe előtt történt.)

– Jelentem hadnagy elvtárs, megbeszéltük a körletben, hogy a nő, családos emberek karácsonykor mennek, mi függetlenek pedig Szilveszterkor megyünk.

– Csak menne, ha én engedném, de nem engedem! – jött a határozott válasz.

– Így ezerkilencszáznyolcvanhat Szilveszterét Rudi társaságában tölthettem saját körletünkben. Nem haragudtam rá, nem is lehetett volna. – Rendes srác volt.

Édesanyám bent volt a kórházban. Epekővel műtötték. Szerettem volna meglátogatni.

F. törzsőrmester elvtárs, akinek nagyon sűrű, tömött bajusza volt, nem adott erre engedélyt, inkább beírt szolgálatba. Ő nem volt egy túl jóindulatú tiszt, de akkor ebbe én sem akartam beletörődni. A szolgálati utat megkerülve átmentem a parancsnoki épületbe, és engedélyt kértem L. alezredes elvtárstól (akit nagyon kedveltem, és kedvelek a mai napig) a laktanya elhagyására. – Az engedélyt megadta. Így meglátogathattam Édesanyámat. Ezt követően pedig megfenyítették és büntetésül kaptam is tizennégy nap laktanyafogságot a szolgálati út megkerülése miatt. Különösképpen nem érdekelt a fenyítésnek ezen fokú ténye, hiszen nem egy kocsmába kívántam eljutni (én, aki melleleg nem is fogyasztok alkoholt), hanem Édesanyámmal szerettem volna találkozni.

Úgy érzem, megérte ez az áldozatvállalás. (Bár úgy gondolom, ez valójában nem is volt az.)

Utolsó időszakos leszerelő katonaként vártam a civil életbe való kilépést. Telephely ügyeletes szolgálatot láttam el. (Akkor már, mint őrzető.) Két beosztottammal megbeszéltem, hogy – általában, mint mindig – ma sem fogjuk túl feszesen ellátni a szolgálatot. (Ugyanis ez volt a gyakorlat azon a békés, nyugodt helyen, lent a telephelyen. Nem vettük mi telephely ügyeletesek igazán soha komolyan feladatainkat. Ennek többnyire olyan egyszerű oka volt, hogy túl sokszor voltunk fáradtak.)

A szolgálat előírása értelmében, az egyik szolgálatot adó honvédnak az udvaron, a technikai állomány körül kellett volna járőröznie. A másik honvédnak pedig velem felváltva, bent ülni az épületben, egy íróasztal társaságában, melyen egy hagyományos tárcsás telefon volt. Ehelyett, mi mind a hárman bementünk a belső pihenő helyiségbe, melyen ajtó sem volt.

(Csak a kerete emlékeztetett arra, hogy egykoron lehetett.) Ez többnyire mindenkit érzékenyen érintett, ugyanis a telephelyen található világítótestek fényei nem biztosítottak ideális sötétséget a pihenő belső terében. Ezen probléma áthidalására általában a barna katonai pokrócot helyeztük fel valamilyen formában az ajtókeretre. Így már minden adott volt ahhoz, hogy álmodhassunk egy kicsit a civil élet szépségeiről. Én is egy ilyen álomban lehettem jelen, amikor olyan érzésem támadt, mintha valaki ébresztgetne. Azt hittem, pozitív álmomat egy negatív váltotta fel, így a fal felé fordulva nem vettem erről tudomást. A megvilágosodás valós pillanatai akkor kerekedtek felül naiv, álombéli képzelgéseimen, amikor K. alhadnagy elvtárs különböző vulgáris kifejezések tarkításával (miközben már fel is rázott), megkérdezte tőlem: „*Uri örvezető, azt hiszi szállodában vannak maguk?*”

– Aznap mentem volna öt nap jutalomszabadságra. Helyette mentem a parancsnoki épületbe T. főhadnagyhoz kihallgatásra, ugyanis K. alhadnagy oda rendelt. Már nincs a szívemben harag alhadnagy elvtárs. Ön ott úgy érezte, ez a legjobb döntés. Akkor nagyon rosszul esett. Most, így utólag belátom, nem is lett volna igazi katonatiszt, ha nem így cselekedett volna.

Délután két órára voltam hivatalos a hírfőnökhöz. Becsukva mögöttem irodájának ajtaját, oda álltam elé, és jelentettem, hogy K. alhadnagy hozzá rendelt kihallgatásra. Ő már nyúlt is a páncélszekrényébe, és elővett egy büntető jogi könyvet, és felolvasta nekem, hogy azért a vétségért, amit telephely szolgálatban elkövettem, akár Nagyatádra is kerülhetek, ahol tudvalévő, futkosó van, és ott a katonák minden métert futva tesznek meg. Azzal próbáltam nyugtatni magam, hogy rontaná alakulatunk statisztikáját, ha engem oda valóban elszállítanának, ha csak egy átmeneti időre is. Azt is mondta főhadnagy elvtárs, mi szentesiek, (voltunk többen is), katonai zsargonnal ki szoktunk „*dobbantani*” a laktanyából. A „*dobbantás*”

szó azt jelentette, hogy a kerítésen távoztunk, nem éppen legális keretek között a laktanyából. Ez valóban így volt, de T. főhadnagynak nem voltak bizonyítékok a birtokában, így az ő állításának hitelességét nem lehetett beilleszteni valamely paragrafus, valamely pontjába.

Amikor először, ilyen úton-módon hagytam el a laktanyát, Kedves Szüleim nagyon megijedtek. Egy idő elteltével, amikor ez már kezdett gyakorlattá válni, lassan ők is hozzászoktak a laktanyából való távozásom ilyen formájához. Bár akkor már Kati nevű barátnőmet látogattam nagy-nagy szeretettel, melynek körlettársaim roppant mód örültek, ugyanis mindig küldött valami finomat a fiúknak is. Voltak srácok, akik csak a kocsmába ruccantak ki párüveg sör miatt, kockáztatva a lebukás veszélyét. Úgy hiszem, azt nem vállaltam volna fel, még akkor sem, ha fogyasztottam volna alkoholt. De egy jó vacsora, egy lelki, egy szexuális együttlét, már megért mindenfajta kockázatot.

T. Főhadnagy elvtárs közölte velem, hogy fel fogják olvasni a fenyítésemet a tisztos állomány előtt. Fel is olvasta a zászlóaljparancsnok úr (Gyuri bácsi). – Kilenc nap fogdával sújtottak. (Az ítélet kihirdetésekor eszembe jutott a mondás: „*Az nem is katona, aki nem volt fogdán*”. – Ez kicsit felbátorított.)

Kivették a nadrágszíjamat, kifűzték a fűzőmet bakancsomból, és elvették evőeszköz készletemet is. Mindezt olyan szándékkal, nehogy valamilyen merényletet kövessék el magam ellen a fogdában. Ilyen gondolatok nem jártak a fejemben, annál is inkább, mert örültem, hogy végre egyedül lehetek, és relaxálhatok egy jót. Tudtam, a kilenc nap viszonylag gyorsan el fog telni. Arra jó lesz, hogy kipihenjem magam. Mindez leszerelésem előtt egy pár hónappal történt. Jól éreztem magam a kijelölt épületben. A zárkában szinte csak éjszaka tartózkodtam, vagy akkor mentem be, amikor az ügyeletes tiszt csöngetett, és jött ellenőrzést tartani. A nap nagy részét azzal

töltöttem, hogy az őrökkel beszélgettem, ugyanis azok a srácok, akik az őrtornyokban adtak őrseget, pihenőidejüket szintén abban az épületben töltötték.

A dobbantással kapcsolatban két történet elevenedik meg előttem.

Egyik éjszaka a körletünkben intenzíven ébresztgetni kezd az alegység ügyeletes, Gajdács Zoli.

– Zoli ébredj, ébredj, telefonod van!

– Nekem? – kérdeztem Zolitól, kissé meglepődve.

– Igen, neked.

Először azt hittem, valami tréfa, de látva Zoli rémült arcát, kicsit fajsúlyozottabban kezdtem kezelni a kérdést, és álmosan elindultam az ügyeletes tiszt irodája felé, ahol állítólagosan valaki a telefonvonal végén az én bejelentkezésemre várt.

– Igen, tessék. – mondtam kicsit félénken a telefonba.

– P. zászlós vagyok. – közölte, egy kimért, határozott hang a túl végén. (Akkor már biztos voltam benne, hogy nem egy katonás tréfáról van szó.) Uri őrzetető, maga, ahogy meglátott engem, már el is iszkolt a helyszínről.

– Milyen helyszínről zászlós elvtárs?

– A strandról, ahol a barátaival szórakozott. (A Strand Vendéglő egy szórakozóhely volt.)

– Jelentem zászlós elvtárs, én egész este (kivételesen – gondoltam magamban) a körletben tartózkodtam, és ezt körlettársaim is tudják tanúsítani.

– Nem hiszem. – mondta ő. Majd megbeszéljük.

Leraktam a telefont, elköszöntem az ügyeletes tiszttől, és furcsállva a történeteket visszamentem a körletbe. Elaludni természetesen nem tudtam, egyfolytában azt a kérdést tettem fel magamnak: *„Ki lehet az én alteregóm, akivel összetévesztett P. zászlós. Roppant mód, hasonlíthatunk egymásra, ha a zászlós elvtárs ennyire biztos volt abban, hogy engem látott.”* Nem tudtam olyan

hasonmásomról, akivel esetlegesen önmagamat én is összetéveszthettem volna. Bár, az életben sokszor jól jönne egy ilyen kettős szerep elsajátítására alkalmas szituáció.

– Elérkezett a reggel. Bodnár Tibi nyitott be a körletbe, és oda lépett az ágyam mellé. – Zoli, bocsi, hallottam mi történt. Én jártam kint éjszaka a strandon.

– Semmi gond, majd elmondod P. zászlósoknak.

Tibi tíz centivel alacsonyabb volt nálam, más fejformával, sajátos testtartással, és világosabb hajszínnel. Hogy ezen a kérdéses éjszakán ő volt az a rejtélyes hasonmás, ezen nagyon elcsodálkoztam.

Ő volt Laci. Barátnője, a szentesi sportpálya mellett lakott. Laci rajongásig, szerelemmel szerette barátnőjét, így elég sűrűn – „kerítésbérlettel” zsebében – látogatott ki hozzá. Megbeszéltük, ha fővárosiasan szólva „gáz van” valahogy értesítjük egymást, hiszen, sokszor hagytuk el Lacival illegálisan a laktanyát (természetesen nem egy időben), így egymásra számítva szeretnénk volna magunkat bebiztosítani, minél kisebb esélyt adva saját lebukásunknak. És, akkor (amikor mindez történt) valóban gáz volt. Nem a föld alól próbált utat törni magának, hanem a kerítés vonalában az ügyeletes alegység formájában jelent meg. Halmazállapotát tekintve, akkor éppen nem légnemű mivoltában tartózkodott ott, hanem, szilárd állapotban „testet öltve” fegyverekkel megjelenő kiskatonák képében tetszelgett. Az alegység tagjai ott járőröztek a kerítés alatt, ugyanis a toronyban ülő ő, valakit látni vélt, aki átmászva a kerítést ily módon távozott a honvédség területéről. Abban biztos voltam, hogy nem Lacit láthatta, mert amikor fülünkbe jutott a hír, akkor ő már három-négy órája kint a civil valóságban lehetett együtt akkori kedvesével. Ettől függetlenül kicsit sem voltam könnyű helyzetben. Belopóztam az egyik irodába, felhívtam telefonon, és halkán, a készülékbe suttogtam: „Laci,

egyelőre, ne gyere vissza.” Időpontot nem tudtam mondani, mert fogalmam sem volt, hogy az ügyeletes alegység az éjszakában meddig fog a kerítés vonalában szolgálatot teljesíteni. Idegesen, zaklatottan aludtam el azon az estén. Az ébredés viszont annál kellemesebb volt. – Laci ébresztett.

*Történet a félelemről, a segíteni akarásról
és a kegyes hazugságról*

Alegység ügyeletes voltam. Tél volt. Dermesztő hideg. Körlettársaim arra panaszkodtak, hogy fáznak a körletben, és már gázolaj sincs, amivel fűteni tudnának. Csodálkoztam, mert tudomásom szerint elegendő volt a kannákban kimérve ahhoz, hogy minden körletben ideális hőmérsékletet lehessen teremteni. Egyik körlettársam állítása szerint náluk már azért nem volt kanna, mert a többit az Őr körlet tulajdonította el magának.

Szerettem volna ezt az állítást én is kontrollálni, így bementem az említett körletbe, ahová sokan nem szívesen léptek be, ugyanis ott voltak a kemény fiúk. (Legalábbis, ők ezt állították magukról.) Megkérdeztem tőlük (bár akkor már láttam a többletkannákat), hogy véletlen nem hoztak-e be több gázolajos kannát a körletbe. Kérdésemet hallva Karcsi (aki egy vörös, dús bajuszú szegedi fiú volt), már kissé eltorzult arccal közelített is felém. Én nem akartam semmilyen atrocitásba kerülni, így kiléptem a körletből. Ő azonban fizikális erejét bizonyítva, utánam jött, és egy másik előre megtervezett mozdulat helyett, jobb híján belém rúgott. Nem tulajdonítottam ennek a rúgásnak túl nagy jelentőséget. Az viszont bántott, hogy továbbra is hideg volt körletünkben. Jelentőséget tulajdonított viszont ennek a rúgásnak az ügyeletes tiszt, aki az ÜTI szoba ablakából mindent látott. (Legnagyobb bánatomra, hiszen én – ha rajtam múlik –, elfelejttem Karcsi

lábának és testem egy bizonyos részének találkozását, ugyanis tudtam, hogy ebből így úgy lesz.) Karcsinak én valóban előljárója voltam, mert kezemen volt az a bizonyos karszalag, ami ezt jelezte a sorállomány irányába. Ennek értelmében ő elkövetett valamit, amiért felelnie kell. – Ezt már az ügyeletes tiszt mondta. Én pedig azt mondtam, felejtsük el az egész történetet, én egyébként sem haragszom a Karcsira, főleg, ha a srácok érezhetnek majd egy kis meleget a körletben.

Humánus hozzáállásom nem volt hatással a törzsőrmesterre. (Aki jelenleg vállalkozó, és ezúton kívánok további sok sikert munkájában.) Napokig magamba fordulva tettem-vettem a dolgomat, a többiek meg csak nyugalomra intettek: „Zoli, nem lesz semmi baj!”

Akkor, sajnos én már tudtam, hogy átadják az ügyet a Szegedi Katonai Ügyészségnek. Bármennyire kívántam kilépni az eseményekből, nem tudtam. Utolsó percekig próbáltam menteni a menthetőt. Elérkezett a nem várt nap. Vonatra szálltunk és irány a megyeszékhely, Szeged. Elöttem Karcsi ült, mellettem pedig K. zászlós elvtárs (Pista bácsi). Hosszúnak tűnt az út Szegedig. Nagyon hosszúnak. Az ügyészségen az engem faggató ügyész úrnak mondtam mindent, amit abban a pillanatban találtam ki Karcsiról, és az ő rendezetlen, keserves életéről.

„Tudja ügyész úr, Karcsi egy áldott jó fiú, kedvelem őt, csak a családi bántere olyan, hogy ettől a bizonytalan élethelyzettől sokszor válik feszültté. Lesz ideges, és ezt valamilyen formában le is kívánja vezetni. Valójában nem is éreztem a rúgás erejét, olyan gyenge volt.” – És csak mondtam, mondtam, hogy mentsem őt.

A mai napig nem tudom, mennyire sikerült meggyőzőnöm az ügyész urat, de Karcsi egy hónap leszerelés után letöltendő fogdafenyítést kapott. Viszonylag megnyugodtam, mert sokan katonatársaim közül a jóval súlyosabb ítélet lehetőségét sem zárták ki. Elsősorban biztos az viselte meg Karcsit, hogy nem

szerelhetett le egy időben azokkal a fiúkkal, akikkel együtt lépett be a laktanya területére bevonulásának napján. Sajnáltam a történeteket, mert, ha rajtam múlt volna egy kézfogás, lezárja még akkor este ott a folyosón azt a konfliktust, ami kettőnk között kialakult. Annál is inkább, mert eddigi (sőt addigi) életem során is mindig arra törekedtem, hogy különböző vitás helyzetekben személyemet a lehető legrövidebb időn belül ott lássam egy építésre váró konszenzus első téglájának a lerakásánál.

Több olyan eset kapcsán is törekedtem a megegyezésre, amikor tudván tudtam azt, hogy jelen szituációban igazam van. Mégis én kezdeményeztem a békülő beszélgetést, és határozottan törekedtem arra, hogy ha nem is tudjuk elszívni, de legalábbis szívjunk bele a már oly sokszor emlegetett szimbolikus pipába. Ha volt is arra példa, hogy valaha, valakinek azt mondtam „*Őri, hari*”, igazán biztos nem gondoltam komolyan. Egyszerűen képtelen vagyok sokáig haragudni valakire.

Őszintén, így 37 évesen (bár, amikor megjelenik a könyv, már lehet, hogy 38 leszek), két „*darab*” ember van az életemben, akikre talán tudok haragudni. (Azért a „*talán*” szót is beleírtam ebbe a mondatba.) Rájuk is csak azért, mert számomra teljesen váratlanul, pillanatok igen kis része alatt vált semmivé a velük való kapcsolatom. Erről a két történetről a következő fejezetben írok (természetesen megint csak őszintén) Önnek, Kedves Olvasó.

KÉT IGAZI CSALÓDÁS

Első történetem alanya egy hölgy, aki (a könyv írásakor) aktív dolgozója a társadalomnak. A kilencvenes évek elején, amikor egyik asztalfiókba tettük a régit, és egy másik fiókból előhúztuk az újat (és ebbe itt, mindent beleérték, hiszen trend volt megszabadulni mindentől, amit már ismertünk, és természetes volt megtapasztalni egy egészen mást, egy újat).

Én is elindítottam első „*kisbélyegzős*”, számlatömbös vállalkozásomat, a teherfuvarozás terén. Induláskor anyagi kondícióm, egy zöld színű román ARO típusú kis teherautó megvásárlását tette lehetővé. (Ezt is szülői segítséggel.) Egy lakóhelyemen található külföldi érdekeltségű céggel kötött szerződés után, el is kezdhettem ennek – a számomra még ismeretlen – új tevékenységnek a gyakorlását.

Szó szoros értelemben vett gyakorlást kellett igazítanom hétköznapjaimhoz, ugyanis pályafutásom előtt kis teherautót én még soha nem vezettem. A három pedál felváltva történő mozgatása nem is jelentett problémát, hiszen a személyautók esetében sincs ez másképp. A kezdeti nehézségeket a magasítón elhelyezett ponyva okozta, mely tolatás közben teljesen gátolt a kilátásban. Nehéz volt megszoknom, hogy kizárólag a két tükörrre hagyatkozhattam, amikor ezt a fajta manővert hajtottam végre. Egy-két alkalommal előfordult, hogy nem túl jól felmérve, a mögöttem lévő távolságokat a kis teherautó plató része különböző helyeken, különböző időpontokban szoros kapcsolatba került, egy-egy pillanatra a villanyoszlopokkal. Ezek a kis humorú alakváltozások a plató hátulján a továbbiakban mindig figyelmeztettek a méterek helyes felmérése. Kezdetben kizárólag szentesen teljesítettem a cég által előírt követelményeket. (Egyébként sem lett volna tehergépjárművem alkalmas napi, több száz kilométer

megtétele.) Úgy hiszem sikerült mindig maradéktalanul kiszolgálnom munkaadómat, hiszen negatív visszajelzéseket nem kaptam irányomba.

A román járművel időközben, egyre több és több probléma lett, így visszakerült saját hazájába két román állampolgárságú úriembernek köszönhetően, akik megvásárolták azt. Ezt követően Németországból beimportáltam magamnak egy narancssárga színű, duplafülkés (6 személyes), platós Mercedes kis teherautót, mely klasszisokkal jobb volt elődjénél. Öröm volt vezetni a „román csoda” után. Ezzel a gépjárművel már nemcsak árut, hanem személyeket is szállítottam a burkoltan körülírt cégnél. Így a „nevezett” cég autóm által nagy költségeket spórolhatott meg, ugyanis nem kellett pluszban még egy személyautót is külön erre a célra egy-egy út során elindítani. (Csak ezt pont azaz illető nem tudta a cégnél, aki mindezt végig is gondolhatta volna.) Hiszen kis teherautómban viszonylag kényelmes körülmények között utazhattak kosztümös hölgyek és nyakkendőös úriemberek egyaránt.

Soha senki nem panaszkodott komfortérzetének hiányosságaira, így úgy gondolom, valóban minden rendben lehetett a tér nagyságával és az ülések puhaságával. Ha zenét szerettek volna hallgatni, bekapcsoltuk a márka nélküli rádiós magnót, de a beszélgetések igényeinek felmérésekor is partner voltam a mondatcseréket illetően. Így nyugodtan szelhattük át az országot keresztbe-hosszába ilyen-olyan megbízások, tárgyalások céljából.

A későbbiekben ezt a Mercedes nyitott kis teherautót egy zárt, még komfortosabb márkatárs váltotta fel. Ennél a cégnél egy hölgy kezében futottak össze a kibogozhatatlan szálak. Ő irányította, igazította útba a volánhoz ülőket reggelente. (Akár a cég alkalmazottja volt az illető, akár vállalkozó.)

Ő mondta el személyesen minden reggel a napi feladatokat és átnyújtotta azon cégek címjegyzékét, melyeket a nap folyamán

érinteni kellett, akár odaszállítás, akár onnan történő elszállítás apropóján.

A hölgy meg volt elégedve a munkához való hozzáállással, melynek több alkalommal hangot is adott.

Ő volt az, aki – ha valami eszébe jutott egy váratlan időpontban és nekem telefonált – tudta, hogy rám minden vonatkozásban számíthat. Sokszor, kissé lehetetlen időpontokban is, de a kis teherautó rendre készen állt motorjának beindítására. Pedig volt olyan időszak, amikor tél lévén ez az indítás nehezebben ment, ugyanis autóm a szabad, nyitott ég alatt állt, éppen akkor, amikor nem volt lehetősége saját súlyának megmozgatására. (Arról se feledkezsek meg, hogy ez a teherautó dízel volt.)

A vezető beosztású hölgynek természetes volt, hogy például, a Ferihegyi utak alkalmával sokszor a rossz időjárás tényezők befolyásoltsága mellett is a kis teherautó odaért a repülő felszállása előtt, vagy éppen a landolás perceiben. Ilyen helyzetekben természetesen érkeztek is innen-onnan a „*vállveregető*” dicséretes céges munkatársaktól.

Autóm és én, sok esetben kizárólag csak fizikális ott létünkkel „*emeltük a nap és az est fényét*” út közben. (Egyik showmenünk megközelítéssel élve.)

A lényeg az volt, hogy A pontból B pontba elguruljon egy meghatározott időkereten belül az én vezetésemmel. Sokszor lehettem fültanúja olyan beszélgetéseknek, melyeket hallva, mélyen elgondolkodtam azon, vajon én vezetem-e a tulajdonomban lévő járművem, vagy az igen tisztelt hölgy ült a volánnál, ugyanis az érdem jórészt az övé volt.

Ő valóban a másik rendszerből az új rendszerbe áthajló bizonyos fontos ember, aki saját gondolatait, munkáját, kapcsolatait tartotta mindig értéken felülinek. El nem tudta volna képzelni, hogy egyszer (olyan Máté Krisztásan) lehet ő is láncszem, de nem a szó jobbik értelmében. A hangneme megválasztását illetően is érzékelhető volt mindenki számára,

hogy ő igazán nélkülözhetetlen eleme lehet a cégnek. Csak azt nem tudta soha senki, hogy miért?

A hölgy, akarva-akaratlanul, állandó jelleggel beszédtemává predesztinálta saját magát. Úgy hiszem a célja is mindig ez volt, csak azt nem tudta (és ezt nem is értem, hogy miért), hogy a helyzeteket jól felmérő emberek körében inkább kritikák érték őt. Ő, egy olyan dolgozója volt ennek a cégnek (nem tudom, hogy ez mostanára mennyiben változott), aki mindig mindenkit illethetett nem túl intellektuális megjegyzésekkel, de önmaga nem viselte el, ha munkahelyén vele kapcsolatosan valaki – tegyük fel – nem talált mindent rendjén.

Számtalan alkalommal előfordult, amikor Budapestre mentem, hogy a szállítólevélen feltüntetett cég fantomnak bizonyult, ugyanis, a megadott címen biztos, hogy nem tartózkodott. (Mint később kiderült, nem volt fantom, létezett, csak másik címen.) Ilyenkor jött a szokásos beállítás a telefonfülkébe történet. Felhívtam a hölgyet, hogy legyen olyan kedves, és mondja a készülékbe a helyes címet. Ilyenkor jött a válasz, hogy nem ő írta el, hanem egy „K” betűvel kezdődő osztály. – Megértettem. Ez valóban így is lehetett, csak azt nem értem, így 2003. november 21-én, amikor ezt a fejezetet írom, hogy egyik napról a másikra előzetes tájékoztatás, félrehívás, megdorgálás hiányában, miért bonthatott fel velem egy szerződést, amikor én erre megmagyarázható okot nem adtam.

A távozásomat követően, a cég egyes munkatársai őszintén elmondták nekem (ők vezető beosztású emberek voltak, csak nem a céget vezették, hanem gépjárművüket), hogy valójában nem a személyemmel és nem is a munkához való hozzáállással lehettek problémák, hanem egészen mással. (Biztos van megérzése Kedves Olvasó, hogy mivel, hiszen vállalkozó voltam.) Engem az bántott csupán, hogy annak a bizonyos dolognak a nem beiktatása nem lett volna szabad, hogy veszélyeztesse a cég, és közöttem lévő munkakapcsolatot.

Vagy, ha az volt túl irritáló, hogy lelkiismeretes munkámért cserébe fel vehettem a cég pénztárában az akkoriban kiemelkedőnek számító, anyagiakban realizálódó vállalkozói díjamat, azt is el lehetett volna mondani nekem.

Közel tíz év telt el a történetek óta, de még most sem tudom (sejtéseim természetesen vannak), hogy akkor miért kellett megszakadnia teljesen váratlanul egy munkakapcsolatnak. Ugyanis, azóta sem kaptam szóbeli vagy akár írásbeli tájékoztatást arra vonatkozóan, hogy mi miért történt, mi miért fejeződött be. Talán a Kedves Olvasó is úgy ítéli meg, hogy ez nem egy tipikus európai történet, egy megérthető, felfogható befejezéssel a végén. Bár, tíz évvel ezelőtt, igaz még nem is voltunk olyan közel saját földrészünkhöz, mint most.

Másik csalódásom a magánéletemet szorosan érintő, pozitív élmények elvesztésében teljesedik ki, egy volt barátom személyével kapcsolatban. Ő volt az a barátom (név nélkül), akire rábízhattam azon titkaimat is, melyeket (másik három barátom kivételével, és ők valóban a barátaim), másokra nem szerettem volna. Ez vica-versa működött közöttünk. Akkor ismertem meg őt, amikor, egy nagyon hideg téli reggelen, a már említett ARO márkanévre hallgató kis teherautómat az ő teherautójával húztuk be.

Szinte ismeretlenül csöngettem be hozzájuk, tudva azt, hogy ő nagy valószínűséggel tud rajtam segíteni. Ő abban az időben a jó üzletnek számító zöldségkereskedéssel foglalkozott, mobil formában. Egy távoli, dunántúli megyébe szállította Szentestről az árut. Kedves feleségét jól ismertem, hiszen osztálytársak voltunk a gimnáziumban. Ez után a rajtam való önzetlen segítség után úgy éreztem, rövid idő elteltével barátok lettünk. Volt olyan időszak az életünknek, amikor munkatársak is voltunk, ugyanis egy szentesi betéti társaság üzletkötői lehettünk.

Ez a cég import óraalkatrészek magyarországi forgalmazásával

foglalkozott. Ő a dunántúli én pedig a tiszántúli területeket képviseltem. A Duna-Tisza közén is megosztottunk valahogy. Mind a ketten szerettük ezt a munkaterületet, mert sikerült az órással jó kapcsolatot kialakítanunk.

A termékpaletta is széles skálán, jó árfekvésben mozgott, így viszonylag hamar sikerült beilleszkednünk ebbe az új piaci lehetőségbe. Itt, ezen sorok között szeretnék emlékezni Palira, aki ennek a cégnek az ügyvezetője volt. De egy szörnyű motorbaleset következtében, Szeged határában eltávozott közülünk.

Mindene volt a motorozás. Tulajdonképpen szenvedélye kísérte a halálba. Szegedről tartottak hazafelé barátjával, Csabával – aki szintén motorral volt –, amikor a többsávos úton elesett motorjával, és a szembejövő forgalom kioltotta az életét. Egy magabiztos, határozott személyiség volt. Egy olyan vállalkozó, aki minden helyzetben tudta, hogy miként kell cselekedni. Szépen, lassan küzdötte fel magát egy olyan szintre, melynek forintosított hozadékával családjának nyugodt életkörülményeket tudott biztosítani. Sármos külsejével a szebbik nemet is el tudta varázsolni, de a család szent intézmény volt számára. Imádta két gyönyörű gyermekét és feleségét. Ott voltam a temetésén. Ha egy temetésről le lehet írni, hogy szép, akkor én most itt leírom. Az a temetés, igazán nagyon szép volt.

Nyugodj békében Pali!

Visszatérve az óraalkatrész üzlethez. Ő és én sokszor úton voltunk, de mindkettőnknek megérte a ráfordított energia. Rövid idő elteltével ráláttunk teljesen az üzletben rejlő lehetőségekre. Úgy hiszem, jó döntése volt Palinak, hogy egykoron elindította ezt az üzleti vonalat. Bár úgy gondolom, mindenkinek jobb lett volna, ha nem indítja el, de még mindig itt van közöttünk. A volt barátom életének egy következő

periódusában alkalmi munkákból élt, mert az álláshirdetéseket – melyekre időközönként jelentkezett – általában rövid idő elteltével betöltötték. Főiskolai végzettsége volt (van), és nem talált olyan munkát, melyet minden szempontból el tudott volna fogadni.

Én ez idő tájt, már reklámmal foglalkoztam. Saját vállalkozásomban szerettem volna lehetőség szerint, minél nagyobb sikereket elérni. Barátom egy idő után nagyon nehéz anyagi helyzetbe került. Nem túlzó a megfogalmazás, hogy tényleg a nap előbújásától, annak visszahúzódásáig élt, minden huszonnégy órában, új kihívások elé nézve. Ezekből a „*futó munkákból*” nem sok mindenre futotta. Időközben abból a házból is ki kellett költöznie, melyet kedves felesége bérelt, megvett, majd később eladott. Volt kedvese és gyermekei is külön életet kezdtek élni.

Elérkezett az a nap, amikor már nem volt szilárd anyag a feje fölött, a teste mellett és alatt. Már csak a légtér maradt számára. Évek óta egy viszonylag nagy lakásban élek, így, amikor szóba került annak a lehetősége, hogy oda költözhetne-e hozzám, gondolkodás nélkül, határozott igent mondtam. Ottléte ugyanis nem zavarta meg magánéletemet, mert akkori barátnőm vidéken lakott (lakik).

Elkezdődött egy olyan közös élet, melyet kicsit rossz indulatúbb emberek félre is érthettek volna, olyan sokszor láttak minket együtt. Valamikor ő jött, én mentem, én jöttem, ő ment. És ez így ment hónapokon keresztül. Viszonylag sok időt töltöttünk egymás társaságában. Voltak felettébb mélyre ható, értékesnek megítélt beszélgetéseink. Mindent tudtunk egymásról. Mégis most úgy érzem, nem tudtam róla semmit. Akkor már nagyon beteg voltam. Olyannyira legyőzött a depresszióm, hogy már a külvilággal nem igazán tudtam tartani a kapcsolatot. Ő volt a kapocs, a kinti világ és közötttem.

A lakásomból már egyre ritkábban tudtam kilépni, szinte a

lépcsőházba sem. – Szenvedtem. Gondolataimba már csak a halál fért bele. Csak arról tudtam beszélni, hogy milyen alternatívát szeretnék választani magamnak, saját elmúlásom biztosítása érdekében. Az ő véleményét is kikértem. Természetesen, ebben nem segített. Tudom, biztos nem voltam egy könnyű társ.

Azokban az időkben magamat is alig tudtam elviselni. Idegennek éreztem magam fizikálisan a testemben, idegennek éreztem gondolataimat is a fejemben. Egy egészen más ember képe köszönt vissza a tükörben, és lelkemben is. Egy furcsa idegen! – gondoltam magamról. Soha nem voltam korábban önmagam ellensége, sőt halvány, nárcisztikus jegyek is felfedezhetőek voltak személyiségemben. Ez az önszeretet irányába való hajlás, többnyire akkor volt felfedezhető gondolkodásomban, és talán cselekedeteimben is, amikor jött, azaz oly sok ember által már több ízben hangoztatott érzés: „*Engem nem szeret senki!*”. Pedig ennek a kijelentésnek – mint ahogy gondolom más emberek esetében is – nagy valószínűséggel igazán megmagyarázható alapja nem volt. Sokunknak még is támadnak időközönként ilyen érzéseink. A legnagyobb baj az, hogy ezek az érzések egy határok nélküli kiszélesedett formában, kézzel tapintható eszközök birtokában önpusztítóak is tudnak lenni. Az öngyilkosságra ítélt emberek nagy százalékát keríti vagy kerítette már korábban hatalmába ez a gondolat, mielőtt tettét elkövette volna saját maga ellen.

Rám is nagy, és összetett érzéskomplexum nehezedett azokban a hónapokban. (2002. novemberétől) És ebben, a bonyolult tömegben – melynek igen nagy súlya volt – megtalálható lehetett a már említett érzés is. Ő mindent tudott, látott, érzékelt, hiszen ott voltunk egy lakásban összezárva. Ez az összezártság mindkettőnknek kellemes volt, hiszen barátok voltunk. – Ő készült valamire – és én ezt tudtam. Az is szerepelt a lehetőségek között, hogy „*Eddásan*” elhagyja a várost, ha egy

számára kínálkozó munkalehetőség ezt elengedhetlenné teszi. Lokálpatrióta nem volt, hiszen nem ez a város, nem a szentesi föld, volt a szülőhelye. A gyökerek a Dunántúlhoz kötötték. Ő tulajdonképpen több száz kilométerre élt, Szentesen a szülői háztól. Mindig azt mondta, hogy annyira nincs itt munkalehetőség ezen a Dél-alföldi területen, hogy nagy eséllyel, még a visszaköltözésben is gondolkodik.

Állapotom egyre rosszabbra fordult. Ráadásul, még a tél is ideje korán „beköltözött” országunkba. Gyermekkori élményként éltem át sokszor a hóesést, még így felnőtt fejjel is. Akkor azonban nem tudtam örülni a fehér zuhatagnak. Sőt, még inkább beledöngölt depressziómba. Rettegtem a másnapoktól, félve a havazás megismétlődéseitől – és a hó csak hullott, hullott. Nem gondolhattam arra, hogy esetleg rám való tekintettel felveszi a harcot a gravitációval, hiszen állapotomat nem is láthatta, nem tudott benézni lakásom ablakán, mert a relaxák akkor már minden helyiségben le voltak engedve. – Ő pedig elment. Azt mondta, az autón – amit a bátyjától kapott kölcsön – le kell cseréltetni a vegyes használatú gumikat télire. És ezt a gumicserét egy földi szakemberrel szeretné elvégeztetni. Beült az autóba egy sötét reggelen, és elindult a Dunántúl irányába.

– Azóta sem láttam őt.

Ha a Kedves Olvasó végére ér ennek a könyvnek, úgy hiszem meg fog engem érteni a tekintetben, hogy miért nem akarom már soha többé látni őt. Nem voltam túlon túl telhetetlen, de az viszont boldoggá tett volna a későbbiekben, ha egy alkalommal legalább felkeres a kórházban, és a távozása után, a szeretet ünnepén boldog Karácsonyt kíván.

HAVEROK VAGY BARÁTOK?

Eddigi életemben mindig sokat törtem a fejemet azon, vajon hol húzódik a vízválasztó a két fogalom között. Hol található az a bűvös küszöb, melyet átlépve barátként üdvözölhetek valakit. Földi éveim alatt, valahogy ez mindig olyan egységes lett, összemosódtak a különféle emberi jellemvonások, ezáltal sok esetben barátként tiszteltem és szerettem sok-sok embert. Úgy érzem, nekem mindig az volt a természetes, hogy mindenkit saját valójában fogadok el. (Függetlenül attól, hogy ezt más teszi vagy, nem teszi.) Így a legkülönbélebb emberi mivoltok elfogadásával, sok barátot tudhattam bal vagy jobb oldalamon.

Kapcsolataim milyensége úgy hiszem a legtöbb esetben nem rajtam múlt. A végsőig képes voltam kiállni valakiért, valaki mellett. Békülés terén is hajlottam a kompromisszumos feloldásokra, kiengesztelésekre. Több alkalommal éreztem baráti igazságtalanságot, de nekem mindig, mindennél fontosabb volt egy kapcsolat megtartása. Ezért olyan helyzetekben is partner maradtam, az asztal mellé való leülésben, ha igazságérzetem ezt nem feltétlenül engedhette volna meg. Sok tekintetben egyfajta kényszernevetéssel, de próbáltam túllépni olyan történéseken, ami legbelül viszont nagyon fáj.

Azzal is tisztában voltam, ha ezekben a szituációkban engedek, akkor az én személyemet érintő döntésekben is humánusabb lesz egyik, vagy másik barátom. Engem sem lehetett mindig olyan könnyen elviselni. A szám nyitottsága és az abból kiáradó folyamatos szóözön, egy idő után teherként is nehezedhetett a baráti elmékre, rendre kitöltve azok befogadó terét vagy kissé túl is csordulva azokon. Tekintet nélkül azokra az agyakra is, melyek kapacitásuk végeessége miatt, több – általam áramoltatott – információ befogadására már nem voltak

képesek. Szerettem mindig állandó kontaktusban lenni mindenkivel.

Tizenöt éves lehettem, amikor először szülői engedéllyel elmehettem a srácokkal különböző bulikba. Akkoriban még mindenre csak – Kedves Szüleim által meghatározott – bizonyos időintervallumon belül nyílt lehetőségem.

Természetesen az ajtóban állva, Tőlük elköszönve, az utolsó percekben ezeken a kicsit szoros időhatárokon szerettem még finomítani. Így szépen lassan, a hónapok, az évek előrehaladtával lett az éjfélből egy óra, abból kettő és így tovább... (A későbbiekben egészen reggelig.) Kedvenc helyünk a szentesi Kossuth téren található Panoráma szórakozóhely volt. Minden szórakozni vágyó fiatal a nyolcvanas évek elején odajárt. Egy kultúrált – a fiatalok igényeit maximálisan szem előtt tartó – nagy panorámaablakos vendégváró volt. Akkoriban jött divatba a videó disco, melynek nagy sikere volt a fiatalság körében. Nemcsak hallhattuk az ügyeletes sztárokat, a hangszórók tolmácsolásában, hanem láthattuk is őket saját ízlésükre megrendezett videó klippjeikben. Sokszor négy – öt televízió is gondoskodott a látványról. Így már nemcsak egymást nézték a szerelmes fiatalok táncközben, hanem odaodatekintettek a képernyőkre is. Az aktuális slágerek hallatán, nagy csatákat vívtunk egy-egy négyzetméterért.

Ezen a szórakozóhelyen időközönként Rákász Béla (diszkós) is fellépett, aki fantasztikus pantomim játékaival ejtett ámulatba mindenkit. Hajlékony mozgása révén, egyedi show elemeket tudott beépíteni produkciójába. Bélát a szakma is elismerte, így ezen a területen országos viszonylatban is mindent elért, amit csak lehetett. – Kedves Béla, gratulálok Neked így utólag is.

Ezekén a szombat estéken, mindenki kivétel nélkül jól érezhette magát, kivéve azokat a kedves lakókat, akik a „*Fehér ház*” (így hívták a nem amerikai, hanem a szentesi ötemeletest) valamelyik szintjén laktak, ugyanis a Panoráma ebben a házban

volt található. Csigalépcső vezetett fel az „*éjszaka kapujáig*”, a szórakozóhely bejáratáig, ahol már akkor is jegyszedő úriemberek parancsoltak egy pillanatra megálljt a lelkes szórakozni vágyóknak. De mindezt, csak a fizetés erejéig tették. Egy másik, akkoriban közkedvelt hely, ahova a lányok és fiúk eljártak hétvégeken, azaz ifjúsági ház volt, melynek nagyságából adódóan mindenkinek nagyobb lehetett a mozgástere, mint a már említett másik szórakozó helyen.

Rendszerint itt rendezték meg a szalagavató bálakat is, ahová nagy előszeretettel jártunk, hiszen ott lehetett csak igazán kultúráltan ismerkedni. Kedves Édesanyák nem voltak jelen, akiktől fel lehetett volna kérni a lányokat táncolni, de még is volt egy különleges varázsa az ottani felkéréseknek, illetve lekéréseknek, melyeknek természetesen senki nem örült. Legfőképpen azok a fiúk nem, akiktől lekérték időleges lánypartnereiket.

Már nem tudok időben visszamenni, hogy a Strand Vendéglő pontosan mikor is nyitotta ki csalogató kapuit a bulikra érett kamaszok és az idősebb korosztály előtt. De az biztos, hogy a nyitás után a „*strand*” fogalom lett az emberek körében. Elsődlegesen nem a napfényel és a különböző faktorú fényvédő krémekkel kapcsolták össze, mint egy lehetőséget, hanem a szó hallatán mindenkinek a fergeteges, hajnalig tartó önfeledt szórakozás jutott az egészbe. A szombat esti strandra való lemenetel előkészületeinek, az én életemben is szertartás jellege volt. Szinte mindig percre pontosan, az indulás előtt egy órával már lázban égtem. Mindig tudtam, az este biztos fog tartogatni valami – az újdonság hatalmával ható – új impulzusokat is a számomra. Nem telt el úgy egy szombat este, hogy említendő dolog ne történt volna a tizen- és huszonévesek körében. Ezek a kiemelendő események – mint beszédtemák – legtöbbször egy-egy új megismerkedés „első téglának beillesztése” pillanatában fogantak. Ezek az éjszakák ettől

voltak valóban izgalmasak. A szombat esték mindig új arcokat, alakokat villantottak fel a diszkólámpák fényében. Ismeretlen tekinteteket felfedezni mindig jó érzés volt, lányoknak fiúknak egyaránt. Természetesen most azokra gondolok elsődlegesen, akik ismerkedni is szerettek ezeken a bizonyos estéken. Számukra volt igazán fontos, hogy hétvégéről hétvégére – a megszokott stabil emberek mellett – bizonyos százalékban cserélődjenek azok a fiatalok, akik mondjuk vidékről jártak át Szentesre, élvezni a Strand Vendéglő nyújtotta lehetőségeket. Akkor még azt sem tudtuk, hogy mi is a drog valójában. Ez az anyag, szinte csak a határokon túl szedte áldozatait. A strandon az alkohol „*vállalta magára*” ezt a nem túl hálás szerepet.

Igazi nagy áldozatokról nem írhatok (még szerencse), mi csak átmeneti megsemmisüléseknek lehettünk nagyon sokszor tanúi, szemmel és füllel egyaránt. Hiszen, a lerészegedés – egy kívülálló számára – abban az időben is „*élvezhető*” volt, képben és hangban egyaránt. A cigarettát is úgy tüdőztek le, mint mostanság, és a szemünket is tudta csípni a füstje, ha pont beleképedtünk egy füstfelhőbe. A sört is ittuk üvegből is. Persze leginkább csak akkor, amikor már nagyon lazának akartunk látszani, a nem túl lazának tetsző fiatalok előtt.

A barátaim mindig mondták, jó velem szórakozni, ugyanis olcsóbbak voltak a fizetendő körök a jelenlétemben, hiszen én minimális mennyiségű alkohol bevitele után is legalább olyan jól tudtam érezni magam, mint az a valaki, aki már korábban kiitta az esti költségvetést.

A strandon futó kalandok és maradandó szerelmek is kötődtek. De szerintem, a legtöbb ott köttetett kapcsolat egy éjszaka vagy egy hajnal bizonyos közeledésekre szánt óráiban teljesedett ki. Ezeket az órákat – vagy rosszabb esetben félórakat – autókban, öltözőkben, tusolókban, bukszusokban töltötték el egymás társaságában a két ellentétes nemhez tartozó fiatalok. Valami miatt engem az ilyen jellegű kalandok elkerültek. Elképzelhető,

hogy azért, mert rendszerint mindig egy társasággal mentünk le a strandra és nem is igen bomlott csapatunk a buli végéig. A nagy sláger akkor az „a” betűvel kezdődő ártó ital a „vébéká” volt, ami természetesen nem jelentett mást, mint a vörösboros kólát, ízlések szerinti arányban keverve. Ezeken az estéken, ebből a két italból fogyott a legtöbb.

Így, vizuális élményeink legtöbbször sok-sok fiatalról, és az előttük sorakozó „vébékákról” szóltak. Nem tudom ezt a nevet, ki adhatta akkoriban, egy vörös és fekete keveredésének (Stendhal biztosan nem), de mindenesetre be illett az akkori imagebe. Bár, akkor még lehet, hogy ez a fogalom is ismeretlen volt számunkra. Nem túl sűrűn vettünk a szánkra oly hangzatos, divatos szavakat, mint mostanság. Valahogy minden sokkal természetesebb volt azokban az időkben. Mindenki jobban fel tudta önmagát is vállalni abban a másik rendszerben, melyben csak egy út létezett. De azon végigmenni, lelkiismereti kérdés volt. Arról letérni viszont bűn. Most le lehet térni, bármilyen más irányba, el lehet indulni egy egészen új úton, hiszen a választás lehetősége mindenkinek adott. Még csak nem is bűn. Hiszen ma bűnösnek lenni sem bűn, inkább érdem, mert akkor vagy valaki, minél hosszabb a lajstromod.

Volt egy másik hely, nevezetesen a házibulik színtere, ahol szintén remekül tudtuk érezni magunkat. Alig vártuk, hogy ki dobja fel a gömbölyűt (a labdát), e tekintetben, jelezvén, hogy hétvégén náluk lesz buli, és mehetünk, de szóljunk még másoknak is. Egy-egy ilyen buli után, magam előtt láttam a Kedves Szülőket, akik könyvelték magukban, hogy a vasárnapi reggeliként elhíresült rántotta, most tojás hiányában nem lesz elkészítve. De ugyancsak elfogyott a nagymama lekvárja, és szinte már egy zsíros kenyeret se lehetett megkenni, mert elfogytak a vésztartalékok is. Egy jól sikerült házibuli után, egy-egy házban, vagy lakásban nagyon megcsappantak az élelmiszerkészletek. Az otthon is veszített értékéből egy

hétvége alatt, ugyanis a falakon belül történt egy valamilyen szintű amortizálódás, mely általában mindig a jó hangulatnak volt köszönhető.

Az esetek többségében azért, visszafogottak voltak ezek a házibuli megfogalmazással illetendő baráti összejövetelek. Nem ettük fel mindig az éléskamrát, és még csak nem is dobáltuk meg egymást tojással. Nagyokat beszélgettünk, játszottunk, és táncoltunk. Mint általában, jobb társaságokban azt illik. Ha egyfajta szimpátia sorrendet kellene felállítanom a múltbéli szombat estéket illetően, akkor első helyen a házibulik, második helyen a strand, harmadik helyen pedig az otthoni tévzés, mint szórakozási lehetőségek vívhatták ki maguknak az elismerést. Bár otthon maradni, egy büntetés (bünti) következménye lehetett csak, hiszen egész héten a hétvégékre készültünk. A halvány hétköznapiak is kikontúrozódtak az által, hogy bennünk volt egy egészséges rákészsülési drukk, ezekben a napokban is. Ha Kedves Szüleink megvonták valami miatt tőlünk ezeket az estéket, nagyon tudtunk rájuk haragudni. Pedig volt, amikor megvonták, így következésképpen haragudtunk is rájuk.

Igazán nagy balhéim nem voltak ezeken az estéken. Egyre tudok csak visszaemlékezni, amikor egyik haverom kis motorját elkértem a strandon, és jogosítvány birtoklása nélkül (mert hiszen nem is volt nekem olyan) motorozgattam a városban, a rendőr urak legnagyobb megdöbbenésére. Talán, még személyi sem volt nálam, azért vittek be a kapitányságra. Egészen addig tartottak ott, míg nem fáradt be Kedves Édesapám, és nem igazolta a személyemet. Ennyi azt hiszem belefért. Sőt, így utólag úgy gondolom, lehetett volna többször is járni a pengének nevezett éles tárgynak az élén. Nem tudom, valójában mi tartott vissza a következményekkel járó kétes cselekedetektől. A szülői szigor, vagy a társadalom akkori megítélése. Bár az is lehet, hogy egyszerűen nem voltam egy

igazán balhész alkat.

A következő sorok között azon Kedves Ismerőseimről szeretnék megemlékezni, akik ebben az időszakban haltak meg egy tragikus autóbalesetben.

A Szentés – Csongrád közötti útszakaszon, a tiszai felüljárótól nem messze. Akkor is, mint mindig buli volt lent a strandon, és a Panorámában. De ezekkel párhuzamosan Csongrádon a Csuka Csárdában is. Oda szerettek volna átjutni azok a fiatalok, akik azon az éjszakán beültek a „*halál Daciába*”. Ági, Gabi, Attila, Bandi és a másik Attila, jól érezték magukat, ugyanúgy, mint a többi fiatal. Szerették volna a születésnap ünnepést Csongrádon folytatni. De ebben sajnos, meggátolta őket azaz útszakasz, és azok a fák, melyek közrejátszottak életük végleges lezárásában. Az emléktábla ma is ott árulkodik az út mellett, az egyik fa „*bomlokozatán*”. Azóta sem volt (kopogja le Kedves Olvasó, alulról háromszor) ilyen súlyos kimenetelű baleset Szentés határában. Szinte az egész város gyászolt azokban a napokban, és gyászolnak a Kedves Szülők ma is, akik gyermeküket veszítették el ebben az iszonyú tragédiában.

Nyugodjatok békében!

† † † † †
Ági Gabi Attila Bandi Attila

Két Kedves Ismerősömről, Gut Pistiről és Szentési Sanyiról is itt szeretnék megemlékezni, akik szintén autóbalesetben hunytak el.

† †
Pisti Sanyi

És emlékezem Mindenkire - azokra, akik az utakon veszítették életüket.

†

Ha valaki meghallotta a városban, hogy László napi buli, már tudta, az év olyan jeles eseményére készülődhet, mely valóban egyedülálló volt városunkban. Ezeknek az összejöveteleknek a színhelye a szentesi Gógány utca volt. Soha, sehol (házibuli méreteket öltve) nem voltak annyian, mint ezeken a bulikon. Ilyenkor öt László összefogott, hangulatban, anyagiakban egyaránt, és a László naphoz legközelebb eső, vagy azon a napon lévő szombat estén meghívták a „fél várost” egy hatalmasat bulizni. Nem túlzás, ilyenkor több száz fiatal fordult meg ezeken az estéken, a mámor helyszínén. Egy fehér lepedő (mely valamelyik falon lógott) igazolta mindig a jelenlévők számszerűségét. Ugyanis erre a lepedőre mindenki felírta a nevét, aki megjelent ezeken – a minden évben megrendezésre került – felejthetetlen bulikon.

Ezen összejövetelek fő szervezője az egyik ünnevelt, Kurucz Laci volt, aki mindent megtett annak érdekében, hogy ez a buli más legyen, mint a többi. Kreatív ember lévén, voltak jó ötletei a hangulat fokozásának terén is. Volt rá példa, hogy egy – a Mátrából lehozott – hatalmas, vastag farönkbe építette bele a bárpultot. Igaz, két személynél több egyszerre nem tudta kiszolgálni önmagát (bent állva a fában). De ennek a „becsempésztett természetnek” mégis nagy sikere volt körünkben. Laci felelt a zene biztosításáért is. Jó volt, amikor ő állt a zenei pult mögött, mert akkor igazán tudtunk nosztalgiázni, nem feledtetve magunkkal hátrahagyott éveinket. Ő sem szerette túlzottan, a sokszor, különböző érdekekből felkapott divatszágereket. Ízlésünk így általában találkozott.

– Köszönünk Laci mindent, így jó pár év elteltével is. Maradj meg olyannak, amilyen voltál. Mindig jól állt neked az elvonság, egy másik világ, egy az egybe való bevállalása. (Bár ez nem feltétlenül vall elvonságra.) Sokszor, sok helyen néztek rád furcsán, én mindig megértettelek, hiszen sok mindenről egyformán gondolkodtunk.

Nem feledkezhetek meg azokról a vidéki szombat estékről sem, melyek változatosságukból adódóan jelentettek egyedülálló kikapcsolódást nekünk, akik szinte az autóba történő beszállás perceiben döntöttük el, melyik város felé fogjuk venni az irányt. Ettől voltak olyan kiszámíthatatlanok ezek az esték. Nem volt egy előre megírt forgatókönyv, hanem hagytuk, hogy cselekedeteinket a spontanitás uralja, döntsön azok végkimeneteléről. Ami rendszerint adott volt, az valamelyikünk „*kágéesté*” autója, és egy jó négy – öt fős csapat, akik jól szerettek volna érezni magukat valahol vidéken. Akkoriban ötven, száz forintokat dobtunk össze, és pár száz forintért engedtünk benzint az autó tankjába. Nem túl sok litermennyiség elegendő volt ahhoz, hogy hatvan – hetven kilométeres vonzásokörzetben elautózzunk egy adott szórakozóhely helyszínére.

Sokszor megfordultunk Szegeden, Orosházán, Szarvason, Kiskunfélegyházán, Kecskeméten és egyéb más helyeken is. Az is tetszett a vidékben (hétvégi szóhasználat volt), hogy mindig új arcokat fedezhettünk fel, és mi is tudtunk „*takarózni*” ismeretlenségünk felismerhető tényébe. Szinte azt csinálhattunk, ami jó kedvünk határtalanságába belefért, hiszen távozásunk után egyéni produkcióinkat úgy sem tudták nevekhez kötni egyik szórakozóhelyen sem. Mi voltunk a titokzatos idegenek. Természetesen jó neveltségünkől adódóan, ezekkel a lehetőségekkel többnyire nem éltünk.

Orosházára az Alföld Szálló bárjába tartottunk akkor este (Darabos Laci, Molnár Tomi, Kurucz Laci, Tedás Zoli és jómagam). Tűzpiros ezerhármas Ladámba ültünk be így öten, és hangulatban, már Szentesen Orosházán voltunk indulásunk pillanataiban is.

Szentest elhagyva, a Lapistói úton érezhettük magunkat, amikor egyszer csak egy nagy csattanásra lettünk figyelmesek. Belenéztem a visszapillantó tükörbe, helyesebben csak szerettem volna, ugyanis, mint a következőkben kiderült,

valószínű, hogy egy mellettünk elhaladó teherautó „tulajdonította el” menet közben, nem számolva azzal, hogy autónk fél oldalát is „magáévá tehette volna”. Kicsit megijedtünk, de jó kedvünket a baloldali visszapillantó tükör elvesztése nem különösképpen befolyásolta. Nem írhatom le az egyik bohócmondást, miszerint: „*van, vagy volt másik*” – mert nem volt. Az „*Alföldben*” is jól éreztük magunkat, annak ellenére, hogy immár, sokadik alkalommal ott sem bukkant rá egyikünk sem nagy szerelmére. De úgy hiszem, ezeknek az estéknek nem is a nagy rátalálásról kellett szólniuk. A fő motiváció nem ez volt. Sokkal inkább egy önfeledt kikapcsolódás, egy jó kis baráti társaságban.

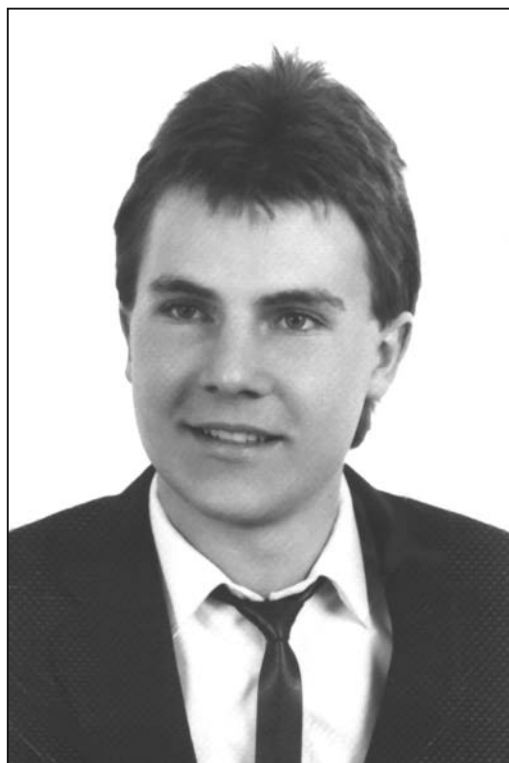
Visszafelé autózva, megint csak a Lapistói úton haladva, elérve az Ipartelepi úti kereszteződést (ahol tábla figyelmeztet mind erre), figyelmen kívül hagytam egy – a KRESZ-ből ismert – táblát. Áthajtottam a nem veszélytelen kereszteződésben. – PFÚÚÚ! – vettünk egy nagy levegőt. – Ezt is megúsztuk! Ilyen nincs! – gondoltam magamban. Egy este, két veszélyforrással megspékelve. Barátaim is örültek, hogy azon az estén anyaszült mivoltukban, de természetesen nem ruhátlanul szállhattak ki autóból. – Hála a Teremtőnek!

FOTÓALBUM II.

Édesanyám és én elballagtunk

Érettségi tablókép

A bevonulás pillanatai

Aki a virágot szereti...
(Édesanyám és én)

Édesapám is írnok volt a hadseregben

Kedves szüleimnek is volt eljegyzésük

Kéz a kézben

TINISZTÁR KERESTETIK

Ezerkilencszáznyolcvannégyben a szentesi könyvesbolt kirakatában figyelmes lettem egy hazai popújságra. Bementem, és vettem egyet. Otthon elkezdtem olvasgatni, és egy felhívás keltette fel az érdeklődésemet, „*Tinisztár kerestetik*” címmel:

„Olyan fiatal lányokat és fiúkat keresünk, akik ambíciót éreznek a színpadi éneklés és mozgás iránt. Küldjetek magatokról egy egész alakos fényképet, és csatoljátok önéletrajzotokhoz. Az elődöntő időpontjáról mindenkit levélben értesítünk.” Ezt a felhívást az akkori MHV (Magyar Hanglemezgyártó Vállalat) és a PM (Pesti Műsor) tették közzé. Édesanyámnak megmutattam a felhívást. Ő is támogatta elképzelésemet, és azt mondta, ez a lehetőség nem szabad, hogy „*elsétáljon*” mellettem.

Így még aznap el is szaladtam, egy helyi fényképészhez, aki nem sokkal később disszidált Svédországba. Engem még lencsevégre tudott kapni. Akkor még, nem pakolt a bőröndjébe. De ha megkért volna arra, hogy segítsek neki – a kofferba való bepakolásra utalva –, biztos meg tettem volna, olyan lelkes voltam.

Otthon megírtam gyorsan önéletrajzomat, és másnap fénykép kíséretében feladtam a megadott postacímre. Lehet, hogy nem is fognak válaszolni, én meg itt oda-vissza röpködök – gondolkodtam el ezen. Határtalan volt az örömöm, mikor jó néhány nap elteltével jött a válasz az elődöntő pontos helyéről és időpontjáról, s arról, hogy az elődöntőn az Első Emelet: Amerika című számát kell elénekelnünk a fél play-back technika segítségével. Lelkesedésem azért volt ilyen nagy, mert énekezni általános iskolába jártam, ahol oszlopos tagja voltam a híres „*Petőfis*” kórusnak. És minden vágyam az volt, hogy egyszer ott állhassak a színpadon, és mikrofonnal a kezemben énekelhessek. Az elődöntő az Almássy téri szabadidő

központban volt (de ne szaladjak ennyire előre).

Amikor kézhez vettem a levelet, abban az időben én egy amatőr színtársulatnak is tagja voltam, és egy musicalt próbáltunk. Megkérdeztem az egyik próbán a többiektől, hogy kinek van meg otthon az „Amerika” című szám, az „Emeletől”. Szerencsém volt, mert az egyik lány rendelkezésemre tudta bocsátani ezt a kazettát. Így elkezdődhetek az otthoni gyakorlások.

Elindítva a kazettát, együtt énekeltem Kikivel (az együttes énekesével) az „Amerikát”. Természetesen mindezt tükör előtt tettem, hiszen tudtam, hogy a mozgás is döntő lehet majd a szereplésem megítélését illetően. Felkészülésemet egy volt énektanárnőm is segítette, aki akkor tájt, vagy később szintén disszidált. Úgy látszik két disszidens is közreműködhetett a siker felé vezető útra történő rálépésben.

Elérkezett a várva várt elődöntő időpontja. Édesapám vitt fel autóval Budapestre, és elválásunkkor azt mondta, hogy ő, az elődöntő ideje alatt elintézné cége ügyes-bajos dolgait.

Beléptem az „Almássyba”. Nagyon sokan voltunk, lányok, fiúk vegyesen. Életem kedvenc időtöltéseként, mindig a beszélgetéseket jelöltem meg, de ott, valahogy, ehhez nem nagyon volt kedvem. Tudtam, ha valakivel szóba elegyednék, azt úgyis csak „bézagpótlásként”, az idő kitöltése érdekében, kényszeredettségből tenném. Így maradtam a magam kis világában. Hiszen, ez volt az első igazi színpadi kihívás a számomra. Mi tagadás – izgultam.

– „Uri Zoltán következik!” – Szólitottak.

Egy farmer, egy csíkos póló, és egy fejpánt volt rajtam. Magabiztosan (legalábbis próbáltam ezt a látszatot kelteni) odaálltam a mikrofonhoz, és belekezdtem a szám eléneklésébe. Akkor már nyugodt voltam. Énekeltem, és megszűnt körülöttem minden. Éreztem, nem rossz, amit csinálok, így egyre határozottabb lettem. A szám instrumentális résszel

zárult. Én ezt az űrt szerettem volna valamivel kitölteni, így felugrottam egy – a színpadon található – fekete zongora tetejére, és ott táncoltam végig ezt a lendületes számot. Hiszen akkor már csak a hangszerek szóltak, az én hangomra nem volt szükség.

Lejöttem a színpadról. Helyet akartam foglalni a nézőtéren, amikor észrevettem Édesapámat a hátsó sorban. Abban a pillanatban nem is gondoltam arra, hogy tovább jutok-e vagy sem. Mindennél jobban esett, hogy végig nézte a műsorszámot. Úgy, hogy már csak plusz öröm volt, amikor bementek a mikrofonba, hogy tovább jutottam a középdöntőbe. Mint később kiderült, több száz jelentkező közül tizenketten mehettünk tovább a középdöntőbe.

Lázasan vártam a következő levelet otthon, hogy vajon a középdöntő hol kerül majd megrendezésre, és ott vajon mit kell énekelnünk.

A levélben az állt: „*Guttenberg Művelődési Központ*” (az időpont nem maradt már meg. Nem bizonyítványmagyarázat, de mindez közel húsz évvel ezelőtt történt). Meg volt adva egy lista, melyen huszonnégy szám szerepelt, és abból kellett tetszés szerint kettőt kiválasztanunk. Én két Fenyő számot választottam. Egy lassabb, lírai hangvételűt, ez volt a: „*Légy ma éjjel a társam*” című szám, a másik pedig egy kimondottan gyors, könnyebb stílusú „*Póny és a ...*” (angol nyelvterületen egyáltalán nem érzem magam biztonságban, így inkább nem is írom le). De ezt a számot Fenyő Miklós fia is énekelte.

A középdöntőn már egy viszonylag népesebb társaság szorított nekem, beleértve természetesen családtagjaimat is. Rengetegen ültek és álltak a nézőtéren. Jó hangulat szelte át keresztbe-kasul a termet. A középdöntőn már nem voltam ideges. Éreztem a színpadot és a közönséget egyszerre. A kettő elegye pedig nyugtató hatással volt rám. Az elődöntőn többnyire csak a versenytársak szemlélték a produkciókat. Itt már élesben ment

minden. (Jut eszembe, kedvelem Éles István humoristát. Ez most nem igazán illik bele a szövegkörnyezetbe, csak az „élesben” szóról asszociáltam erre.). Miután elénekeltem a számokat, biztos voltam benne, hogy tovább jutottam az első hatba.

Az ember érzi, ha valamiben jó, de az ellenkezőjét is, ha valamiben egyáltalán nem. Úgy éreztem, jól énekeltem. Meglepett, amikor nevem nem hangzott el a döntőbe jutott versenyzők nevei között. A zsűriben egyébként – mint ahogy az elődöntőben is – neves szakemberek ültek. Kétségem sem volt afelől, hogy rosszul és tévesen ítélték meg teljesítményemet. Bíztam abban, a közönség mellett teszi le majd a voksát. Ugyanis lehetőség volt arra, hogy egy versenyzőt a közönség bejuttasson a döntőbe.

Nem szeretnék olyat írni, ami nem igaz. Roppant mód el voltam keseredve az autóban hazafelé tartva, miközben családom nyugtatott, hogy bízzak a közönség tetszésnyilvánításában. Bíztam, amennyire csak tudtam, és ez meg is hozta a hőn várt sikert. Meg kaptam a „sorsdöntő” levelet, hogy a Tisztelt Nagydíjazott, engem juttatott be a döntőbe. Jó érzés volt. Ezt követően gyorsulni kezdtek az események. A döntő (amiről később kiderült, inkább csak szimbolikus megmérettetés volt) Balatonszemesen, az Express Ifjúsági Táborban került megrendezésre. Azon az eseményen már jelen volt a televízió is, és a „Mi Ti Ők” című műsorban voltunk először láthatóak, mint tinisztárok. (Ezt a műsort Radványi Dorottya és Héder Barna vezette.) Ezt követte a „Pulzus” című könnyűzenei műsor, és egyéb más műsorok. Több mint egy éven keresztül léptünk fel minden hétvégén.

Az egyik legemlékezetesebb fellépésünk a sportcsarnok előtti parkolóban, szabad téren zajlott. Szakadó esőben adtuk elő megkoreografált műsorunkat. A koncertek után gyakran előfordult, hogy egyik rajongók lakásán egy házibuliban találtuk magunkat. Most sem történt ez másképp. Annyira előttem van

az a téglablokkos, régi építésű tömbház.

Belépve a lépcsőházba felfigyeltünk arra, hogy a falon szinte nem volt olyan szűz, szabad terület, mely emlékeztetett volna minket a festők ízlésére, a festékanyag színének megválasztását illetően. Mindenhol: „*Imádunk Miki, Te vagy a legjobb Miki*” szövegek voltak olvashatóak, különböző szín kavalkádokban. Tudtam, nem egy történelmi személyiséget, nevezetesen Zrínyi Miklóst tűntették ki szimpatizánsai közeledésük ilyen formájával. Mint kiderült, Fenyő Miklós volt az a szerencsés, aki nap mint nap tudatosíthatta magában, hogy őt valóban nagyon szereti a közönsége.

Éjfél körül a társaságból valaki le is hívta őt egy felsőbb emeletről, hogyha lehet értékelje ki a ma esti fellépésünket, ugyanis ő is ott volt a zord időjárás ellenére is.

Felfigyeltem szófordulataira. Szépen, összefüggően, folyamatosan beszélt, hanyagolva egy bizonyos „ő” magánhangzó egymás utáni használatát. Mindig felkeltette érdeklődésemet, ha valaki szépen formálta a szavakat, és gondolatiságát le tudta fordítani, egyfajta akadozásoktól mentes folyékony beszédre. „*Szép volt Miki!*” – Ki írhattam volna én is a lépcsőház falára, de mivel szabad terület már nem volt a falon, és épp akkor ott, olyan íróalkalmatosság sem volt nálam, melynek igénybevétele következtében tudathattam volna lelkesedésemet, – nem éltem ezzel a lehetőséggel. Megőriztem magamban a vele kapcsolatos jó érzéseimet.

SÜTŐ ENIKŐ, MC. DONALD'S, „HALÁLVILLAMOS”

Ezerkilencszázkilencvenben figyeltem egy országos napilapban megjelent hirdetésre, melyben Sütő Enikő exmodell tudatta mindenkivel, hogy elindította első maneken iskoláját belföldi, külföldi munkalehetőséggel biztosítva. Az idő tájt nagyon foglalkoztatott a gondolat, hogy felköltözök nagymamámmhoz Budapest mellé, Dunaharasztra. Szerettem volna valamilyen formában újra visszakérülni a színpadra, és folytatni az éneklést, amit egykoron abbahagytam. Megérdeklődtem a felvételi időpontját, és már pakoltam is be életem első autójába egy beige színű „*kis Polskiba*”. Kedveltem nagyon ezt az autót, hiszen „ő” volt az első nagy autósszerelem az életemben. A felvételi vizsga a BVSC vívótermében zajlott, az egykori Tanács körúton. Nem volt különösebb lámpalázam, hiszen a nagyobb közönség előtt zajló szereplés akkorra már természetessé vált számomra.

– Felvettek. Azt már nem tudom így utólag, hogy hány lány, és hány fiú társaságában kezdhettek meg én is a felkészülést egy december végi gálára, ami a Margit-szigeti Thermál Szállóban volt. Enikő mellett Rajnai László segítette a munkát (Akit, azóta csak egy reklámfilmbe láttam. Ő bohóc is volt talán? Ha emlékezetem nem csal.). Minden hétfvégén próbáltunk a fent nevezett vívóteremben.

Ebben a társaságban igazán nem éreztem jól magam, ugyanis sokan nagyon sokféleképpen hitették el magukkal, hogy ők lesznek a kifutó igazi nagy sztárjai. Ebbéli véleményüket leginkább a lányok hangoztatták.

Így más egyéb területre nem is tudtunk elkalandozni beszélgetéseink kapcsán. Ezért legtöbbször nem is kezdeményeztem a velük való valamilyen szintű kapcsolatfelvételt. Egy lány volt, akire igazán vissza tudok

emlékezni. Ő, a mai divatba beilleszthető szóhasználat szerint, „*nem szállt el magától*”. Ott ült velem szemben, és tudunk beszélgetni érzésekről, értékekről egyaránt. – Heninek hívták.

A különböző helyzetgyakorlatokból, ami igazán megmaradt bennem, az a spirálfüzetes volt. Fejünkre helyezve kellett a vívóterem egyik sarkából úgy megközelíteni a másik sarkot, hogy egyenes testtartásban lépkedve, ne essen le fejünkről a füzet. Biztos volt olyan pillanat, amikor leesett. Ez nem maradt meg bennem. De az igen, hogy azon a feledést nem tűrő hétvégén, amikor mindez történt (amiről most írni fogok) le voltak zárva a hidak, ugyanis akkor volt az emlékezetes taxis-blokád. Így Pestről – Budára, Budáról – Pestre csak gyalogosan lehetett átjutni. Én természetesen gond nélkül meg tudtam közelíteni a próbák helyszínét, hiszen Dunaharasztról jártam be hol autóval, hol a tömegközlekedést igénybe véve.

A vívóterem bejáratához érve láttam, hogy kisebb csoportosulás próbál bejutni az épületbe, de nem tud. A következőkben már ők is olvashatták, amit én: „*Gyerekek, a próba blokád miatt elmarad. Találkozunk a következő hétvégén. – Enikő*”. Tudomásul vettük a kialakult helyzetet, de mielőtt – katonai nyelvezettel – oszolni kezdtünk volna, nekem volt egy ötletem. Ezzel az ötlettel talán azért álltam elő, mert valahol bántott, hogy már hetek óta együtt próbálunk hétvégeken, de még semmit nem tudunk egymásról.

Javaslatom az volt, ülünk be a közeli Deák téri Mc. Donald's-ba és próbáljunk egy kicsit – lehetőségeinkhez mérten – közelebb kerülni egymáshoz. Olyan tizenketten lehettünk, akkor ott, a negyven főből. Mivel, eredetileg mindenki a próbára szánta volna az idejét, így gond nélkül „*át tudtuk írni*” eredeti elképzelésünket. Annyi ideje mindenkinek volt, mint amennyi időt elvett volna az életünkből a délutáni Sütő – Rajnai féle koreográfiának a gyakorlása. Így, egy kis idő elteltével már ott ültünk egy „*Amerikás*” étteremben.

– Sokan voltunk. Teltház volt. Helyet foglaltunk egy asztal körül úgy, mintha egy véletlen folytán mindenkinek csak annál az asztalnál jutott volna hely. A testek, tekintetek nem voltak idegenek, hiszen ilyen külső élményeink már voltak együttléteinkkor.

Az biztos volt, hogy nagy valószínűséggel percekben belül gondolatokat is kellene átnyújtanunk egymásnak, mert kicsit kínos lenne, ha egy tucatnyian csak néznénk egymást, miközben más asztaloknál hevesen folytak a szócsaták. Valaki úgy érezte (ez a valaki voltam én), meg kell törni ennek a fajta csendnek a hallgatóságát. És ha máshogy nem megy, olyan, kissé hivatalos módszert alkalmazva mutatkozzunk be sorban, és meséljünk egy kicsit önmagunkról. Emeljünk ki személyünkkel kapcsolatban olyan dolgokat, melyeket fontosnak tartunk megemlíteni.

Miközben elindult a nem túl gyors lavina az asztal körül, és mindenki elkezdte mondani saját kis monológját én egyfolytában azon törtem a fejem, mi is lehetne olyan igazán „Uri-s”, melyet meghallgatva és látva, közelebb kerülhetnek hozzám a többiek, és talán gondolkodás nélkül megfejtetik jellemem „*vízszintes és függőleges feladványait*” egyaránt.

Egyre nagyobb volt a tömeg. Csak jöttek, mentek az emberek. Úgy éreztem: – Meg van! Tudom, hogy mit fogok cselekedni. Önmagamot adom, és ennyi az egész. Felálltam, oda léptem az első illetőhöz, aki éppen akkor akart elmenni az asztalunk mellett.

– Elnézést, ne haragudjon, hogy megszólítom, de mi a véleménye a kialakult taxis-blokádról? Egy pár szóban, hogyha összegezné, megköszönném.

– Jó, rendben – jött a válasz. És már hallhattuk is az első kinyilvánított véleményt a történésekkel kapcsolatban. Szerettem volna ezt az interjút kicsit egy keretbe is belehelyezni, hogy olyan igazán riporter legyen, így a következő percben

felnéztem az étterem mennyezetének egyik sarkába, és odaszóltam:

– Leállhat a kamera – köszönöm. És már mondtam is riportalanyomnak, hogy kandi kamerával rögzítettünk mindent. Megkérdeztem, beleegyezik-e abba, hogy mindez adásban is lemenjen. Nagyon kemény lelkiismeret furdalásom volt, hiszen ebből semmi nem volt igaz. De azt is tudtam, egy kis idő elteltével ezt el fogom mondani őszintén.

– Így is történt. Hozzávetőlegesen tíz hölgygel és úrral készítettem el az interjút, amikor feltűnt egy nagyon laza, fiatal srác.

– Ne haragudj, egy pillanatra! – szólítottam meg. És kezdtem előlről mindent. (Talán Péternek hívták.) Már mondandóm befejezése előtt leállított.

– Te, Zoli ez jó! Én is ezt szoktam csinálni, a „*Váciban*”. Odalépek emberekhez, és elkezdek velük beszélgetni. Gyere, megmutatom, hogy én hogy csinálom. – Meglepődtem. De egyben egy jó érzés is eltöltött, hogy ezek szerint, annyira nem abnormális ez a hozzáam is közelálló élethelyzet. Végül, nem tudott elcsalni, mert nem szerettem volna ott hagyni asztaltársaságomat. Mindenesetre, a vele való találkozás örök emlék maradt a számomra. Itt van egy „*filmszakadás*”. Egyfolytában azon tűnődök, meddig maradtunk az étteremben. – Nem tudom. Jól éreztük magunkat, hiszen kicsit többet meg tudtunk egymásról, szélesebb képet kaptunk egymás személyeire vonatkozóan.

A következő hétvégén, a körülményeket illetően már minden a legnagyobb rendben volt. Mindenki meg tudott jelenni a próbán. Azon a szombaton, én nem a „*Fityót*” választottam úitársamnak, hanem felültem Dunaharasztin a méregzöld színű HÉV-re, és azzal zötykölődtem be a Boráros térig. Amikor felszálltam a HÉV-re, láttam, hogy csak egy idősebb úriember mellett van hely, így leültem mellé. Első látásra olyan

benyomásom volt, művész ember lehet, csak én nem ismerem. Kissé vállig engedett művészfrizura, szemüveg, zakó, fehér ing, pipa (amit a kezében szorongatott). Kis idő elteltével, már fűztük is egymásba mondatainkat.

– Szinte István vagyok. Tudja, van az a reklámszlogen a TV-ben: „*Minden szinten, szinte minden*”. Erről talán máskor is eszébe fogok jutni.

– Igen. Hallottam már ezt az áruházi reklámot. Engem Uri Zoltánnak hívnak.

– Hova igyekszik?

– Próbánk lesz, itt és itt. – mondtam.

– Milyen próba?

(Azt is elmondtam őszintén Pista bácsinak.)

Elválásunk előtt ő (aki egyébként aktív korában sem volt művész, hanem kirakatrendező) megadta a címét és telefonszámát. Ha van kedvem, keressem meg címszóval.

Már vészesen közeledett a decemberi gálaműsorunk időpontja, amikor egyik szabad délután éltem is ezzel a lehetőséggel. Beszélgetésünket ott folytattuk, ahol a HÉV-en abbahagytuk. Azt vettem észre, hogy közel kerültünk egymáshoz ezzel a zsidó úriemberrel. Így meg is hívtam a szállóba, divatbemutatónk gálájára. Abban az időben, amikor hét végén a próbák kötötték le az időmet, és energiáim nagy részét, egy álláshirdetés elolvasása után és egy személyes interjút követően, elhelyezkedtem a Budapesti Társadalombiztosítási Igazgatóság ellenőri pozícióban. Ami így első hallás után egy kicsit sem, többszöri hallás után pedig már egyáltalán nem volt szimpatikus. – Én egy ellenőri munkakörben? – Úr Isten, ez nem az én világom – gondoltam. De, mivel egy gimnáziumi érettségivel hátsó felem képzeletbeli zsebében más lehetőségem nem igen volt, így bele kellett törődnöm, több mint szomorú sorsomba. Nem várhattam el, hogy nagymamám

nyugdíjából éldegéljünk ketten, csodára várva.

A társadalombiztosítási igazgatóság Mező Imre úti épületéhez köthető „*karrierem*” úgy indult volna el, hogy egy tanfolyamon is részt kellett volna vennem. Már ezen tanfolyam óráira sem ültem be, mert életfilozófiámba nem fért bele az ellenőri státusz. (Mint később rájöttem.) – Én ellenőrizni valamit, vagy valakit? – Nem, ez nekem úgy sem menne, hitetlenkedtem a továbbiakban is. De azért jó dolog is történt az intézménnyel való rövid kapcsolattartásom alatt. Életemben ott először állhattam be egy páternoszterbe. Ilyen szerkezetet korábban csak filmekben volt szerencsém látni. Ez a nyitott felvonó teljesen levett a lábamról. Élveztem a felvonást, a ki- és beszállást egyaránt.

Másik élményem is volt. Egy pár alkalommal, Jolikával (ő lett volna a tanítómesterem a szakmában) ellátogattam egy pár céghez, ahol ő ellenőrzést tartott. Minden esetben kávéval, üdítővel, szendvicsekkel kínáltak minket. Tudták mindig, hogy kikkel állnak vagy ülnek szemben. Mindent elkövettek a cél érdekében, hogy mi jól érezzük magunkat. Jolika csak dolgozott, dolgozott, én pedig hatalmasakat beszélgettem a cégvezetőkkel. Bizonyos okok miatt, valahogy a részükről nem éreztem távolságtartást. Persze ez az ok, az a bizonyos ellenőrzés volt, ami miatt mi valóban ott voltunk. Nagyon magabiztosan foglaltam helyet a vezérek társaságában. (Nem, mintha máskor ez problémát jelentett volna a számomra.) Ami viszont már így utólag sem sorolható a pozitív élmények kategóriájába, arról a következőkben szeretnék írni.

Délután tizenhat óra volt. (Sőt, el is múlt egy pár perccel.) Álltam a TB. Igazgatóság épülete előtt a 24-es villamos megállójában. Jött a villamos, felszálltam. Nem sok idő telt el, a villamos megállt. Átjárta a csend ezt a sárga szerelvényt, mindenki szótlan volt. Azt hittük, autósblokad bénította meg a forgalmat, azért álltunk meg. Ahogy ez a felismerés tudatosult

volna bennünk, valaki felkiáltott: - Nézzenek balra! Ennek a felszólításnak eleget téve, engedtem szemem csábításának, és tekintetemet én is abba az irányba szegeztem. Bár, ne tettem volna. Szörnyű kép tárult elénk. Egy másik 24-es villamos felborulva, rábukva a sarki gyógyszertár épületére. Jajveszékelt emberek véresen, szakadtan, másztak ki a villamos ablakán. (Már, akik még tudtak.) Iszonyatos látvány volt. Akkor már tudtam, azon a pár percen múlt minden, hogy én nem azon a villamoson utaztam, hanem, most itt ezen állok, és nagyon rosszul érzem magam. „Köszönöm, Irénke”! – dünnyögtem magamban. Irénke a csoportvezetőnk volt, aki négy órákor az ajtóból visszahívott, beszéljük meg a holnapi napot. Nevezetesen azt, hogy melyik céghez kellene Jolikával ellátogatnom, ellenőrzés céljából. Ez az időkiesés elegendő volt ahhoz, hogy egy másik villamosra szálljak fel, ne arra, ami akkor ment el, amikor kiléptem az épületből. Nagymamám Dunaharasztn, a Vörösmarty utcában már a kapuban várt, és megérkezésem után átölelt. Elmondta, hogy már benne volt a hírösszefoglalókban a tragédia. Beszámoltak arról, hányan haltak meg, és hány személy szenvedett könnyebb, súlyosabb sérüléseket.

Az esti híradó nézésekor újra megelevenedtek a képek. Kicsit könnyebb volt, így a televízió keresztül végig nézni a szomorú képsorokat, mint olyan negyedöt tájban, mindezt személyesen átélni. Jóleső érzéssel töltött el, amikor másnap reggel hívtak munkatársaim annál a cégnél, ahol ellenőriztünk (helyesebben, Jolika ellenőrzött), és megkérdezték, melyik villamosra szálltam fel. Jó volt azt érezni – a nem túl régi kapcsolatok ellenére is –, aggódtak értem. – Köszönöm nektek, így utólag is!

Másnap már el is nevezték a pestiek „halálvillamosnak” a 24-est. Állítólag egy fiatal vezető hibázott, ő okozta a balesetet.

Elérkezett a decemberi gála időpontja, melyen Kedves Szüleim, Testvérem, az Ő Barátnője (aki azóta már a felesége),

Nagymamám, és Pista bácsi is jelen voltak. Egy asztalnál foglaltak helyet. Pista bácsinak meg is tetszett Nagymamám. Csak az volt a baj, hogy ez a szimpátia nem volt kölcsönös. Nagymamám, Pista bácsi orrméretével nem volt megelégedve. Így a közös románc nem jöhetett létre. Mondjuk, én személy szerint nem bántam volna, ha bekerül a családba, mert nekem sajátos humorával nagyon rokonszenves úriembernek tűnt. – Nem tudom, hogy alakult vajon az élete.

A bemutatókon a szakma egyes képviselői is megjelentek. Öt színt mutattunk be Enikő ötletei alapján. Volt egy görögös koreográfia, fehér lepedő magunk köré csavarásának megjelenítésével. Western, pólóban, farmerban, és western csizmában. Fürdőruhás, estélyi és háló. Ami nagyon előttem van, többet mosolyogtam, mint kellett volna (legalábbis én ezt így gondoltam).

A színpad nem volt új tér a számomra, és ezt kellőképpen át is tudtam azon az estén élni. Nem az volt az elképzelésem, hogy a jövőben különböző ruhakollekciók bemutatásával szerezzek örömet magamnak, meg talán másoknak. Inkább csak a megmérettetés volt fontos számomra. Mert, talán titkon reméltem, hogy újra visszakerülhetek a nézők elé, de már mikrofonnal a kezemben.

Örülök, hogy Enikőt is megismerhettem, mert egy kicsit korábban bekatégorizáltam a manekeneket (ami egyébként rám soha nem volt jellemző. Mármint, a bekatégorizálás. Mint ahogy erről már írtam is.) Azt hittem, csak a külső varázs, ami dominál náluk, egyébként pedig csak olyan „*tőmondatos hölgyek*”, akik karrierjüket kizárólag csak a külső adottságaikra építik fel. – Tévedtem! (Legalábbis Enikőt illetően, biztosan.)

Ma, pedig már fontos tényező az iskolai végzettség, az idegen nyelv tudása is. Enikő személyében egy széles tudású, okos hölgyet ismerhettem meg. Nem véletlen, hogy jogi diplomáját mára már ki tudja venni asztalának fiókjából. A

divatbemutatóknak egyébként sikere volt, de azóta sem láttam senkit a médiában, vagy egy címlap fotón abból a csapatból. Elképzelhetőnek tartom, hogy voltak, akik külföldre szerződtek, bár ebben azért kissé bizonytalan vagyok. Én is újból bepakoltam kedvenc „*egérkamionomba*” (így is hívták akkoriban a kis Polskit), és Szentés felé vettem az irányt. – Köszönöm Nagymamám a kényeztetést, és a csodálatos hónapokat, amit nálad tölthettem.

(Egy szívet melengető történetről majdnem megfeledkeztem. Így ezt, ehhez az időszakhoz kapcsolódva, még megosztanám Önnel Kedves Olvasó.)

A délutáni Sütő féle próbáról tartottam második otthonomba (Nagymamámhoz). Miután leszálltam a 24-es villamosról, és a közvágóhídon felszálltam arra a bizonyos HÉV-re, ahol Pista bácsival is megismerkedtem, kis idő elteltével még nem gondoltam, hogy hasonló élményben lesz részem. Este volt. Leültem valahová. Fáradt voltam. Egyik megállóban felszállt egy néni, és leült velem szemben. Talán kifelé nézhettem az ablakon (nem mintha a sötétségben túl sok mindent láthattam volna). Olyan érzésem volt, mintha a néni erősen nézne engem. De már a következő pillanatban meg is szólított. Nem tudnám már pontosan idézni őt, így nem is teszem. Elkezdtünk nagyon mély, és érzékeny dolgokról beszélni. Jól éreztem magam az idős néni társaságában. Őszinte volt, és roppant kedves. Olyan, igazán szeretni való.

Arra viszont biztosan vissza tudok emlékezni, hogy megkérdezte tőlem:

– Fiatalember, árulja el nekem, honnan hozta magával ezt a szeretetet?

– A családomból – válaszoltam kissé zavartan. Olyan érzésem volt, a néni biztos arra gondol, hogy én mennyire vallásos

vagyok. Pedig, ha tudná, hogy még csak meg sem vagyok keresztelve (természetesen ezt később elmondtam neki). Pogány mivoltomtól függetlenül, olyan hatás ért a néni személyét látva, és szavait hallgatva, mintha Istennel találkoztam volna. Mielőtt leszálltunk volna a HÉV-ről, belenyúlt a táskájába, és elővette az ÁMEN nevű együttes egy originált kazettáját, és arra kért, ha megérkezek Nagymamámhoz együtt hallgassuk meg. Biztos fog nekünk tetszeni. Elbúcsúztunk. A HÉV megállótól Nagymamám elég messze lakott, így volt időm magamban kiértékelni ezt a találkozást. Igazán nem tudtam utólag térben és időben elhelyezni ezt a „földön kívüli” élményt. (Attól függetlenül, hogy egyértelmű volt számomra térként a HÉV, és időben az eltöltött félóra.)

Mintha, nem is velem történt volna. Minden olyan álomszerűnek tűnt. A hosszú séta kellőképpen kijózanított, és szárnyra kapva meséltem Nagymamámnak, hogy mi is történt velem a HÉV-en. Beraktuk a kazettát a hordozható magnóba, és együtt hallgattuk Nagymamámmal az ÁMEN nevű formáció dalait. – Tetszett, nagyon tetszett. Olyan hatással volt rám, hogy átöleltem Nagymamámat, és potyogtam a könnyeim, s megint arra gondoltam: Istennel találkoztam.

ISKOLAPADOK

Bölcsődei, majd óvodai éveimet követően Kedves Szüleim a szentesi Petőfi Sándor Ének-Zenei Általános Iskolába írtattak be. Talán nem véletlenül, hiszen állítólag már óvodás koromban nyitott voltam a különböző zenei irányzatokra.

Természetesen öt-hat évesen még nem mozgott olyan széles skálán ez a féle érdeklődés, de azért a „*csigabiga gyere ki...*”, az „*ég a gyertya ég...*” stb. dalocskák eléneklésére minden körülmény között hajlandó voltam. Sőt úgy is fogalmazhatnék, már akkoriban élveztem az éneklést. Alsó tagozatban még nem helyeztek tanítóink olyan nagy hangsúlyt zenei kultúránk felfedezésére. Tanulmányi eredményeimmel nem voltak különösebb problémák. Első- második osztályban kitűnő tanuló voltam. Harmadikban négy egész kilenc, negyedikben négy egész négy. Az írásom dicséretes ötös volt. Mindig szerettem kellő odafigyelés mellett formálni a betűket az írásfüzetben.

Szemerédi Andi és én voltunk az osztályban ketten, akik a külalakra mindig ötös osztályzatot kaptunk. Negyedik osztályba jártam, amikor először éreztem azt, hogy milyen érzés szeretni egy lányt. Magyar Andinak hívták a kislányt (akivel nem tudom, mi lehet mostanság). Ötödik osztályba lépve átestünk egy alkalmassági vizsgán, nevezetesen azt tesztelték pedagógusaink, milyen hangokat tudunk kiengedni torkunkon. (Mindezt, mondjuk egy-egy népdal keretein belül.) Egyszóval, megénekeltek minket.

Az ötödik „*bé*” osztályba kerülhettek (ez lett az ének-zenei osztály) azok a lányok és fiúk, akik megfeleltek ebben a versengésben. Így maradtunk hárman fiúk, huszonkét lány társaságában. Berezvai Laci, Gruik Laci és jómagam. – De élveztuk ezt a helyzetet! Mi hárman ennyi szép kislány

társaságában. El is kényeztettek minket rendesen. Ha a másik két osztály fiú tanulói valami miatt szerettek volna minket megrendszabályozni, „védőangyalokként” lányaink már is ott „repdestek” fölöttünk, figyelve az eseményeket. – Ezúton köszönöm Nektek, a két Laci nevében is!

Az iskola épületén belül egyik kedvenc helyem – tantermem – mindenféleképpen az a helyiség volt, ahol az énekkari próbák kerültek megrendezésre. Szerettem nagyon azt a kórusos légkört, melynek tényleg volt egyfajta misztikuma. Ráadásul tudtam, hogy egy híres nevezetes kórusban énekelhetem az alt szólamot. Abban az időben (Nusi néni vezénylese alatt) az iskola kórusa valóban kimagasló eredményeket ért el. Nem tudom ez manapság, hogy van, de bízom benne, hogy a kórus meg tudta tartani ezt az igen tekintélyes népszerűséget. Nem csak énekelni szerettem az énekkarban, hanem továbbíttatni valakivel azokat a szerelmes leveleket, melyeket Kicska Gabinak írtam (később Csige Maricának is írtam hasonlókat). Egy-két alkalommal a levélpapír fehérsége megcsillant karvezetőnk szemében. A büntetés azt volt, hogy természetesen elvette (de felolvasni már nem olvasta fel, ha jól tudom).

– Szép évek voltak. Gabinak úgy szerettem volna tudomására hozni e világon való létemet, hogy megdobtam egy viszonylag keményre gyúrt hógolyóval (hiszen mindez télen történt). Egy narancssárga téli kabát próbálta csillapítani, és egyben felfogni ennek a hótiszta hógolyónak az erejét. Ismerkedésünk ettől az ominózus egyoldalú hógolyócsatától datálódik.

És jöttek a kerékpározgatások, görkorizások és egyéb diákkori szabad idő eltöltések a hetvenes évek végén. Jó kis osztály volt a miénk. Ágoston Kati volt a legjobb tanuló. Szinte hihetetlen, de elsőtől nyolcadikig kitűnő tanulóként vette az akadályokat (és mint később informálódtam, az általános iskolát követő tanulmányi éveiben sem volt ez másképp). Beslin Anita hangja olyan volt, mint egy jól képzett pacsirtáé. Ő énekelte a nagy

szólókat is a kórusban. Grécs Ildivel csókolóztam először kisrác koromban, az éléskamrájukban (akkor még nem tudtam, hogy a későbbiekben, egy osztályban üdvözölhetjük majd egymást). Magyar Andi – korábbi szerelmem – volt az osztály ügyeletes vers- és prózamondója, aki mellett azért nekem is volt lehetőségem a költői gondolatok tolmácsolására. Karasz Ildinek a feneke tetszett nagyon. Egyébként felső tagozatban az Ő személye érintett meg leginkább mindenféle-fajta vonatkozásban. Vörös Kati partnerem volt, a „*Rózsa és Ibohya*” című színdarabban.

Felső tagozatban „*kissé*” megromlott a tanulmányi eredményem. Két tantárgy volt, amit igazán szerettem: az irodalom és az ének. Év végéig úgy volt, hogy Magyar Andival (Hugival) megyünk továbbtanulni a helyi Horváth Mihály Gimnázium drámai tagozatára. De a tanulmányi év utolsó napjaiban magyar tanárnőm Jókai Mór: *Kőszívű ember fiai* című regényét adta fel házi feladatként, otthoni elemzésre. Én a kötelező olvasmányokkal mindig azon a bizonyos lábom álltam (gondoljunk, mondjuk egy hadvezér lábára). Ebből adódóan a Jókai regényt sem olvastam el. De, mivel írni már akkor is nagyon szerettem, így nem adtam fel a reményt, és nem létező képzeletbeli szereplők felvonultatása mellett gondoltam ki egy olyan kőszívűs, keményebb történetet. A fogalmazással nem is volt tanárnőmnek semmi problémája, csak azt kifogásolta, hogy nem arról írtam, amiről kellett volna. Így az ötös magyar jegyemet lerontotta négyesre. Én pedig ezek után úgy éreztem, négyes magyar jeggyel nem igazán ildomos felvételizni egy humán területre. (A mai napig sajnálom, akkori döntésemet.)

Itt szeretnék megemlékezni Ternyák Zoliról, aki már nincs közöttünk. Ő is a drámai tagozaton végzett. Nagyon tehetséges színész volt.

Nyugodj békében Zoli!

Egy-két ismert név: Alföldi Róbert, Cvetkó Sándor, Gazdag Tibor, Hevesi Tamás, Jantyik Csaba, Nárai Erika, Nyíró Bea. Elnézést kérek azoktól, akiket kifelejtettem, de most így hirtelen ezek a nevek csengtek élesen itt a fülemben.

Hevesi Tamás nevének kapcsán emlékszem egy félig-meddig tragédiába torkolló Névtelen Nulla koncertre a kollégium ebédlőjében. – Tamásék játszottak. Óriási sikerük volt (Tamást egyébként is nagyon szerették a lányok). A szünetben Herczeg Laci (aki szintén drámai tagozatra járt) fújt tüzet. Egyszer csak azt vettük észre, hogy Laci egész arca lángol. Rémület az ebédlő minden szegletében. Földi tanár úr – a kollégium egykori igazgatója – lelki egyensúlyát megőrizve egy törölközőt dobott Laci fejére. Ennek ellenére Laci arca teljesen megégett.

De visszaevoznék a Petőfis évek vizeire még, egy-két gondolat határán belül. Az ott töltött nyolc év, igazán mély, felejthetetlen nyomokat hagyott bennem (valószínű, hogy nem véletlenül). Így ezúton, ezen sorból üzenem régi iskolámnak és Kedves Pedagógusaimnak, no meg persze egykori osztálytársaimnak: Köszönök mindent, amit Önökkel, Veletek élhettem meg!

Nyolcadik év végén Édesapám olyan elhatározásra jutott, hogy megpróbál valamiféle szakmát adni a kezembe, mert nem látta biztosítottnak, hogy én egy felsőfokú intézmény padjait is koptatni fogom ülő helyzeteimből adódóan. Ezért úgy érezte, nem ártana, ha az érettségi bizonyítványom mellé egy szakmai tudást, gyakorlatot is kaphatnék kezembe, valamely középiskola pedagógusaitól. Így kerültem Csongrádra, a Faihari Szakközépiskola Gépészeti tagozatára. Odakerülésem pillanataiban egyáltalán nem tudatosult bennem az, hogy számomra ez egy teljesen új, még érintetlen terület, hiszen például kalapácsot is korábban csak Édesapám szerszámos polcán láttam, de kézbe egyáltalán nem vettem különböző okok

folytán. (Talán azért, mert semmiféle fajta ambíciót nem éreztem arra vonatkozóan, hogy egy kalapács tudásának szintjét felmérjem, egy falba történő „szögbeültetés” kísérletezése közben.)

Több mint kínos perceket, órákat éltem át, egy-egy gyakorlati foglalkozáson a satupad szoros társaságában. Mindenki úgy tekintett rám, mint egy szerencsétlenségre, akinek akkora a kezűgyessége, mint egy százlábúnak, aki szintén csak lábait hívhatja segítségül, ha egy produkciót elő szeretne adni. Táncolni azért még sem táncolhattam egy gyakorlati foglalkozás kellős közepén.

Eleve az is egyfajta feszültséget váltott ki belőlem, hogy ebbe az osztályba csak fiúk jártak. Én pedig sokkal inkább el tudtam mélyedni a lányok lelkivilágában, mint a gépészeti tagozatra járó fiúkéban. Az ő figyelmüket elsősorban a motorok, és autók javítása keltette fel. (Akkor még nem tudtam, hogy nekem a későbbiekben még egy autó kerékcseréje is tud majd gondot okozni.) Sokszor a tízperces szünetekben csak ültem kint az udvaron, a padon, és el voltam saját magammal. Elkeseredésemet műszaki rajztanárom is fokozta, aki soha nem hitte el, hogy a műszaki betűket, számokat a műszaki rajzlapon az én ujjaim zárták le. (Ugyanis a naplóból kiderült, hogy Édesanyám műszaki rajzoló volt.)

Két év után nem bírtam tovább ezt a „nélkülözést”, éreztem, hogy testemben egyáltalán nem dolgoznak a boldogság hormonok. (Pedig a piros mogyoróst már akkor nagyon szerettem, de a nehéz pillanatokban ő a „csoki barát” sem tudott nekem segíteni. Szervezetembe való bevitele után sem éreztem semminemű változást.) Titokban megtudakoltam, van-e arra lehetőség, hogy egy különbözeti vizsgát letéve, a harmadik osztályt a szentesi Horváth Mihály Gimnáziumban kezdjem. (Elvégre oda csak több lány jár, mint ide, ebbe a fiús iskolába.)

Képzeletben már a másik iskola padjaiban ülve, annyira

titokként kezeltem (kicsit tartva a szülői szigortól) „*átbelyezési kérelmemet*”, hogy szüleimet már csak az utolsó stádiumban avattam be a nagy változások színterébe.

Aki mindennek utána járt, ő Bácskai Mihály (Misi) volt, akivel akkortájt, s talán később is szoros kapcsolatot ápoltam. Őt egy nagyon értékes embernek tartom, aki minden élethelyzetben vállalja önmagát. Nagyon jó pedagógusnak, aki nem tart távolságot önmaga és a diákok között, mégis nagy szeretetnek és tiszteletnek örvend (talán pont ezért) tanítványai körében. Magyar és francia nyelvterületen úgy okítja a fiatalokat, hogy szinte az „okítás” szó ebben az esetben túl keményen is hangzik. Sok esetben inkább baráti beszélgetésekhez hasonlítanám egy-egy óra történéseit. Akik ismerik Őt, tudják, Misi nem kimondottan pedagógus alkat. Bár én azt mondom (helyesebben írom), ilyen tanárokat tudnék elképzelni egy új világ katedráján.

Franciából, földrajzból és énekből kellett különbözeti vizsgát tennem. Misi három hónapon keresztül próbálta megszerettetni velem a francia nyelvet. (Szépségével nem is volt gondom, „*csak*” a nehézségével.) Számomra is igen nehéz időszak volt ez. Alig vártam, hogy túl legyünk egy-egy ragozás elsajátításán, és könnyebb dolgokról essék szó. Mondjuk, a franciától függetlenül egészen más témáról, magáról az életről. Ő is egy filozofikus alkat, így mindig jó beszélgetőtársra találtam az ő személyében.

Végül sikerült a francia különbözeti vizsgám. Biztos kitalálja Kedves Olvasó, hogy ki vizsgáztatott. A földrajz és az ének sem jelentett különösebb nehézséget. Talán a földrajz vizsga abból állt, hogy rá kellett mutatnom egy országra a térképen. Az ének különbözeti kritériuma egy közismert népdal eléneklése volt. A három, nem túl nehéz akadály átlépése után, már a harmadik „*cében*” éreztem magam. Annyit tudtam erről az osztályról, hogy

két vízilabdás srác jár oda (akikért rajonganak a lányok, legalábbis egyikükért biztosan). És nem túl rózsás tanulmányi eredmény szokott kijönni osztályátlagnak.

Leendő osztályfőnököm Toókos tanárnő (aki a földrajz különbözeti vizsgát is tartotta), mivel tudta, hogy új fiú érkezik az osztályba év elejétől, szerette volna őt megismerni. Ugye, történetesen ez a fiú én voltam, és el is fogadtam ezt a meghívást, mely a tanárnőék lakásába szólt. A tanárnő személyében egy aranyos, kedves hölgyet ismerhettem meg. Ezt a szimpátiát még az is fokozta, és meg is erősítette egyben, hogy az ő szájából elhangzott egy bizonyos mondat, amit én kissé szkeptikusan kezeltem, de azért roppant mód jól esett. Ez a mondat imígyen hangzott: *„Zoltán, úgy örülök, hogy egy olyan személy érkezik az osztályba, aki kicsit fellendíti a tanulmányi átlagot.”* – Jaj, jaj! – gondoltam, de rossz úton jár a tanárnő. Az első találkozásunk után azonban, még sem szerettem volna lerombolni álomszerű illúzióit. – Jó, ami igaz, az igaz! Csongrádon nem volt túl rossz a tanulmányi eredményem, de a követelmények sem szöktek fel egészen a kék égig. Zavarban éreztem magam ettől a felülértékeléstől, de valahol meg jó volt eljátszani a gondolattal, hogy ezt ilyen formában ki is nézi belőlem a tanárnő. Pedig ott fent a Jó Isten lássa az én itt lent rejtőzködő, sokszor azonban előtérbe kerülő lelkemet, hogy önmagamot személyesítettem meg saját személyem szerepében.

Nem próbáltam meg soha másnak mutatni önmagamot, mint amilyen valójában vagyok.

A tanárnőnek velem kapcsolatos álmai akkor kezdtek feloszlani, amikor félévkor mindjárt három tantárgyból is egy függőleges egyenes, mint osztályzat „díszelgett” az ellenőrzőmben. Nem hogy javítottam volna az osztály átlagát, inkább rontottam azt. Hiába, érezhető volt a két iskola követelményrendszere közötti különbség. (Vagy csak ezt azért

írom, hogy mentsem magam.) – Nem. Az az igazság, hogy a tanulás, mint az elfoglaltságnak egy hangsúlyozottabb része, akkoriban már egyáltalán nem kötötte le a figyelmemet. Ellenkező esetben a zenehallgatással, a nagy beszélgetésekkel, és saját kis elmélkedéseimmel. Akkor még egyáltalán nem gondoltam bele abba, hogy a könyvekben való tudásanyag átvitele az agyba, a későbbiekben nem jöhet rosszul nekem. (Főleg, ha ezeket a középszintű információkat el is tudja raktározni az agyam – ott legbelül –, hogy esetleg azt a későbbiekben felső szintű tudásra konvertálja át.)

Mindig azért fohászkodtam, hogy a napló úgy inkább középtájon nyíljon ki, és akkor biztos elkerülöm, amit nagyon szeretnék (már, mint elkerülni). A drámaisok reggelente meg fogták a szomszéd templom kilincsét, ugyanabban reménykedve, amiben én. („*Hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én*” Radnóti jutott most az eszembe.)

Természetesen, a matematika törvényszerűségéből adódóan nem volt mindig szerencsém. Az „U” betűnél is kinyílt a napló (miért ne nyílt volna ki, hiszen jogában áll, mint ahogy más betűk esetében is). Ilyenkor jöttek azok, az iszonyatosan kínos érzések. Olyan igazán nagy határozottsággal próbáltam képviselni a semmit. Rendszerint még az is elveszett – emlékezetem vesztőjében –, mellyel még korábban találkoztam. (Előző este, amikor két percre ki is nyitottam az adott könyvet, és beleolvastam.)

Nagyon tudtam imitálni a tanulást otthoni környezetben. Az összes létező tankönyvet, ami a szobámban található volt elhelyeztem magam körül. Voltak az ágyon, a szőnyegpadlón, az asztalon, lehet, hogy még fejem tetején is, próbálgatva az egyensúlyozás mesterségét. Mert másra nem nagyon használtam a tankönyveket. Bíztam egy kicsit abban, hogy az élet igazi iskolájában majd bepótolok mindent. (Akkor még

nem is volt látható a TV-ben a Vágó István féle, „*Legyen Ön is milliomos*” című műsor. Így egy műveltségi vetélkedő sem tudott arra inspirálni, hogy higgyek a kommunista szavakban ráadásul egymás után háromszor: „*tanulni, tanulni, tanulni!*”) Elvem mellett év végéig kitartottam, így a félévi három függőleges egyenes mellé év végére begyűjtöttem egy negyediket is. Ezen függőleges egyenesek megfelezése után mehettem volna csak pótvizsgázni. Mivel a négyből sehogyan sem lett kettő, így maradt az osztályismétlés. (De mindaz már nem nappalin, hanem levelező tagozaton.)

Utólag szerencsés helyzetként éltem, és élem meg a mai napig ezt az elbukást. Hiszen, ha ez nem így történt volna, akkor nem tudom összeegyeztetni a tanulást az énekléssel. De levelező tagozaton folytattam tanulmányaimat, így elkezdődhetett a „*tinisztáros*” időszak is az életemben. Még csak annyi adalék, hogy jó néhányunkat az érettségi vizsgán is megbuktattak, így végül (neveket most nem szívesen írnék le) Hódmezővásárhelyen a Bethlen Gábor Gimnáziumban kaphattuk kezünkbe az érettségi bizonyítványt. (Sajnos voltak, akik ott sem.)

Milyen iskolába jártam még? – Azon tűnődöm egyfolytában. A Havas Henrik féle újságíró iskolába nem nyertem felvételt, mert egy szabadon választott témakörben túl sokat írtam. (Én már csak ilyen vagyok, szeretek sok mindenről, sokat írni.)

– Ja, igen! A Sütő Enikő féle. (Ami természetéből adódóan nem a szellemi tőkémot erősítette.)

„*Hát*” ennyi! (Természetesen „*bát*” nélkül. Ezt megtanultam magyar irodalomból.)

ÁLLÁSINTERJÚK

Most megint szeretnék visszamenni időben életem azon periódusáig, mely tényleg maga volt a gyötrelmem. Ezen időszak előtt én álmodtam, több mint harminchat évet. Hittem az álmaimban, reménykedtem a mesék valóra váltásában.

A 2002-es év nagyon szerencsétlenül alakult. „*Híd Reklámstúdió*” fantázianévre hallgató vállalkozásomba több olyan – országos méretekben kiteljesedő – (divatosan fogalmazva) projektet ültettem be, melyek gyakorlati kivitelezéseit is realizálhatónak ítéltem meg. Olyan reklámkiadványok kiadása szerepelt 2002-es terveim között, melyek PR munkálataihoz külsős munkatársak segítségére volt szükségem.

Különböző írott médiákban megjelentetett újsághirdetések közvetítésével, áramoltattam az állással kapcsolatos információkat, a potenciálisan érdeklődő munkavállalók irányába. A jelentkezők a megadott postafiók címre juttatták el önéletrajzukat.

A postafiókot minden nap lázasan ürítettem, bízva abban, hogy olyan leendő munkatársak önéletrajzait tarthatom majd a kezemben, akik alkalmasak lesznek arra, hogy egy adott régióon belül, mint PR képviselők szívügyükként kezeljék a kiadványokban rejlő igazán nagy reklámlehetőségeket. Az önéletrajzok kiértékelésénél jelen volt a szegvári székhelyű Magpress Kiadónak vezetője, Purgel Zoltán is. Zolival a munkakapcsolat mellett a mai napig, nagyon szoros barátságban vagyunk.

Az első szelektálások alkalmával már megbeszéltük, hogy megpróbálunk minél több jelentkezőnek lehetőséget biztosítani, hogy a személyes interjún, mindenféleképpen megjelenhessenek. Úgy ítéltük meg, hogy kizárólag egy-egy

„önvallomás” alapján nem lehet azt eldönteni, hogy ki tudná maximálisan képviselni ezeket a projekteket. Szerettünk volna minél több hölgygel és úriemberrel verbálisan is kommunikálni. Amikor megjelentettem az újsághirdetéseket, gondosan ügyeltem arra, nehogy véletlen, valamilyen ponton kisebb fokú diszkrimináció jelei legyenek megtapasztalhatóak. Nekem mondjuk természetes volt, hogy semmiféle határvonalat nem húzok meg életkorok, magasságok, testsúlyok, hajszínek között. Sajnos ez napjainkban nem minden munkáltató szemléletének látóterébe illeszthető bele.

Tudvalévő, hogy nagy előszeretettel részesítik sok helyen előnyben a fiatalabb generációt, melynek vélhetően biztos sok előnye van, de az idősebb korosztály meglehetősen széles körű élettapasztalatairól sem szabad megfeledkeznünk. Hiszen ők azok, akik ezt maximálisan tudnák kamatoztatni egy adott munkaterületen.

Mai napig abban hiszek, hogy kis országunkban Emberek (nem nők, nem férfiak) keresik a különböző lehetőségeket, előnyös életkorok, smink, idomok feledtetése mellett. Úgy hiszem, nem lenne szabad egy munkáltatónak sem kizárólag a vizuális élmények hatása alatt eldöntenie azt, hogy van, vagy nincs tovább. Számtalan állásinterjúk rekednek meg már azon a ponton, amikor a kérdező és a válaszokat adó fél leül egymással szemben, egy erre kijelölt irodában, egy álláslehetőség apropóján. Amikor a munkát ajánló fél, egy épületes látvány láttán, már maga előtt lát egy soron következő tárgyalást, ahol ezzel az épületes látvánnyal bíró személy (aki természetesen egy hölgy), mint újdonsült termékmenedzser billentyűzi végig cégük termékpalettáját, egy célszemély társaságában. Elgondolkodtató, hogy milyen sokszor nem is a valós produktumok versengenek egymással, hanem (a gyengébbik nem kategóriájában) a mell-, csípőméretek, a lábak vonalainak

izgató varázsa, és a szép szemek igéző tekintetbe való beleolvadása.

Amikor a szellemi tőkék elvesznek, semmivé lesznek az izgalomtól felhevült – másik vezetői nemhez kapcsolódó – izgalmi állapotok jelenében; amikor a vágy, már le tudja győzni a céges érdekeket, akkor úgy érzem, teljesen borulnak az adott szféra értékrendjei.

Oly sok cégvezető fektet nagyon nagy hangsúlyt a manóken alkatú, Cindy Crawford szépségű hölgyek versenyeztetésére, azok kiválasztására. (Természetesen, most kizárólag ügynöki, képviselői, termékmenedzseri státuszokra gondolok.) A cég termékeinek erős kontúrvonalai akkor halványulnak el igazán, amikor nem kimondottan ezen vonalak miatt köttetik meg egy szerződés. Ebben az esetben, talán a cégnek mindegy is, hogy valójában minek is köszönhető egy-egy szerződéskötés. A problémát csak az jelenti, hogy hosszabb távon, ha egy másik cég is megjelenik a piacon, hasonló lehetőségeket kínáló termékekkel, viszont ezen termékeket ajánló (legyen területi képviselő) hölgy, nem rendelkezik kimondottan előnyös külső paraméterekkel – és ez valójában nem is érdekli a tárgyaló partnerét –, akkor nagy valószínűséggel a piaci versenyben ez utóbbi cég foglalhat majd el előkelőbb helyet, egy képzeletbeli dobogón. Nem szeretném, ha túl pesszimistának tűnne meglátásom, de az a véleményem, a különböző emberekre gyakorolt biológiai hatások, még mindig sok esetben legyőzik egy adott termékcsoporthoz kiválóságának pozitív tényeit. Pedig a munka betöltése előtti és utáni érdekes kiválasztódások nem is olyan nyugatiasak, ugyanis például Amerikában már régóta nem lehet közzétenni olyan állásajánlatokat magában foglaló újsághirdetéseket, ahol a hirdetés kitér a szóba jöhető egyén adottságaira.

Előzetes telefonbeszélgetések alapján sorra kerestek fel minket az ország különböző részéről fiatal, idős, még idősebb hölgyek,

urak. Zolival (akiről már tettem említést) alig vártuk, hogy egy-egy interjúalany leüljön velünk szemben. Az „interjú” szó, az nagyon cégesen hangzik, így nem is gondolom, hogy a mi esetünkben ezt a szót kellene most beépítenem a történésekbe – ezek beszélgetések voltak. Kötetlen gondolatcserék különböző témakörökben.

Sokszor azon vettük észre magunkat, hogy már egészségről, családról, egyéb más dolgokról beszélgetünk, értékeljük ki azokat. És talán ezektől a korlátok nélküli szabad dialógusoktól voltak olyan maradandóak ezek a találkozások. Miután velem szemben helyet foglaltak az Emberek (ez itt nagybetűvel írandó), éreztem, hogy egy pár perc elteltével Ők is feledtetni tudták magukkal azt a tényt, hogy valójában Ők most egy álláshirdetés kapcsán foglalnak velem szemben helyet. Ez az érzés átjött a tekintetekből, a gesztusokból.

– Nyugodt voltam. Még pedig elsősorban azért, mert mint munkaadó sem léptem ki személyemből, még azokra a közel egy órákra sem. Meg tudtam maradni annak, aki mindig is voltam, a magam természetességében. Nem lettem határozottabb, keményebb, taktikásabb. Nem „vetítettem” egy egészen más világszemléletet az előttem ülő „ismeretlen ismerősök” elé, mint amit egyébként is képviseltem saját kis életemben. Alázatos viselkedésemből adódóan, sokszor tényleg olyan barátnak tűnhettek ezek a beszélgetések, egy bizonyos idő elteltével. Ismeretlenül, de valahol ismerősként váltunk el jó néhány esetben, egy-egy beszélgetés után.

Volt arra is példa, hogy nyugdíjas hölgyek, urak, már a telefonban megkérdezték, hogy mi miért alkalmaznánk őket. Ezt általában mások, máshol nem teszik meg. Olykor-olykor elgondolkodtam azon: – Ennyit változott a világ? (helyesebben Magyarország). Ami nekem oly természetesnek tűnik, az nem biztos, hogy másoknak is olyannyira.

– Igen. Én nem találtam ebben semmi furcsát, hiszen valójában

különböző kiadványokban, különböző nagyságú és értékű reklámfelületek propagálásáról lett volna szó.

Biztos voltam abban, hogy egy ilyen jellegű munkával meg lehet bízni olyan – már a nyugdíjasok táborához kapcsolódó – embereket is, akik még aktívan szeretnék eltölteni hétköznapjaikat, és nem áll tőlük túl távol a napi szintű kapcsolattartás egyes cégek vezetőivel. Már szinte úgy éreztem, nekem kell magyarázkodnom a telefonba, hogy: *„Kedves Hölgyem, Uram, mi sem természetesebb ennél, hogy Ön is betöltheti ezt az állást, ha ezt Ön is szeretné, és azoknak a kimondottan alapvető feltételeknek is meg tud felelni, amit ez a képviselői munka megkíván a dolgos hétköznapokban”*.

Jó érzés volt ott legbelül (kicsit zavarba is jöttem), amikor személyemet – azon belül is szívemet, lelkemet – olyan szavakkal érintették meg: mint humánusság, emberséges odafigyelés.

Ez az egész, egy kívülről szemlélődő számára – egy kicsit negatív megítéléssel – úgy tűnhetett, hogy részemről ebben van egy kis taktika, mert a cél érdekében én is minden eszközt szeretnék latba vetni, s ettől nem kímélem meg a nyugdíjasokat sem. Ha így is lett volna, ennek ettől függetlenül is ugyanúgy örült volna az idősebb korosztály, hiszen az Ő számukra az volt a legfontosabb, hogy valamilyen munka betöltésére Ők is pályázhatnak (itt jegyzem meg: nem is volt olyan valamilyen ez a munka). Egyébként pedig a taktika, az érdek legárnyaltabb formája sem volt jelen ezekben a beszélgetésekben. Mióta tudatosult bennem, hogy vannak gondolataim, és ezeket a gondolatokat élő beszéd, vagy írás formájában tudom közvetíteni az emberek felé, azóta érzem azt, hogy én soha nem tudnék kategorikusan cselekedni bizonyos élethelyzetekben. (Most azon gondolkodom, hogy ez a történet mikortól is datálódik. Szerintem attól a pillanattól, amikor megtanultam írni és olvasni.)

Emlékszem már az óvodában (mert, hogy oda is jártam), rácsodálkoztam azokra a lányokra és fiúkra, akik hangsúlyosan már akkor különbséget tudtak tenni Édesanya és Édesapa között.

„*Én jobban szeretem az anyukámat!*” – hangzott erről, „*Én az aput szeretem jobban!*” – hangzott arról. Nem igazán értettem ezeket a gyermeki kijelentéseket, pedig én is az voltam. Én soha nem tudtam különbséget tenni Kedves Szüleim között. Egyformán szerettem és tiszteltem Őket mindig. És ez így van, még mostanság is. Mióta nyugdíjasok, azóta még inkább egybeolvadt, összerosódott személyük.

Visszatérve az állásajánlatok kapcsán létrejött beszélgetésekre. A határokat sem tudtam igazán soha betartani. Nem foglalkoztatott az a gondolat, hol van az a pont, amikor már nem engedhetem meg munkaadóként magamnak azt, hogy a barátságos légkörben elveszve, hagyjam, hogy mondjuk a másik fél vegye át a kérdező szerepét.

– Nem volt ilyen pont. Igazán nem is tudatosult bennem az, hogy itt most a fő csapásirány a munka, és nem egyéb más – életeket érintő és befolyásoló – események.

Mindig is jellemző volt rám azt hiszem, ha valakivel valahol leültem beszélgetni, és ezeket a beszélgetéseket nem a közhelyek közé sorolt gondolatok, hanem az igazán mély „világmegváltó” filozofálgatás járta át, akkor mindig feledtetni tudtam magammal azt a teret, ahol vagyok és azt, a sokszor – idő hiányában – keretbe szabott időintervallumot, melyben ez a párbeszéd létrejöhetett, megvalósulhatott. Kedvenc időtöltéseim első helyét mindig az elemezgetős, kommunikáció foglalta el. Szintén a „*dobogón állhatott*” az írás. Emlékszem, már általános iskolás koromban sem tudtam röviden, tömören fogalmazni. Kedves, volt magyar tanárnőm (Négyesi tanárnő), aki egyben osztályfőnököm is volt, mindig odaírta a

fogalmazásaim, elemzéseim végére: „Zoli, tetszik a stílus, csak ha lehet, legközelebb rövidebben, tömörebben”. Erre természetesen – vállalva ennek esetleges negatív következményeit is – soha nem voltam képes.

Igazán, persze nem is tudtam kiírni magamból mindazt, amit szerettem volna. De ha valamilyen formában azért lehetőségem adódott az írásra, akkor ujjaim közül hosszú időre nem tudtam elengedni a tollat. Kezem csak vezette, vezette ujjaimat az előttem lévő füzetben, vagy éppen egy szűz fehér papírlapon. A tőmondatokat sem tudtam (talán nem is akartam) különösképpen beépíteni írói szenvedélyembe. A többszörösen összetett mondatok „áldozata” voltam sok esetben, és vagyok a mai napig is. Ezt a Kedves Olvasó is észreveszi majd, amiért ezúton szíves elnézését kérem. Meg azért is, ha lesznek a könyvben olyan részek, melyek biztos, hogy kapcsolódnak az előzőekhez, csak lehet, hogy nem túl egyszerűen.

Amikor ezt írom, eszembe jut egy egykori riport kedvenc színészemmel Rudolf Péterrel, aki az egyik vele készített interjúban azt mondta: ő is rendszerint nagy körmondatokban szokott fogalmazni, és egy-egy körmondat közben olykor-olykor elakad, mert a kezdet olyan „régen” volt, hogy már nem is tudja, hogy honnan is indult el, vagyis melyek voltak az első szavak ezekben a bizonyos nagy „mondatvesztőkben”. Arra is emlékszem, amikor még javában otthon laktam Édesapám mindig csak annyit kért tőlem: „Kisfiam, csak a híradót szeretném megnézni nyugodtan, kérlek, most ne beszélj”. A nagy monológjaimban elmélyülve, még arról is megfeledkeztem, hogy a hírosszefoglalók mindig szent műsornak számítottak a család életében, melyeket nem lehetett holmi (számomra pedig oly fontos) „bő nadrágba bújtatott” mondatokkal megzavarni.

– Így utólag is elnézést, Kedves Édesapám!

Ha már szóba hoztam Édesapámat, (és természetesen a témához kapcsolódik, amiről írni fogok) Ő, mivel gazdasági

vonalon dolgozott, és a számok világának nagy értője volt, nagy előszeretettel írt tele házi füzeteket kétismeretlenes egyenletekkel, még kisiskolás koromban. Én megértettem őt, hogy talán hivatásából adódóan még otthon sem tudott elszakadni a számoktól, de ezt a nagyfokú megértést még sem tudtam irányába igazán kifejeződéssé juttatni, ugyanis az egyenletek megoldása nem jelentett számomra igazán nagy kihívást (humán beállítottságom lévén). Sokkal inkább át tudtam szellemülni egy-egy vers elemzése kapcsán. Nagy sikerélményt nekem az jelentett, ha egy verset elolvasva éreztem az adott költőt. Ráismertem érzéseire, személyiségére. Szinte leírhatatlan, milyen jó volt azonosulni a költői gondolatokkal. Jó volt tudni azt, egykoron ő is úgy gondolkodott, ahogy most én, miközben olvasom sorait.

Bevallom, leginkább romantikus, szerelmes verseket olvastam. Érdekelt, hogy a költők, miként is közelítik meg verseikben a szerelmet, mint életérzést. Kinek, mit jelent a szerelem? Mindig úgy éreztem, talán a legdefiniálhatatlanabb fogalom, melyet nagyon nehéz, akár verbálisan, vagy írott formában körülírni. Édesanyám sokszor mondta nekem: „*Kisfiam, te még nem is voltál szerelmes!*” – és akkor úgy elgondolkodtam, de természetesen ettől a kijelentéstől függetlenül is nagyon sokszor. A legnagyobb fejtörést nekem mindig az okozta, hogy is van az, amikor sokan azt mondják: „*Én ebbe is, abba is szerelmes voltam*”, és felsorakoztatnak egymás mellett több nevet is. Valahogy én biztos mindig felülértékelttem ezt a fogalmat, de nehezen képzeltem el azt, hogy ebből a fantasztikus érzésből, ha nem is egy időben, de egy emberöltőn keresztül több ember irányába is lehet áramoltatni. Mindig azt hittem, ez az érzés attól csodálatos, hogy ennek megélését mindössze egyetlenegy illetővel oszthatjuk meg. És milyen szerencsénk van, ha rátalálunk arra az emberre, aki talán a mi másik felünket alkotja. Sok idő eltelt azóta, hogy én ezen először eltöprengettem

magamban. Talán azóta már azt is tudom, hogy az érzések tekintetében is egészen másként működik világunk, mint ahogy én azt egykoron megálmodtam. Most már kénytelen – kelletlen, elfogadom, hogy több ember is részese lehet az évek során szerelmi életünknek, hiszen hol vannak ma már olyan „*Julia Roberts*”-es történetek. Gondolok itt a „*Micsoda nő*” című filmre. Tizenéves koromban, egy akkori barátnőm oldalán láthattam először a csongrádi moziban a fent nevezett filmet. – Nagyon magával ragadott. Éreztem, olyan történettel szembesülök, melynek gondolatisága nagyon közel áll hozzám. Csak néztem a történéseket, és az fogalmazódott meg bennem, hogy az én életem is azon kérdésekre adandó válaszok megválaszolására koncentrálódik, melyek a filmben is elhangzottak.

Láttam magam előtt egy nagyon őszinte próbálkozást a mesék valóra váltására. „*Nem is vagyok én annyira naiv*”? – tettem fel halkán magamban a kérdést, minden figyelmemet a mozivászonra összpontosítva. Gyorsan rá kellett jönnöm, nagy az esélye annak, hogy én valójában olyannyira naiv vagyok, mint amilyennek hittem is magam korábban, hiszen amit látok most magam előtt – itt a csongrádi moziban – az, csak egy képzeletbeli történetre íródott film, mely romantikus tartalmát, széles fantáziával bíró írójának köszönheti.

Ettől a megvilágosodástól függetlenül jó volt nézni a filmet, és elképzelni azt, de jó lenne, ha ez nemcsak itt és most ilyen körülmények között lenne természetes, hanem kint a mozin kívül a való életben is. Viszont a film megerősített abban, ha az írója minderről tudott írni, rendezője így meg tudta rendezni, akkor valószínű, hogy az én gondolataim se annyira torzak, hiszen, ha csak két órahosszára is, de egy kurva átalakulhatott egy szerelmes lánnyá, egy milliárdos üzletembernek pedig megváltozhatott a pénzhez való viszonyulása. És záró akkordként, az a bizonyos – sokszor emlegetett – herceg is megjelenhetett az ő fehér paripáján, melyet a filmben egy

limuzin helyettesített. Ott ülve a filmvászon előtt, tudtam, hogy ezt a filmet még nagyon sokszor meg fogom nézni, hiszen valahol, az én elképzeléseimnek engedett szabad utat, mert valójában arról szólt.

Férfiasan bevallom (le is írom), több alkalommal is éreztem, hogy szememben könnyek gyűlnek. Sötét volt. Nem látta senki. – De, ha látták volna! Születésem óta felvállalom, hogy egy nagyon érzékeny ember vagyok, aki bizonyos szituációkban nagyon könnyen elsírja magát. Régebben az aforizmák költése is közel állt hozzám. Az egyik így szólt: „*Érzelmek terén nincs Nő, és nincs Férfi*” – és ezt valóban így is gondolom. Igaz, anno Évával és Ádámmal indult minden, de nem szabad élesen meghúzni az elválasztó vonalakat Nők és Férfiak között. Miért vannak a felállított kategóriák. Egy Nőnek ilyennek és ilyennek ..., egy Férfinak pedig pont, pont, pont kell lennie. Szerintem, a szív sem szelektál, amikor születésünktől belénk „*költözik*”.

A társadalom már olyannyira megszokta ezeket a normákat, pedig érzésem szerint nem kellene. Olyan sok Nő vágyik arra, hogy kedvese romantikus, mély érzésű, gyengéd szerető legyen. Tudom, mostanság, a macsós (az agresszívan férfias) a trend. A sírás nem eltitkolandó szégyen. Sírni akkor sírunk, ha érzéseink kerekednek felül, racionálisabbnak vélt gondolatainkon. Mindenkinek vannak érzései. A kérdés csak az, kik merik valóban felvállalni ezeket az érzéseket.

Harmadik osztályos koromban történt a szentesi Horváth Mihály Gimnáziumban. Egy fiatal pályakezdő tanárnő, aki akkor került ki az egyetemről, mint magyar szakos, feladta Baudelaire: Az albatrosz című versét elemzésre. Otthon, tulajdonképpen nem túl hosszú idő alatt, kizárólag saját, a verssel kapcsolatos érzéseimre hagyatkozva el is készültem a verselemzéssel. Nem „*bazabeszélelésből*” írom, de ez már csak olyan könnyű elemzésnek számított az évek alatt magam

mögött hagyott sok-sok verselemzés után. A soron következő magyar órán felállított a tanárnő, és azt mondta nekem, valljak őszintén arról, hogy ki közreműködött a vers elemzésének megírását illetően. Olyan katonásan mondtam: - Jelentem, senki! – Ezt nem hiszi – mondta ő. Biztos, az ő egyik kollégája segédkezett (aki egyébként szintén magyart tanított a gimnáziumban, csak ő férfi, és mellesleg nagyon jó kapcsolatban voltunk egymással).

Szinte egész magyar órán egymást „*licitáltuk*” felül szavakkal, mondatokkal pró és kontra. Volt egy pont, amikor már olyan tehetetlennek éreztem magam ettől az igazságtalan kiszolgáltatottságtól, hogy elsírtam magam. – Igen, ott és akkor több mint húsz lány és fiú társaságában. Erre mondanák azt vélhetően, mai szóhasználattal élve: „*CIKI*”. Én, mégsem éreztem annak, mert akkor a jelenben, az is én voltam.

Másnap ugyanúgy bementem az iskolába, és bele tudtam nézni osztálytársaim szemébe. Tudtam, ha valaki ezért engem kinevet, vagy eltávolodik tőlem, tegye. Úgy sem vagyok abban biztos, hogy a jövőben Ő lesz az a személy, akivel le fogok ülni, és átértékeljük életünket. Úgy voltam vele, én úgysem szoktam különbséget tenni az emberek között. Rendezze most az élet, a sorsomat. – Rendezte. Soha semmilyen formában nem beszélünk személyemet tekintve negatívan erről a magyar óráról. Köszönöm nektek volt osztálytársaim!

A magyar tanárnő azonban még azon az órán leszaladt a tanáriba, és elmondta, hogy ő nem tud mit kezdeni egy ilyen helyzettel. Tudomásom szerint, már nincs a pályán. Emlékeim szerint egy nagyon kemény lelkületű hölgy volt, aki attól függetlenül, hogy humán vonalon kereste a napi betevőt, igazán nem foglalkozott azzal, hogy mekkora súlya van az őszinte, kimondott szónak, mit jelenthetnek a valós érzelmek, vagy egyéb más dolgok. (Ő csak pár évig tanított a gimnáziumban.) Kedves Tanárnő! – Én már a múltam minden egyes részletével

megbékéltem, szívemben nincs harag.

– Eszembe jutott közben, mi is történt, amikor a volt barátnőmmel kijöttünk a moziból. Lelkesedve megkérdeztem tőle:

– Neked, hogy tetszett a film?

– Egyszer meg lehetett nézni – mondta ő.

Miután ez a vélemény az ő részéről elhangzott, a következő pillanatban már tudtam, hogy nem a nagy Ő társaságában nézhettem meg ezt a számomra igen nagy jelentőséggel bíró filmet. Ezzel szorosán összefüggésben lévő véleményemet a mai napig olyannyira fenntartom, hogy Sandra Bullock, Demi Moore mellett Julia Roberts a kedvenc színésznőm. Attól függetlenül, hogy a bulvársajtó már oly sokszor írt a magánéletével kapcsolatosan nem túl pozitív dolgokat. Nem tudom, mikor könyvem megjelenik, együtt lesz-e még jelenlegi rendező barátjával. Ha igen, örülök, mert akkor filmbéli szerepének megfelelően a való civil életben sem az anyagiak befolyásolják, irányítják párválasztásában hozott döntéseit.

Ha jól tudom Sandra Bullock-nak is van barátja, Demi pedig egy nálánál jóval fiatalabb színész karjaiban találta meg a boldogságot (legalábbis most, amikor könyvem írom). Egyébként tiszteltem Demi Moore volt férjét, Bruce Willis-t, aki jó kapcsolatot ápol a nő barátjával, és nem veti meg őt barátja és közöttük lévő korkülönbség miatt.

Olvasom, hogy Robert De Niro súlyos betegséggel küszködik, amiről még gyermekei sem tudnak. Ennyit „ollóztam” csak ki a bulvár hírekből (ennyi pont elég volt nekem, meg talán Önnek is Kedves Olvasó).

Kíváncsi vagyok könyvem megjelenésének napjaiban, milyen túlélő show-kat indítanak majd el a médiák. Most még nem tudnám behatárolni, hogy mikor veheti majd a kezébe Kedves

Olvasó ezt a könyvet, de azt már érzem, hogy rátaláltam arra az útra, mely az én életemben – ha ezen végig tudok majd menni – leginkább jelentheti majd a kiteljesedést. Természetes, ez az én esetemben több tucat könyvnek a megírását jelenti, melyeket olyan tartalommal szeretnék megáldani, hogy olvasása közben Ön Kedves Olvasó azt érezze: „*Igen, úgy érzem, ez valahol rólam, az én életemről is szól!*”

Nincs annál érdekesebb, amikor az ember magára, családjára ismer, egy egészen más történet kapcsán. Ilyen felismerésekkel szeretném a jövőben is megajándékozni Önt. Ezúton köszönöm, hogy megtisztel, elkövetkezendő könyveim elolvasásával is.

MÉG EGY KIS ÁLLÁSHIRDETÉS

A hirdetésekre jelentkezők személyes meghallgatása után, kollegámmal és egyben barátommal megpróbáltuk – a reklámszakmától teljesen független szimpátiánkból adódó – elfogultságunkat háttérbe helyezve kiválasztani azokat a lányokat, fiúkat, hölgyeket, urakat, akik legalkalmasabbak lehetnek a képviselői állások betöltésére. Nehéz helyzetben voltunk. Sok esetben a nagyon őszinte beszélgetések nagy hatást gyakoroltak ránk. Olyan nehéz sorsokkal is kellett szembesülnünk, hogy ennek következményeként erősen munkálkodott bennünk a segíteni akarás.

Kimondottan rossz, kilátástalan sorsú emberek is bekopogtattak hozzánk, remélve, hogy talán rájuk esik választásunk. Utólag mérlegelve, azt hiszem én is hibáztam egy kicsit.

Lehet, hogy már a telefonban határozottabban kellett volna kitérnem a szakmai megfelelés mértékrendszerére. Az elcsukló hangok hallatán, egyszerűen ott a szívemben nem volt egy olyan határozott részecske sem, mely átvándorolva az agyamba, megmozgatott volna keményebb gondolatokat is. Nem tudtam nemet mondani a különböző kérések kapcsán, melyek általában így hangzottak: *„Nagyon szeretnék Önökkel én is találkozni, szeretném, ha engem is meghallgatnának.”* – Na, itt kész voltam!!!

Uri Zoltán maradtam minden szempontból, empátikus képességeim birtokában. *„Igen, mi is szeretnénk Önnel találkozni”* – mondtam egyértelműen. – Hibáztam. Így utólag már tudom. Inkább kilépve saját mivoltomból, azt kellett volna mondanom: – Erre, ezért és ezért, most, sajnos nincs lehetőség. Napokig a bizakodás, a reménykedés, félig meddig jó érzésében hagytam meg ezeket az embereket. Hosszú órákat tölthettek úgy otthonukban, hogy arról beszélgettek kedves családtagjaikkal:

„Lehet, hogy pont én leszek a kiválasztott szerencsés, és akkor anyagi helyzetünk is valamelyest normalizálódni fog.”

Szokásomhoz híven, nem tudtam az említett telefonbeszélgetéseink alkalmával sem „NEMET” mondani. Egyik legnehezebb dolog az életemben mindig is a határozott „NEMEK” kimondása volt. Nehezen viseltem mindig, ha egy részemről esetlegesen elhangzó „NEM”, valamilyen formában negatívan hatott ki az érintett fél életére. – Ezért legtöbbször nem is mondtam ki. Akkor viszont, ki kellett volna mondani, amitől nagyon szenvedtem. Sokkal jobb érzés volt megosztani a más jellegű, pozitív kicsengésű gondolatainkat jövőbeli munkatársainkkal, és közölni velük, elkezdődhet a közös munka.

Régóta tisztában voltam azzal, hogy mint vállalkozó, én sokkal nehezebben tudok munkatársaimmal egy olyan munkakapcsolatot kialakítani, mely elengedhetetlenül szükségeltetik ahhoz, hogy a közös munkákban eredményeket is tudjunk felmutatni. Tudom, sokkal közelebb engedtem magamhoz mindenkit, mint sem kellett volna. Egyszerűen nem három, hanem egy lépésnyi távolságot sem „erőszakoltam ki” ezekben, a nem tipikusan munkakapcsolatokban. Tényleg már-már a munkavállalók vették kezükbe a dolgok irányítását. Mikor észrevettem, már sokszor késő volt. Határozatlanságomból adódóan fontos üzleti kapcsolatokat veszítettem el. Munkatársakra viszont szükségünk volt, mert mi sem tudtunk egy időben ott lenni több helyen.

ÚJSÁGTERJESZTÉS

Volt egy periódusa vállalkozásomnak, amikor az egyik fő meghatározó vonal a különböző reklámújságok terjesztése volt. Szentesen, Csongrádon, és a környező településeken terjesztettem a különböző reklámkiadványokat. Például: Penny, Cora, Elektroház, Rossmann, stb.

A megbízó cég még akkor keresett meg, amikor Szentesen egy kedves múlt béli kollegámmal, Szabó Robival egy helyi, hetente megjelenő hirdetőújságon dolgoztunk.

Akkor még nem sejtettem, milyen nehéz dolgom lesz, mert ugye, mint később kiderült, ereimet semmiféleképpen nem felügyeli egy vezetői véna. Hiányoznak azok az elemek a szervezetemből, melyek arra tudnának serkenteni, hogy kiadjak magamból egy katonás parancsot.

– Elvállaltam. Ezeket a kiadványokat változó időintervallumon belül kellett kiterjeszteniük kedves munkatársaimnak. Amit minden esetben teljesíteni kellett volna – és ezt elméletben soha semmi nem befolyásolhatta –, hogy ezek a bizonyos írott reklámok minden postaládába be legyenek helyezve. A tömblakások esetében is követelmény volt a megbízó részéről, hogy ne csak egy kötegben legyenek elhelyezve a szórólapok, az újságok, a lépcsőházak bejárati ajtaja mögött, hanem ott is egyenként minden postaládából kandikáljanak (vagy ne kandikáljanak) ki.

Megpróbáltam én is szem előtt tartani ezeket az elvárásokat. Egy-egy meghitt (nem kifejezetten „tárgyalás”, ez olyan üzletiesen hangzik) beszélgetés alkalmával meg is kértem erre terjesztőimet Szentesen és vidéken egyaránt. A velük való kapcsolatfelvétel vagy személyes ismeretségek, vagy újsághirdetések megjelentetése révén jöhetett létre. Életkoruk nagyon változó volt, tizennyolctól, hetven évig bezárólag. Sokan nagyon megkedvelték ezt a terjesztői munkát, hiszen itt

mindenki saját maga gazdálkodhatott önön idejével. Általában négy – öt nap mindig adott volt arra, hogy ezeket a kiadványokat egy meghatározott területen kiterjesszék munkatársaim.

Sokszor felvéve a harcot az időjárás szeszélyes, változó viszontagságaival is, rendre, időben el kellett (el kellett volna) helyezni a postaládákban ezeket az írott információkat. – Ez természetesen nem mindig sikerült. Ezeket a hiányosságokat, megint csak egy oly felkapott szóhasználatral élve: „*be lehetett nyelni*” (nem túl szimpatikus nekem ez a megfogalmazás, de most ez jutott az eszembe). Baj csak akkor volt, amikor a megbízó cég erre kijelölt ellenőrző munkatársai, sokszor teljesen váratlanul – előzetes bejelentkezés nélkül – járták végig sorra az utcákat, és csöngettek be a Kedves Lakosokhoz.

Ott állva, mint ellenőrző idegenek, azt a kérdést tették fel az ajtót, kaput nyitó háziaknak, hogy „*kaptak-e ilyen és ilyen újságot*”. Az „*ilyen és ilyen újság*”, az ő általuk kijelölt és megnevezett újság volt. Ha „*IGEN*” válasz érkezett a meginterjúvult lakosok részéről, akkor minden rendben volt. Ha történetesen „*NEM*” volt a válasz, akkor a következő percekben mindjárt be is gyűjtöttem egy fekete pontot a bizottság feljegyzéseiben.

Tulajdonképpen nekem ezzel a pontozási rendszerrel kapcsolatban semmi kifogásom nem volt, „*mindössze annyi*”, hogy túl szubjektívnek ítéltem meg, ami még csak kicsit sem tudott közelíteni az objektivitás irányába.

Kedves Olvasó, gondoljon csak bele abba: Valahol, valamelyik településen, „*X*” utcában, áll egy ház. Ebben a házban emberek élnek, akiknek (az élet törvényszerűségeiből adódóan) egyszer jó, máskor rossz kedvük van. Képzeljük el azt is, hogy ezen ház lakói mindig megkapják az általunk terjesztett reklámújságokat. Már a különböző ellenőrzések alkalmával is kontrollálni próbálta mindezt, két ellenőrző kolléga. Két alkalommal keresték fel a ház lakóit e témakörben. A ház lakói közül mind a

két alkalommal egy ugyanazon lakó nyitott nekik ajtót, de kétfajta hangulat birtokában. Egyszer kimondottan jó kedvében, másik alkalommal rossz hangulatától szenvedve, valamilyen problémájától teljesen felajzván. Örömteli perceiben azt válaszolta a szokásos kérdésekre: „*Természetesen megkaptuk az újságokat*”. Fájdalmában a kérdésekre viszont azt felelte: „*Nem kaptunk mi semmit, hagyjanak minket békén!*”.

Ugye, mint említettem volt, mindig ott voltak azok a bizonyos reklámanyagok a postaládában – amit ő jól tudott. De ugyanazon kérdést hallva, mégis teljesen egymástól eltérő válaszokat adott. (Az én legnagyobb bánatomra.)

Ilyen és hasonló – különböző hangulatok által befolyásolt – válaszokat pedig, nagyon sokan adtak. Vállalkozásom ennek eredményeként – ezen válaszok függvényében – hol piros, hol fekete pontot tulajdoníthatott magának. Ha már túl sok feketepont sötétítette be „*bírneveimet*”, felhívott telefonon a megbízó cég ügyvezetője, és azt mondta nekem a telefonba:

– Nagyon nagy baj lesz Zoltán, ha a továbbiakban is így dolgoznak terjesztőid. Ül le velük tárgyalni, és mondd meg nekik, ki lesznek rúgva, ha az elkövetkezendőkben is így állnak a munkához. Legyél már kicsit keményebb, és határozottabb!

– Jó, az leszek – mondtam a telefonba.

Természetesen tudtam, hogy én soha nem tudnék az ő kérésének megfelelni, de akkor, és ott a telefonba ezt kellett mondanom, egy kicsit talán húzva az időt, ameddig csak lehet. Tisztában voltam azzal, előbb-utóbb úgyis kiesek a pikszisből, csak idő kérdése. Megváltozni én a cél érdekében sem tudok. Pedig be kell vallanom, a reklámterjesztésből adódóan, az egyik bank számláján minden hónapban stabil forintok vártak arra, hogy leemeljem őket a számlámról. A föníciai javak még sem bizonyultak erősebbnek, emberi mivoltomnál. Igaz, létrejöttek ezek a „*tárgyalások*” terjesztőim és jómagam között, de korántsem olyan stílusban, ahogy ezt a megbízóm elvárta volna

tőlem.

Vélhetőleg ő (mármint a megbízóm), a mai napig ezzel a tevékenységgel foglalkozik, hiszen minden szempontból más ember, mint én. Egy olyan vállalkozó talán, amelyet ez a mai világ megkíván. Egy kicsit sem irigylem őt emiatt, hogy saját célja érdekében, nincsenek olyan magasra állított morális korlátok előtte, melyeket kényes szituációkban át tudna lépni. Ő az, aki a mai vállalkozói trendbe minden szempontból bele tudja illeszteni magát. Ő volt az is, aki megelégetve a sok begyűjtött feketepontot, felhívott azon a felejthetetlen délelőttön telefonon, és azt mondta, nincs tovább, elég volt, megeléget mindent. Felbontja velem képzeletbeli szerződésünket, melyet egykoron kötöttünk. Talán jól esett volna, ha azért személyesen ülünk le, mindezt megbeszélni. Erre, valahogy nem került sor. Kicsit, titkon vártam ennek lehetőségét. Ne értse félre Kedves Olvasó, de olyan igazi beszélgetéseket szerintem, valóban csak egy-egy május 1-jei felvonulás után lehetett volna magnószalagra rögzíteni. Olyan tisztát, és olyan őszintét.

FOTÓALBUM III.

Mi heten Tinisztárok

Mikrofonnal a kezében

HÁTSÓ BORÍTÓNKON A

Tini-sztárok

● Közel egy esztendeje, hogy *la-punk* és a *MHV Start* márkája *tehetségkutató akciót* hirdetett, méghozzá kifejezetten *tinédzser* korú *lányok* és *fiúk* számára. Azzal a korántsem titkolt szándékkal, hogy fölmérje és persze segítse az „utánpótlást”, a legifjabbak közt fellelhető tehetségeseknek lehetőséget adjon a mielőbbi kibontakozásra. Nem ez az első országos méretű ilyen akció, főként, amelyeken valóban jó néhány sztár rajtolt. Ami lapunkat illeti — néhány éve az *első országos disco-táncbajnokságot* hirdették meg, s azon több más, azóta élővalba került előadó mellett először állt pódiumra, s végzett előkelő helyen a legutóbbi disco-világbajnokságon ezüst érmet szerzett *Boros Tibor*. De említhetnénk az együttesek számára kiírt erőfölmérést is, amelynek során tűnt föl *Varga Miklós*, a *Solaris*, a *Prognózis* egynemely tagja, *Balogh Ferenc* (ma *Bergendy*-énekes), s az *Első Emelet* túlnyomó többsége. (Ez utóbbi csapat a Tini-sztár akció *zenei védnökségét* is magára vállalta.)

Tavasszal és nyáron egymást követték az előbb családias, majd egyre forróbb, drukker-hangulattal fűszerezett versenyfordulók. Az egyre nagyobb számú publikum dicséretére legyen mondvá: tapssal, ovációval egyaránt jutalmazott minden kiemelkedő produkciót. A *138 versenyzőből* a szeptemberi gála-döntőre *7* fiatal bizonyult a legjobbnak, s adott számot a neves művészekből és szakemberekből álló zsűri, s mindenekelőtt a lelkes hallgatóság előtt képességeiről. Már ekkor érezhető volt, hogy az akció egyik célját elérte — ezek a tini lányok és fiúk máris afféle *kamasz-csillagnak* számítanak; a főként hasonló korú publikum teljes odaadással és rajongással övezte jól sikerült produkcióikat. Kik is voltak az ünnepelemek, akik azóta már egy egész estét betöltő, kiválóan megmunkált show-műsorral hétvégi országjá-

ró turnéra is indultak? *Fazekas Zsuzsa* (1968. május 23-án éjjel 1-kor született Székesfehérvárott), aki lendületével, temperamentumával; *Krasznai Kriszta* (1967. február 16. délután fél 6, Budapest), aki remek mozgásával és ritmusérzékével; *Rojkovich Zsuzsa* (1964. január 16. Budapest), aki líraiságával, finom hangfűzésével; *Auguszt „Bárió” Gábor* (1967. április 29. hajnali fél 7 Kaposvár), aki groteszk „kajlaságával”, szuggesztív előadásával; *Mischl Róbert* (1966. április 30. este fél 8, Pécs), aki egyszerre feszes, kemény, illetve érzelemgadzag énekével; *Uri Zoltán* (1966. május 27. déli 12. Szentest), aki cikázó színpadi manővereivel; *Valla Attila* (1967. november 14. Budapest), aki remek R-GO illúziójával vonta magára a figyelmet legelőbb. (Az egészen pontos születési adatokat a „csillagjósok” kedvéért adtuk meg, hogy kiszámolhassák a csillagok állásából a Tini-csillagok csillagjainak útját.)

Rövidesen *kislemezek*en is bemutatkoznak az ifjú „pop-titánok”, legtöbbjüknek, betartva a gálán tett ígéretet, *neves popmuzikusok* írtak új dalt. Már több ízben föltűntek a tévé különböző műsoraiban is, e hét végén, *19-én* pedig az akció bázishelyén, az *Almássy téri Szabadidő Központban* mutatják be *Kenyeres Gábor* és *Boross Lajos* irányításával készült show-műsorukat. A bemutatkozások, bizonyítások sorozata tehát folytatódik az újdonsült, ifjonti-sztár élet örömeit, s persze a kemény munka következtében nehézségeit kostonlató lányok és fiúk számára. Remélhetően, ez a közösség, amely megőrizte ötletességét és az új tapasztalatok után is mentes a rossz érzelmű sztár-allűröktől és maniroktól, ha tagjai valóban önálló utakra lépnek is, betölti majd az akció szándéka szerinti feladatát.

Fábián Tibor

Western jelenet

Sütő Enikő féle koreográfia

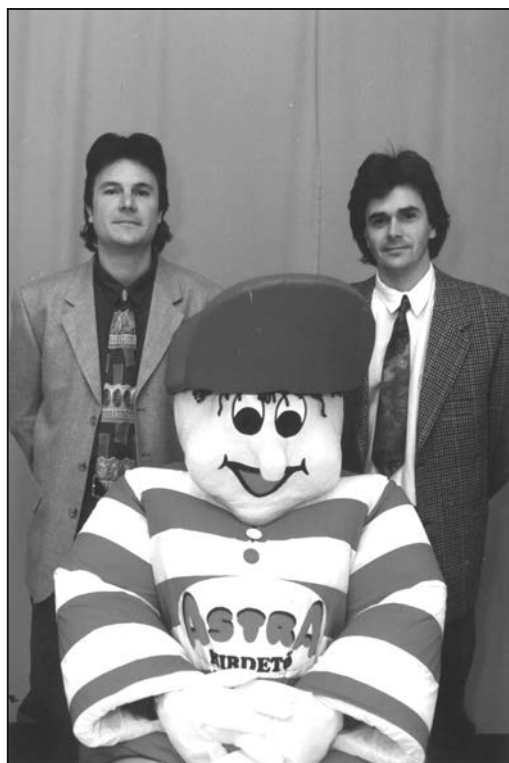
Fürdőruha bemutató

Görögös szín

Estélyiben

Robival és Astra Manóval

Fifi kutyával

A Jakupcsek műsorban is őszintén vallottam sok mindenről

ASTRA MANÓ ÉS FIFI KUTYA

Ezerkilencszázkilencvenhétben egy budapesti lapkiadó cég megbízásából egy színes, exkluzív szentesi cég bemutatói kiadványnak a PR munkálatait vállaltam el. Napi kapcsolatba kerültem a szentesi vállalkozókkal, cégvezetőkkel, és propagáltam körükben ennek a reklámkiadványnak a lehetőségeit.

Két hónap alatt sikerült is összeállítanom az anyagot, a kiadvány oldalain értékesítenem az adott reklámfelületeket. A „*Szentesi Városkalauz*” szép külsővel jött ki a nyomdából, ami egy régi Kedves Ismerősömnök, Szabó Robinak is feltűnt.

Amikor Robi kezébe vette a kiadványt, és a PR munkatárs alatt az én nevemet olvasta az impresszumban, felhívott. Azt mondta a telefonba, hogy szeretne velem találkozni. Részéről elég sürgős lenne, ha nekem ez nem gond. Robinak akkoriban Astra Hirdető néven prosperált a vállalkozása. Az Astra Hirdetőújság megjelenítése volt a vállalkozás centrumában. A hirdetőtábor köre azonban nem úgy szélesedett, ahogy ő azt elképzelte, szeretne volna. Valójában e tény kapcsán gondolta, hogy le kellene ülnünk egymással tárgyalni – le is ültünk.

Robi személyében egy nagyon rendes, jó indulatú srácot ismerhettem meg. Elmondta nekem, gondjai vannak az újsággal, és tőlem vár némi segítséget a bajok orvoslására. Hátha ketten el tudnánk tolni a holtpontról az Astra Hirdetőújság szekerét. Nagyon jól esett, egyben meg is tisztelt Robinak a felkérése. Természetesen igent mondtam, hiszen az „*Őszinteség*”, mint fogalom az én szótáramban mindig is nagybetűvel volt írandó. Már az első beszélgetésünk alkalmával el kezdtem azon tűnődni, mi lehetne az a plusz, mellyel egy kicsit jobban vonzaná az újság a kedves olvasók és a hirdető vállalkozók tekintetét. Arra gondoltam, kellene egy olyan külső elem, egy olyan külső tényező, mely, mint figyelemfelkeltő

jelenség közvetít az olvasók és az újság között. Esetleg, egy olyan reklámfigura, mely aranyos, és hatásos is egyben. – Az Astra név adott volt. A mellé kellett társítani a figurát. Így született meg a fejünkben (később a gyakorlatban is), Astra Manó.

Mindezt elsősorban a Szentesi Szabó KTSZ hölgydolgozóinak köszönhattük, akik nem kis munka révén, összeállították a manó ruháját. A legnagyobb érdem természetesen Tisztelt Varga Mihály elnök úré volt, aki kérésünknek eleget téve beszélt meg a hölgyekkel a munka részleteit.

A ruha vízlepergetős anyagból készült. A tartást pedig a szivacsos bélelés biztosította. (Ugyanis ez valójában emberi értékeket takaró jelmez volt, teljes száznyolcvan centiméteres nagyságban.) A manó cipője és kesztyűje citromsárga, a nadrágja zöld volt. Hosszú ujjú pólója pedig piros-fehér csíkos. Egy égszínkék tarisznya is lógott az oldalán. A legtöbb időt az Astra Manó fejének az elkészítése vette igénybe. Ezt a sziszifuszi műveletet Robi Kedves Nővére vállalta fel. Egy nagyon érdekes technikával készítette el a bebújós fejet. Apró papírdarabkákat ragasztott egy felfújtt léggömbre. A kész mű egy beton kemény manófej volt. – Nagyon jól sikerült. Utána, saját elképzelésünk szerint festette meg a fejet, olyan igazi manóssá.

Egyben volt a figura, de tudtuk, bent a szobában még nem lesz reklámértéke ennek a szimpatikus jelenségnek. Ha szeretnénk elérni célunkat (már pedig szerettük volna), akkor ki kell mennünk az utcára az emberek közé, és meg kell mutatnunk manónkat is.

Lázasan készülődtünk az első felvonásra, arra a szombat délelőttre, amikor először kiléptünk az ő társaságában Szentesen a Kossuth utcára. Ludányi Szabolcs (Szabi) elvállalta, hogy átalakul manóvá és ő ölti fel a jelmezt. – Köszí Szabi, így utólag is! – Elérkezett a visszaszámlálás, és már kint is voltunk

városunk főutcáján. Szabi, mint manó sétált, mellette Robi egy kamerával és én, kezemben egy mikrofonnal. Velünk tartott még Robi kedvese Kriszta, és elbűvölő gyermekük, Bence is. – Együtt volt a csapat. Készen álltunk a megmérettetésre.

Az utca embereit én próbáltam meg rendre megállítani, érdeklődve, hogy szoktak-e hirdetni. Ha igen volt a válasz, abban az esetben ajánlottam az Astra Hirdető újságban rejlő fantasztikus lehetőségeket. Voltak hölgyek és urak, akik átmentek az utca túloldalára, mert azt hitték valamelyik fővárosi televízió jött le vidékre forgatni. Pedig csak mi forgattunk, saját magunknak. Csupán csak, mi családi körben szerettük volna visszanézni a videó anyagot, tanulva a történetekből.

Azért sikerült egy jó pár interjút készítenünk a szombat délelőtti járókelőkkel. Egy pár alkalommal még utána is kimerészkedtünk az utcára az Astra Manó mellett sétálva. Szerettük volna, ha egyre inkább tudatosul a kedves szentesi lakosokban, hogy valójában reklámfiguránkat, melyik hirdető újsághoz is tudják kapcsolni valójában. Általában vegyes érzésekkel fogadták közeledését, de nagyobb számban voltak talán azok, akiket egy kicsit megérintett ennek a színes jelenségnek a közvetlensége. A gyerekek minden esetben örömmel, és boldogsággal teli fogtak vele kezét, ha sikerült szív közelbe kerülniük Astra Manóval.

A várt sikert sajnos nem hozta meg a manó jelenléte az emberek között. Ezt leginkább azon tudtuk lemérni, hogy pozitív irányba nem mozdult el a hirdető újságban hetente hirdető magánszemélyek és vállalkozók száma.

Kicsit elszomorodtunk, hogy elképzelésünk – egy hangzatos mondás szerint –, még csak „*köszönő viszonyban sem volt*” a másik oldal elképzeléseivel, miszerint az ő hirdetési igényeiket nem feltétlenül egy állat jelmezbe bújt „*életlenül élő*” reklámfigura fogja befolyásolni. A láthatatlan, halhatatlan vélemény kinyilvánítást tudomásul vettük, de ennek ellenére a

továbbiakban is próbáltunk hinni abban, hogy kreativitásunk előbb-utóbb meg fogja hozni azt a várt sikert, amiért tényleg lelkesen dolgoztunk.

Következő ötletünk egy többszínű Astra Hirdető sátor felállítása volt. Mindezt olyan gondolatok birtokában próbáltuk megvalósítani, melyek azt célozták meg, hogy kivigyük az utcára az emberek elé a hirdetési lehetőségeket. Úgy gondoltuk, ha nem kell külön időt szakítani a kedves hirdetőknél arra vonatkozóan, hogy befáradjanak valamely hirdetőirodába, biztos ők is jó ötletnek fogják tartani, hogy egy-egy bevásárlás után vagy előtt, hirdetésüket leadhatják ebben a bizonyos sátorban. Ugyanis olyan helyet választottunk, ahol egy időben, egy helyen, nagyon sok ember megfordult.

Így esett választásunk a helyi „mindenes” piac parkolójára. Olyan helyen állítottuk fel a sátrat (kivételesen nem táborozás céljából), melyre tulajdonképpen mindenki rálátott a piachoz közeledve, vagy onnan kilépve. Arra a bizonyos biztosra hajtottunk, így be is technikáztuk átmeneti szállásunkat. Hangszórókon keresztül szóltunk (szóltam) az emberekhez, mikrofonnal a kezemben. Ha esetleg valaki nem venne észre minket, az invitáló szólamokra biztos fel fog figyelni – gondoltuk mi.

A sátor elkészítése, Robi rendkívüli képességeket rejtő kezének gyakorlatiasságát dicsérte. Kézügyessége nem egyszer elvárásolt egy olyan valakit, aki mindig tisztában volt vállból induló, két végtagjának „analfabétizmusával” – ez a valaki természetesen én voltam. – Állt a sátor, szólt a zene. Mikrofonon keresztül próbáltam a lábuk elé néző emberek tekintetét az eget felé, de legfőképpen ránk szegeződteni.

Bár ez a hang nem volt égi, nem úgy, mint Zámbo Imre (Jimmy) temetésén az őt búcsúztató – helyesebben kicsit az énekes torkába bújó – hang, mely képes volt arra, hogy a néhai király helyett búcsúzzon a rokonoktól, barátoktól. Hallgatva a

szinkron színészt, egy nagyon kellemes, bizsergető érzés fogott el, mely erőmet erővel emelte ki testem bizonyos részeiből. Gyengének éreztem magam, egyre csak nyeltem, nyeltem. Megsirattam egy embert, megsirattam egy hangot.

Jöttek, jöttek a szentesi és vidéki emberek a sátorhoz, megcsodálva annak színességét, vonalvezetését, de a hirdetési szelvényeket nem sokan (sőt nagyon kevesen) töltötték ki. – Hideg volt. Ittuk a forró teát. Jól éreztük magunkat. Bár, már egy-két vasárnap hajnali sátorfelállítás után tudtuk, hogy ez csak egy újabb lehetőség, mellyel vagy fognak élni az emberek, vagy nem.

- Az utóbbi feltevésünk látta helyesnek igazolni önmagát. Nem vettek minket túl komolyan. Az igazság hangján szólva, nem is akartunk mi komolyak lenni. Mindössze csak önmagunkat, saját ötletünket szándékoztunk kivinni az emberek közé. Talán, ha ez a történet egy másik földrészen, más időkben íródik, elképzelhető, hogy még sikerünk is lett volna, melyet a tisztelt lakosok hirdetésük újságunkban való közzé tételének tényében igazolták volna vissza felénk. Ez sajnálatos módon nem történt meg. De, így utólag minden valahogy megszépül. Robi és én, egy viszonylag rövid ideig még bandukoltunk ezen az úgynevezett „*Astrás*” úton. Kihoztunk még egy-két újságot a nyomdából, de mindketten tudtuk, hogy ezek már az újság végnapjai. Ahogy ezt igazán végig tudtuk volna gondolni, már le is áldozott csillagunk.

– Köszönöm Kedves Robi, hogy együtt dolgozhattam veled! Üresebb lenne az életem, ha nem ismerhettelek volna meg.

Fifi kutya a mai napig ott van lakásom egyik szobájában, várva egy újabb megmérettetésre.

Szegény még nem tudja, hogy nagyvalószínűséggel nem lesz már olyan jellegű kihívás az életemben, melyben az ő segítsége elengedhetetlen lenne számomra. Így a jövőt illetően, marad az

életében a magány, a társtalanság. (Természetesen csak akkor, ha nem vagyok otthon.) Kommunikálni kizárólag csak mentálisan és lélekben tudunk. Hangot nem tud kiadni a száján, ugyanis ott, ahol őt tervezték és varrták is egyben, nem volt lehetőség arra, hogy egy speciális kutyahangot leutánzó szerkezetet is beleépíthettek volna. A Budapest mellett található cég jelmezek varrására szakosodott. Állatokat ők sem tudnak megszólaltatni, maximum csak azonosulni tudnak jellemükkel, állatiságukkal, amikor elkészülnek egy-egy mesevilágot idéző figurájukkal. Így lehetett ez Fifi kutya esetében is. Aranyos kis pofija, nagy fülei, kerek szemei, intellektuális kutya külsőt kölcsönöznek neki.

Egyébként én mindig hittem abban, hogy az élő állatoknak is van lelkük, gondolatviláguk, beszélgetni is tudnak és beszélgetnek is egymással. Igaz Fifi kutya nem élő, hanem egy mesterségesen előállított állat, akinek (és nem, aminek, mert ő az én gondolatiságomban nagyon is él) testét műszőr borítja. De higgye el Kedves Olvasó, ez is jól áll neki. Az csak a fantáziánk elengedésén múlik, hogy őt milyennek látjuk.

Én őt olyannak látom, amilyenek nagyon sok gazdi látja szeretett állatát, amikor odadörgölődzik mellé, őszinte, nyílt szívűségét kifejeződére juttatva. – Ilyenkor két szív találkozik. Egy emberi és egy állati. Azt nem tudjuk, melyik az erősebb, mert állati szívvel még nem érezhettük, nem láthattuk a világot, csak elképzeléseink, megérzéseink lehetnek, látva az ő fedhetetlen magatartásukat, viszonyulásukat egymáshoz és hozzánk emberekhez.

Szerintem, az elismerés kategóriájába tartozik, ha azt mondjuk valakinek: „*olyan állati szíved van!*”! Persze nem mindegy, hogy melyik állatra gondolunk. Egy jó példa lehet az elefánt, mert neki nagy van. De egy ellenpélda a jeges medve, mert neki viszont „*hideg*”.

Fifi kutya és én, szinte a szó szorosabbik értelmében véve is

összenőttünk, ugyanis több alkalommal én bújtam az ő bőrébe (helyesebben műszőrmébe). Kicsit más volt onnan belülről szemlélni a világot. Úgy nézni az embereket, hogy én látom őket, de ők viszont nem látnak engem.

Mindig olyan érzésem volt, bármit eljátszhatok, bármilyen meghökkentő történésnek a részese, főszereplője lehetek, mert úgy sem tudja senki, hogy kit takar a jelmez, ki is Fifi kutya életre keltője valójában. Az emberek csak egy élni akaró, száznyolcvan centiméteres műállatot láttak elsétálni maguk mellett. Cikázhattam volna az autók között, leülhettem volna a zebrán, leereszkedhettem volna egy „*törpe felbőkarcoló*” tizedik emeletéről.

Csak egy-két példa azok közül, melyeket nem valósítottunk meg, Ő és én együtt, egy helyen, egy időben.

K. Tomi haverom jutott most az eszembe, akivel régebben mindig azon törtük a fejünket, hogy lehetne bekerülni a profi humor világába. Voltak is elképzeléseink az indulásunkat illetően. Első lépésként szerettünk volna összeállítani egy videó anyagot különböző, improvizatív utcajeleneteket rögzítve. Akkoriban láthattuk először a televízióban a különböző kandi kamerás felvételeket. Mi is ezen az úton kívántuk megtenni az első lépéseket. Egy elrejtett kamera segítségével rögzítettük volna az igazán figyelemfelkeltő „*poénszagú*” természetes, „*smink nélküli*” jeleneteket az utca embereivel. Sajnálom Tamás, hogy a kazettát végül is nem helyeztük be a kamerába. Bár bevallom, kameránk se volt, de ötletünk annál több.

Fifi kutya tulajdonképpen azért született meg a jelmeztervező és kivitelező cégnél, mert egy akkor készülő reklámkiadványt lett volna hivatott reklámozni az egész ország területén. A kiadvány PR munkálatait időközben leállítottam, így Fifi is munka nélkül maradt, de hál' Istennek csak átmeneti időre, mert egyéb más „*meg szeretnénk mutatni, hogy...*” történetből kivette a részét. Most pihen, de ha egy munka újból úgy kívánja, ígérem

Önnek, kutyául meg fogja mutatni önmagát. Ez talán már, ilyen formában nem is igaz, ugyanis hátralévő életemet kizárólag a könyvek írására szeretném áldozni, de inkább szentelni, mert ez nekem nem is áldozatvállalás. Hiszen írni nekem olyan, mint beszélni, tehát mindez egyetlen szóban fogalmazva: Természetes! Így Fifi kutyát kizárólag a Fotóalbum című fejezetben láthatja Kedves Olvasó.

SZOMSZÉDOK

Jelenlegi lakásom negyedik a sorban, mióta tudom és átélem, hogy lakástulajdonos vagyok. Első lakásom Szegeden az új híd lábánál állt, egy citromsárga cseréptetős háztömbben, albérlőkkel a belsejében. Ugyanis ezt a lakást kizárólag befektetés céljából vásároltuk a kilencvenes évek derekán. Második lakásom egy szentesi lakótelepen volt található, egy paneltömb második emeletén.

Nem igazán éreztem jól magam abban a környezetben, ahol igaz, sok volt a zöld és a problémát inkább a központ és a lakótelep közötti távolságok jelentették. Nehéz volt megszokni azt, hogy kilépek az utcára és nem a város központjában találok magam. Ugyanis, én szinte a központban születtem, harminchét évvel ezelőtt, és ott is töltöttem el huszonhét évet. Ugyanis huszonhét éves voltam, amikor Kedves Szüleim jóvoltából saját lakásomat nyitó kulcsokkal rendelkeztem. Biztos hozzászoktam a centrummal együtt járó kényelemhez. Pedig autóm volt, így a kilométereket gépiesen is meg tudtam tenni. Egyszerűen nem ment könnyen az átállás.

A központ hiánya, egy idő után olyan „*megvonási tünetekkel*” járt, hogy egy másik lakásba költöztem. Természetesen egy olyanba, ami igazán a központban volt, a Bacsó Béla utcában. Ez a lakás mindenféle szempontból jó választásnak bizonyult. Leszámítva azt, hogy szélső lakás lévén, külső szigetelés híján, a téli hónapokban elég hidegnek bizonyult, melyet a szomszédok melegsége maximálisan kompenzált. (Természetesen, a „meleg” jelzőt, a szó másik értelmében használtam, nem mintha nekem bármi problémám is lenne a homoszexuálisokkal, sőt én mindig is azt vallottam, hogy kizárólag emberek vannak ezen a földön, különböző jelzők nélkül.) Így, ha plédbe burkolózva, de átvészeltam a hidegebb hónapokat is. A lépcsőházban, ha valaki találkozott valakivel a következő

pillanatban már érdeklődött is a család, és az egészségi állapotok felől. – És ez olyan természetes volt. Ettől éreztem olyan emberinek ezeket a megszólításokat. Mindenki jóban volt mindenkivel. Nem voltak áskálódások, nem voltak gúnyos megjegyzések a háttérben, a „színpalak” mögött, ahol az érintett nem hallhatta, de talán egy-két lakótárs igen. Mindenkinek volt jó szava mindig a másikhöz. Nem zavart senkit, ha egy szomszéd szép autóval ált meg a ház előtt, és ráadásul divatot követő ruhában szállt ki a csodamasinából. Örültünk, hogy mindez megadatott neki. – Valahogy, nekem ez is természetes volt. De az is, hogy rám sem „fújtak” ilyen szépautós, szépruhás történet miatt Kedves Lakótársaim. Hanem megkérdezték, hogy hol vásároltam ezt a szép autót, és megdicsérték rajtam legújabb kabátomat is. Ha pedig azt mondták, jól áll, valóban úgy is gondolták. – Természetesen még ez is természetes volt.

„Csibike” – így becézték a hölgyet, aki még mindig itt van a szívemben. Egy roppantmód jól szituált, hatvanas hölgy volt, aki az első emeleten lakott, és járt a világ sok táján. (És ennek én, szívemből örültem.) Üzenem Kedves Csibike: – Még nagyon sokáig éljen, így lehetősége lesz arra, hogy sok országba eljusson. Ezúton ragadom meg a lehetőséget, hogy üdvözöljem könyvem sorai mögül a Török családot is. Klárikával, Jancsival és két gyermekükkel, Zitával és Évikével a mai napig nagyon jó barátságban vagyunk.

Ezt a lakásomat egy másik városba történő költözés apropóján adtam el. A másik városból való visszaköltözés után, szintén egy – a központban található – panellakás második emeletén fogadtattam be önmagamát saját lakásomba. Akkor még nem tudtam, hogy életem egyik legrosszabb döntését hoztam meg, amikor aláírtam az adásvételi szerződést. Kedves Béla, nagyon haragszom rátok, amiért eltitkoltatok bizonyos dolgokat. (Természetesen, csak vicceltem.) Egyik ismerőstől, Béciektől vásároltam a lakást, még kettőezerben. A szerződéskötés

pillanataiban még nem gondoltam, hogy egy olyan lépcsőházba költözök majd, ahol egyes szomszédokról sok mindent el tudnak mondani egyesek, de azt biztos nem, hogy jóindulatúságukról fogják elnevezni a „jóindulatú emberek díját”.

Ha nem saját magam lettem volna részese bizonyos szituációknak, szerintem el sem hiszem, ha más meséli el ugyanezeket a negatív szituációs élményeit. Mintha egy teljesen más – számomra ismeretlen – világot kellett volna kényszerből megismernem. Új volt, és azt hittem, csak egy álom a rémesebbek közül. Bárcsak kizárólag álom lett volna, még ha rémes is. Ez a puszta valóság volt. Petőfi pusztáját szerettem, ezt azonban egyáltalán nem. Olyan emberek kezdtek beavatkozni az életembe, akik egy tál étellel nem kínálnának meg, ha hajléktalanként rájuk lennék utalva. Ők nem az adakozós fajtából valók. Olyan szívósak, de rosszabbik értelemben véve, olyan piócásan. Hihetetlen magabiztosan bújva a vérimádó állat bőrébe.

Sokszor hangoztattam családi körben – még kétezer előtt is –, hogy nagy meglepetés engem már biztos nem érhet, mert olyan sok minden volt mögöttem. Ebbéli kijelentésem, így utólag túl naivnak tűnik, ugyanis határtalanul meglepődtem, amikor egyik este hárman jelezték irányomba (egy ugyanazon családból), hogy házibuli volt a lakásomban, és túl hangosan szólt a zene. Bár csak lett volna, olyan igazán tomboló buli, és hatalmas hangerővel dübörögtek volna a hifi hangszórói. Akkor tudtam volna az okát, hogy mit miért mondanak. De így, el sem tudtam képzelni, hogy ki volt a felbujtójuk, vagy önmaguktól voltak olyanok, amilyenek. Mindenesetre önelégülten távoztak lakásom bejárati ajtaja elől, miután „tisztázták velem a tényeket”. Ők azok a típusú emberek, akiknek teljesen mindegy, hogy hol és kibe, csak akkorát, hogy fájjon. Én nem éltem a történetek után állampolgári jogommal és nem... akkorát beléjük, hogy fájjon. Valahogy, ez nekem nem megy. Nem olyan családba

születtem, mint az övék. Biztos valahol, valakik szemében, ők egy jó család. Azonban az én világomba, ideálisnak vélt családmodellemben nem férnek bele. De ez nem is gond, mert ők a sajátjukba igen. Minden szempontból meg vannak elégedve ártó tetteikkel, cselekedeteikkel egyaránt.

Csak nekem már az is furcsa, hogy ők hárman, mint egy család, a családi körön kívül egymásról általában rosszat, kizárólag rosszat szoktak volt mondani. Ők nem kérdezték meg tőlem, hogy hol vásároltam a szép autót. Csak a hátam mögött mondták: „*Már megint új autója van. Az meg egyenesen rejtély, hogy a garázsát miből vásárolta.*” Akkor most itt az alkalom, hogy eláruljam „kedves” lakótársaimnak: a garázst Kedves Szüleimtől kaptam. Valahogy, engem egyáltalán nem érdekel, hogy ők (a szomszédok) miből vették. Lehet, hogy ez a fajta közömbösség se jó? – Nem tudom. – Tényleg, ők miből vették? (Ezt a kérdést természetesen nem komolyan tettem fel, mert engem ez valóban nem érdekel.)

Közel négy éve éldegelek jelenlegi lakásomban, és közel négy éve találkozok olyan érdekes „emberi jelenségekkel” itt a lakásom külterületén (a lépcsőházban), melyekkel korábban még soha. Egy „hölgy” a házból, egyszer megszólított és azt mondta, tegezzem őt nyugodtan, hiszen őt általában más is tegezi. Éltem az általa felajánlott lehetőséggel (melyet meg is köszöntem), és a továbbiakban tegeződő módon, tisztelettel szólítottam meg őt. Érdekes volt, hogy utána pedig nem fogadta a köszönésemet. Egyszer csak az épület előtt (olyan katonásan) magához rendelt. Azt mondta, őt nagyon bosszantja, hogy keresztnéve után nem mondom, hogy „néni”. Tehát, egy gyakorlatias, utcai példával élve, nem azt mondtam, hogy: – Szia... néni, hanem csak annyit: – Szia, (keresztnév). Erre sakk nyelven fogalmazva, már lépni sem tudtam. Mindenesetre a történetet otthon elmondtam fiatalos gondolkodású és külsejű édesanyámnak. Leginkább ő

csodálkozott, ugyanis ha máskor, baráti körömből valaki odaillesztette a keresztnéve után a „*néni*” szót, úgy érezte, harminc évet öregedett. Így megkérte „X” barátomat, hogy legközelebb felejtse el a „*nénis*” jelzőt. Ezt elújságolva, a csak körülírt „*hölgynek*”, ettől még indulatosabb lett. Azóta, nem fogadja a köszönésemet. De mára már, én is „kivetköztem” igazi önmagamból, így már én sem adok lehetőséget, hogy visszaköszönjön, mert én sem köszönök neki. (Miért erőltessem?) Ő már számomra a női nem igazi meghazudtolója, aki nem éppen humánus világnézetébe beleillesztett egy egészen torzképet, a gyengébbik nemről.

Ettől függetlenül én még tudom, hogy kik is az Igazi Nők, azok a valóban hölgyes eleganciával és intelligenciával megáldott teremtmények, akiknek valóban jól áll az „*Éva szerep*”. Mi „*Ádámok*” pedig köszönjük, hogy Ők vannak nekünk, hiszen nélkülük az életünk nem lenne olyan igazán teljes, csak egy ürességet éreznénk, ott legbelül. Az egész férfitársadalom nevében köszönök a hölgyeknek mindent, és kívánom nekik, hogy életük hátralévő része jó egészségben, és igazán őszinte boldogságban teljen el!

- Végezetül, köszönöm a Havasi családnak, hogy sokszor lelkem segítségére siettek, mint szemközti lakók. – Köszönöm, egy csodálatos asszonynak, Erzsike néninek (közvetlen szomszédomnak) bátorító szavait is. Kívánom Erzsike néninek, még nagyon sokáig várja finom ebéddel a kedves lányáékat.

A MI CSALÁDUNK

Ezerkilencszázhatvanhat, május huszonhetedikén, délután egy órakor császármetszéssel bújtam ki, majd bele ebbe a furcsa világba. A világ befogadott, de nekem még mindig furcsa itt minden. Sokszor gondoltam már arra (rossz napjaimban), ha tehetném, visszabújnék édesanyám hasába, felejtsük el ezt az egész történetet címszóval, és legyek az, aki még nem voltam, egy olyan valaki, aki még a gondolatokban sincs jelen. Tehát, egy nagy semmi. Az úr, a megfoghatatlan, a földöntúlóság, a végtelen. De megszülettem, és elkezdődött e világi életem. Azt tudom, hogy a kutacsom sokáig nem akart benőni, más egyéb problémámról nem tudok a születésem utáni időszakommal kapcsolatosan.

Kedves Szüleim, ezerkilencszázhatvanháromban kötöttek házasságot. Édesanyám Dunaharasztiin, Édesapám Sziget-szentmiklóson született. Iskoláikat Budapesten végezték. Pályájuk kezdete a Pestvidéki Gépgyárhoz kapcsolódik, mint ahogy megismerkedésük is, ami kicsit olyan meseszerű történet. Nagymamám (Édesanyám édesanyja) is ennél a cégnél dolgozott, mint SZTK-s ügyintéző és fő színház szervező is egyben. Az ominózus napon is járta az irodákat, és érdeklődött, kik tartanak igényt színházjegyekre, ugyanis az egyik fővárosi színházban jó darab volt színen. Bekopogtatott Édesapámék irodájába is, és feltette a már oly sokszor megismételt kérdést. Mire ő csak annyit kérdezett nagymamámtól: – A Kedves Kislánya is ott lesz? – A válasz igen volt, így még egyértelműbbé vált Édesapámnak (aki szereti a kultúrát), hogy véletlenül sem hagyná ki a színdarab megtekintését. Hogy az előadás után pontosan mi is történt, arról nem tudok pontos részleteket, de az érzelmi szálak egymás iránti szövögetése biztos, hogy a színházból való kilépésük utáni időktől datálódott. Házasságkötésük után úgy döntöttek, hogy közös életüket,

távol a szülői házaktól kezdik. Így megörültek a Kontakta Alkatrészgyár egykori felhívásának, miszerint betöltetlen állásokra várták a fiatal pályakezdőket.

Kedves Szüleim, szinte azt sem tudták, hol is van ez a híres város Szentes, de a térkép segítséget nyújtott nekik, kis városunk elhelyezkedésének behatárolását illetően. Le is költöztek ebbe a ma már több mint harmincezer lelket befogadó városba. Az akkori tanácstól kapták meg első közös otthonukat a Szabadság tér „A” épületben, a harmadik emeleten.

Akkor pontosan tizenhat család költözött be ebbe az épületbe, és sok családfenntartó, de lehet, hogy kedves feleségük is az alkatrészgyárban helyezkedtek el. Abban az időben sokan költöztek le a fővárosból is, egy egészen más vidéki életet elkezdve. A Szabadság téren a „B” épület akkor még nem épült fel, arra évekkel később került sor. Így önmaga kissé árván nőtt ki a grund mellől, elsőként azaz épület, melynek lakói akkor még idegenként ismerkedtek a helyi lehetőségekkel. Az egész gyermekkorom ahhoz a térhez kötődik. Jó kis csapat szokott össze az idők folyamán.

Sokat játszottunk lent a téren, talán nem is volt olyan játék, melyet ne próbáltunk volna ki, melyben ne vállaltunk volna aktív szerepet. Kedvencem az „*ípiapacs*” volt. Élveztem, ahogy a legkülönfélébb rejtőzködő pozíciókból figyelhattuk, keresésünkre induló társunk miként próbál meggyőződni arról, hogy egy általa jó búvóhelynek megítélt tartózkodási helyet választottunk-e mi is elbújásunk céljából. Annál jobb érzést pedig el nem lehetett képzelni, amikor kihasználtuk kereső cimboránk másik irányba való nézését, odaszaladtunk az épület falához, és hangosan elkiáltottuk magunkat: „*Ipiapacs*”! Ez azt jelentette, hogy a következő körben is mi lehettünk a bújók, egy valaki pedig, akit a kereső észre vett – nem túl biztonságos búvóhelyén –, ő pedig a soron következő kereső.

Valami miatt büntetésben voltam, és nem tehettem meg azt a jó pár lépcsőfokot, melyek emeletünkről egyenesen a térre vezettek. Ebbe az „*áldatlan állapotba*” nem akartam beletörődni, és kimentem harmadik szinten elhelyezkedő erkélyünkre, melyet vaskorlát övezett, a mindenségben való elveszés lehetőségei elől. Kommunikációra való erős hajlamom, már gyermekkoromban intenzíven megmutatkozott. Így, önmagamtól nem lepődtem meg, amikor feltérdeltem a korlátra – háttérbe szorítva veszélyérzetemet – és úgy szerettem volna gondolataimat megosztani játszótársaimmal. Biztos voltam abban, azáltal, hogy leszűkíték – a korláton térdelve és arról kihajolva – bizonyos távolságokat játszótársaim és közötttem, ők is jobban fogják hallani mondandóimat, melyek akkor talán még az életemnél is fontosabbak voltak számomra. Hiába, már gyermekként is a legfontosabb időtöltést a dolgok oda-vissza történő megbeszélése jelentette. Kedves Édesapám – valahányadik megérezésének következtében – csendben, a hátam mögé lopózott, óvatosan leemelt a korlátról, és biztonsággal bevitt a nappaliba. Egy enyhébb fokú fenytést alkalmazva tudomásomra hozta, hogy ő és Kedves Édesanyám nagyon megijedtek.

Gyermekként kis gyomromat akaratomtól függetlenül mindig jobban kitágítottam, mint kellett volna. A beszélgetés mellett az étkezés is fő eleme volt „*kissrácos*” életemnek. Kedves Szüleim, mielőtt elmentünk volna valahova vendégségbe, mindig megkérdezték tőlem: „*Ugye kisfiam nem vagy éhes, jól laktál*”. Hiszen jól lakathattam magam, hál’ Istennek volt miből, így ők is nyugodtan indultak el velem – akkoriban még gyalogosan vagy kerékpárral – a kedves ismerősökhöz látogatóba. A szívélyes fogadtatások után – helyünket kiválasztva – első kijelentő módba helyezett tényfeltáró vallomásom imígyen hangzott: „*Éhes vagyok*”! Ezek a pillanatok kényes percek voltak Kedves Szüleim életében. Ilyenkor szégyenérzetük nagyságát

nem is lehetett igazán nagyságrendekben kifejezni, ugyanis nem jegyzett nagyságokat öltött. Ha azt írom, óriási szégyenérzetük volt, úgy érzem, ezzel a jelzővel sem érzékeltetem igazán, milyen helyzetbe hoztam őket azzal, hogy utaltam arra, üres a gyomrom. Valójában nem volt az, csak lehet, hogy kényszerevésben szenvedtem. Ugyanis a különböző élethelyzetekben felmerülő űrt, mindig szerettem valamivel kitölteni. Az unatkozástól jobban féltem, mint bár mi másról. Valamit mindig kitaláltam magamnak, amivel el tudtam terelni a figyelmemet arról, hogy Atya Világ, lehet hogy rövidesen, percekben belül, unatkozni fogok. Így az unatkozás perceit effektíven soha nem vártam meg.

Alattunk, a második emeleten Szénási Pistiék laktak. Ők is Budapestről költöztek le Szentésre. Édesapja szintén a Kontaktánál helyezkedett el. Édesanyja pedig a szakmunkásképző intézetben tanított. Pisti nagyon eleven gyermek volt. Talán még nálam is elevenebb (természetesen nem mentegetni szeretném magam). Nevét leírva két történet jutott eszembe, melyek kapcsán igazán beleszólt magát a szívembe.

Édesanyja egyszer, egy furcsa állapotában kinyitotta magukra a gázt, második emeleti lakásukban. Szegény Pisti utolsó kísérletként az erkélyre menekült, és lógva a korláton akarta mindenféleképpen magára vonni a figyelmet. A segélykiáltásokra akkor már az egész tér lakótársadalma felfigyelt. Együtt – szolidaritást vállalva – szorítottunk Pisti életéért.

A közös szorítás eredménnyel járt, ugyanis Pistit épségben a kikerített tűzoltók emelték le a korlátról, és engedték le gondosan a föld felszínére. – Mindenki megnyugodott. Pisti életben maradt, és a lakótömb se robbant fel.

Egy másik alkalommal történetem főhőse világgá szeretett volna menni. Ezt a szeretetét annyira magáénak érezte, hogy

egyik délután el is indult. A Szabadság téren lakó emberek, szinte egy időben indultak el az eltűnt Szénási kisfiú keresésére. Felosztva maguk között a várost, pásztáztak át mindent annak reményében, hogy Pisti nem hagyta el a várost jelző táblát. Egy szemfüles lakó talált rá, egy jó pár óra elteltével. A keresett kisfiú a sportpálya mellett, az egyik odatelepített fán ülve várta a világmegmentő csodát. Hogy valójában miért is vonult el – ha csak átmeneti időre is – hét-nyolcévesen a világ elől, az utána nem derült ki. Mindenki annak örült, hogy Pisti előkerült.

Igaz, ez már a harmadik történet, de nem tudom nem leírni. Pisti volt az a fiú, aki lehívott engem is házunk pincéjébe egyik hét végén, stopperórával a kezében. Hárman voltunk ott lent a pincében. Dabis Rita, Szénási Pisti és természetesen én. Pistinek olyan ötlete támadt, hogy mérjük stopperral, hogy ő vagy én tudunk-e Ritával hosszasabban csókolózni. Azt már nem tudom, hogy ki nyert, de Rita csókja – gyermekként átélve is – kellemes volt. (Akkor sem lehattünk nyolc-kilencévesnél korosabbak.) Rita szép kislány volt, egy évvel volt idősebb nálam. Kőrösi Tibi és Ő szerelmesek voltak egymásba. Nekem is nagyon tetszett, de igazán én soha nem hoztam ezt az ő tudomására. (Nem tudom, hogy miért.) Tibiék nem az „A” épületben laktak, hanem egy kertes házban, pár tíz méterrel arrébb.

Édesapja üveges volt, így bátran és lelkesen csúzlizhattunk a világba. Mellettük volt egy vasas udvar, ahol különböző méretű és fajtájú vasanyagokat tárolt egy hajdani cég. Onnan több alkalommal elzavartak minket, pedig nagyon szerettünk a vasak között játszani. Nem is gondoltunk arra, hogy mennyire keressük a veszélyt. Kirívóbb baleseteket nem tudnék felidézni gyermekkoromból. Ha csak azt nem, hogy Pisti (még mindig a Szénási) egy alkalommal Varga Renáta fejét eltalálta egy általa eldobott kővel, és azt a sérülést, mi gyermekfejjel nagyon komoly esetként diagnosztizáltuk. A vér láttán – mely Renáta

haja mögül pirosodott ki –, majdnem rosszul lettünk. Nagyon sajnáltuk Renátát és mélyen osztoztunk fájdalmában. Az én nevemhez egy kisebb fokú gázolás fűződik. Ugyanis egy magyar camping kerékpárral mértem össze önmagam erejét, amikor egy egyenes (olyan behúzó) szakaszon kiszaladt elém a szomszéd épületből (akkor már ált az is) Török Mónika. Akit felgyorsult kerékpárom elsodort. – Roppant mód megijedtem. Ijedtségemet abban a pillanatban az sem tompította, hogy kiskorúként (közel tíz évesen) nem számíthattam volna egy példát statuáló bírói ítéletre akkor sem, ha a történetek komolysága nagyon fajsúlyos lett volna. Mónika fájdalmát még aznap este, egy tábla tejsokoládéval próbáltam feledtetni, amit személyesen vittem át neki. Egy másik baleset is regisztráltatta magát a fejemben e percben.

Óvodás voltam, amikor úszóedzőm Cseuz Laci (akit a mai napig nagyon tisztelek) először bedobott a „három-hatvanas” mély vízbe. Kedves Édesapámmal kerékpárral mentünk le az edzésre. Ő a sajátjával, én pedig szintén a saját – fehér-piros színekombinációs – kétkerekűmmel. Már majd nem átkerekeztünk a Kurca hídon, amikor egyszer csak puff... – elvágódtam a sárga macskakövön (igazán tudott csúszni). Felszakadt a szám széle, és csordogálni kezdett belőle az igazi, hamisítatlan vér. Számomra mindez tragikus volt, és ezt az „elviselhetetlen állapotot” hangos, „jaj, jaj, jaj”! kiáltásokkal hoztam Édesapám tudomására. Ő be is szaladt velem Vereb Elek bácsiékhoz, akik abban a házban laktak, mely előtt mindez történt. Ő és kedves felesége részesítettek elsősegélyben.

Az úszással kapcsolatban csak annyit, hogy azért hagytam abba, még az általános iskola alsó tagozatában, mert télen mindig nagyon fáztam. Akkor még nem volt lehetőség arra, hogy sátrat húzzanak a medencére. Így mínusz fokokban is a szabadban tempóztunk a hideg vízben. Egy takaros kis faház ált a medence mellett. Ebben a kis házban nyílt alkalmunk a vetkőzésre és

öltözésre, és hajunk megszáritására. Egy-két név az egykori úszóreménységekből, a teljesség igénye nélkül: Ágoston Kati, Tóth Rita, Vincze Edit, Pengő Bözse, Sipos Tibi, Sprok Tibi.

Az úszást a tenisz váltotta fel. Úgy gondolom, ehhez a sporthoz talán lett volna tehetségem, bár erről két egykori edzőmet, Virág Istvánt és Szabó Lászlót kellene megkérdezni. Minden esetre sajnálom, hogy az egyéb más elfoglaltságok „*kivették az ütőt a kezemből*”. Ma is a kedvenc sportom, amit többnyire már csak televízión keresztül élvezhetek.

Időközben családunk történetében egy újabb gyermekáldás vívta ki magának a piros betűs ünnepet.

Ezerkilencszázhetvenkettő, március tizenötödike: megszületett testvérem, Tamás.

Kedves Édesapám, mielőtt besietett volna a kórházba Kedves Édesanyámhoz és az új jövevényhez, aki végül is az én testvérem lett (melynek szívből örülök), átkísért engem a szomszédba Anti Sanyi bácsihoz és kedves feleségéhez, Gizike nénihez. Így a jeles éjszakát Sanyi bácsi és Gizike néni között, egy széles ágyon virrasztottam át, elmélkedve születendő kistestvéremről. Kedves Szüleim boldogok voltak, hiszen mindkét esetben kisfiú jövetelére számítottak.

Közös éveinket a gyermekszoba falain belül nagyon sok veszekedés jellemezte. Tamás és én állandó harcban álltunk egymással. Közös pontokra nem igazán tudtunk akkortájt rálelni, ami érdeklődésünket a világ felé kicsit közelebb vitte volna egymáshoz. Úgy hiszem, a hatévnyi korkülönbséggel azért minden megmagyarázható volt. Ahogy teltek az évek, az idő múlásának függvényében kezdtünk fokozatosan ráébredni arra, hogy mi valójában testvérek vagyunk. Ma már elmondhatjuk, nagyon szeretjük egymást. Tamás, azóta két gyönyörű kislánynak, Hannának és Grétának az édesapja. Büszkélkedhet még bájos feleségével, Anitával is. Mindketten

pedagógusok. Mezőhegyesen laknak, de Kunágótán (egy Békés megyei kistelepülésen) tanítanak egy általános iskolában.

Gyermekkorom emlékei között szerepel Kedves Édesapám családjáért folytatott folyamatos áldozatvállalása, mely elsősorban munkájában és tanulmányai kapcsán nyilvánult meg. Ő, ugyanis felnőttként, harminc egynéhány évesen ült be újra az iskolapadba, és végzett el egy pénzügyi és számviteli főiskolát, munkája mellett levelező tagozaton.

Tulajdonképpen, három intézmény vonta el tőle az energiát. A család, a munkahely és az iskola. Szinte egy időben kellett azokban az években mindenhol megfelelnie. – Sikerült! Ezúton köszönöm Neked, hogy mindez így történhetett. Kedves Édesapámat mindig úgy jellemeztem: három dolgot nem szeret. Az alkoholt, a banánt és a szardíniát. Ami közös bennünk, hogy az alkoholt én sem kedveltem meg harminchét évem során. De bízom azért abban is, hogy ezen kívül egy-két pozitívumot sikerült még átültetnem az én életembe, az Ő igazán „Uri-s” egojából. (Nevünket sokszor, sok helyen tévesen „Úrinak” írták és írják hosszú „Ú”-val.)

A családfánkat még nem ált módomban levezetni, de egyszer szeretném megismerni felmenőimet is. Édesapám gazdasági vonalon igyekezett munkahelyein keretekbe foglalni, a cégek költségvetéseit, mérlegeit, stb. A Kontavilltól (volt Kontakta Alkatrészgyár) jött el nyugdíjba, mint volt közigazdasági főosztályvezető. De a Vetőmag Vállalat Szentesi Kutató Állomásának (mely vetőmag termeltetéssel és értékesítéssel foglalkozott) is volt gazdasági igazgatója. Ezen munkakörével párhuzamosan a helyi közigazdasági szakközépiskolában tanított politikai és üzemgazdaságtant. A jelent illetően, nyugdíjasként örül két imádni való kislány unokájának és Kedves Feleségével (azaz Édesanyámmal) kiértékeli a napi politikát. Emellett olvasással és aktív rejtvényfejtéssel tölti

napjait. Legkedveltebb televíziós műsora az ATV különböző beszélgetős politikai vitaműsorai.

Kedves Édesanyám (akit a családban csak „Babi” becenévvel illetnek, már kislány kora óta) szintén a Kontavill-tól ment nyugdíjba. Ő is Édesapámhoz hasonlóan, kordedvezménnyel. Ő a műszaki vonalvezetések terén jeleskedett aktív évei alatt, ugyanis műszaki rajzoló volt. Nagyon szereti a Nagymama szerepet, és mindig elmondja, hogy a sors már korábban is megajándékozhatta volna az első unokával. Ő is szereti a politikai vitaműsorokat, és persze imád vásárolni (itt most természetesen nem élelmiszerekre gondolok). Köszönöm Kedves Édesanyám, hogy sokszor vásárlásaid alkalmával rám is szoktál gondolni. Ők ketten, már több mint negyven éve, így egy pár. – Gratulálok Nektek!

Családunkhoz tartozik még Nagymamám, aki nemsokára betölti a nyolcvanadik életévét, de köszönhetően Istenünknek, jól viseli magát. Ő Tatabányán lakik. Évekkel ezelőtt költözött el Dunaharasztról, a bányászvárosba. Ugyanis Édesanyám húgáék, Juditék is ott élnek boldog családi békében egy kertvárosi családi házban. Itt szeretnék megemlékezni Uri nagymamámról és Uri nagypapámról, valamint Pálvölgyi nagypapámról, akik már sajnos nincsenek jelen a jelenben.

Nyugodjatok Békében!

† † †

Uri nagymamám Uri nagypapám Pálvölgyi nagypapám

A KILÉPÉS

(A borús éjszaka című fejezet folytatása)

Miután, kicsit megnyugodtam a kontroll nélküli harcban, melyet az úton a megengedett, vagy meg nem engedett sebességgel haladó autókkal folytattam, megálltam kombimmal és újfent eljátszottam az ötajtós, lezárós, autó hátrahagyós sztorit. (Egyórányi különbséggel.) Kezdődött minden előről, csak már sokkal határozottabb elképzelések birtokában. Bár érdekes módon, mire igazán összeszedtem magam, és az egyik kamion elé való beugrási szándékomat tevőlegesen is kibontakoztathattam volna, hirtelen, pillanatról pillanatra szűnt meg a forgalom azon az úton, melynek szilárdságára életem végéig emlékezni fogok. Szilárd, megmásíthatatlan elképzelésemnek kezdett gátat szabni a nulla forgalom.

Önmagam voltam csak az éjszakában, betegen, betegesen várva a következő kamion feltűnését. Félelmemet a negyven tonna ösztömeg közeledésétől, valójában a koromnál is feketébb sötétség csillapította. Halvány körvonalait sem láthattam a hatalmas tömegnek. Kizárólag a fények közeledését tudtam érzékelni. Elhatároztam, ha a távoli kanyarban feltűnik a következő, nem várok tovább, elrugaszkodok a talajtól, és vetődök, mint ahogy ezt sok kapus is teszi egy-egy olyan mérkőzésen, ahol őt megtréfálva egy bizonyos labdát szeretnének egy adott hálóba juttatni.

Annyira vártam felbukkanását az „égi fénynek”, hogy legszívesebben futottam volna elé. De csak mentem az út szélén és arra gondoltam, amikor elköszöntem Kedves Szüleimtől, olyan fél tíz körül azt mondtam, hogy átszaladok a lakásomba a sporttáskámért, és nem túl későn visszamegyek hozzájuk, vajon jól döntöttem-e a tekintetben, hogy nem adtam egy-egy puszit az arcukra. Hiszen úgy éreztem, egy érzelmesebb töltésű

elbúcsúzásból már következtethettek volna arra, hogy nem a lakásomba megyek, hanem inkább a halált választom következő célállomásként.

Tele voltam önmarcangoló kételyekkel, ettől az önmagam felé átnyújtandó kérdésfeltevéstől. Sokkal nyugodtabb lennék most – elmélkedtem, ha igazán lezáró akkordként kezelve a velük való utolsó találkozásomat, megköszöntem volna azt a szülői szeretetet, melyet tőlük kaptam harminchét évem alatt. (Nyolc nap választott el harminchetedik születésnapom átélésétől, két nap Kedves Szüleim negyvenedik házassági évfordulójának megünneplésétől. De valahogy, kicsit sem tudtak akkor már befolyásolni ezek a jeles dátumok sem.)

Nem köszöntem meg semmit, és ez zavart. Ellentétben az ezerkilencszázkilencvenhármas esküvőmet követő lakodalmunkkal, ahol több mint kettőszáz ember előtt köszöntem meg Kedves Szüleim felé fordulva az ő addigi aggodalmaskodásaikat, fáradozásaikat egyaránt. Kicsit „*átírva*” a vőfélyes menetrendet, úgy éreztem, nekem azon az estén ezt meg kell tennem. Őszinte érzéseimet meg kívántam osztani velük, egy „*mérföldkő tetején állva*”. Egy kicsit talán ennek a múltbéli történésnek a tényszerűsége megnyugtató. – Egyszer már elmondtam bizonyos dolgokat, vallottam nyíltan mély érzéseimről – intettem magam nyugalomra.

Ez a színvallás egyébként hétköznapijaimban is sokszor jelen volt, amikor baráti körben beszéltem Kedves Szüleim iránt érzett magas szintű szeretetemről. Régebben, kissrácként mindig az járt az fejemben – ott legbelül –, hogyha valamelyikőjüket elveszíteném, nagy valószínűséggel elindítanám önpusztító életem lavináját. Nehéz volt (nehéz most is) elfogadtatni magammal az elmúlásnak az életszerűségét. Nem is tudom, hogy is írjam, mert odaát lenni, az már valójában nem is életszerű. Ha csak nem hiszünk egy másik életben, melyről túlvilágiként szoktunk beszélni.

Egyszer csak megláttam az „Isteni fényt”. (Akkor valóban Megváltónak tűnt a fényszóró fénye.) Jött, jött, jött... felém. Tudtam, most cselekednem kell.

Utolsó másodperceimben már tudatosan nem gondoltam senkire és semmire. (Fájóbb lett volna.) Koncentráltan arra gondoltam, hogy ne gondolkodjak, csak tegyem, amit tennem kell, hiszen volt egy magammal szemben állított követelmény, amit nem szerettem volna nem teljesíteni.

Mindig is maximalista voltam, így tudtam, most is el fogom érni célomat. Amikor odaért a nagy tömeg, az agyam, szinte már teljesen ki is kapcsolta önmagát.

Egy kormány félrerántás, a beugrás helyett egy kilépés, és egy lógó láb, amit ki lehetett venni a sötétségben. Észrevehetően fékezett a járműszerelvény vezetője. De talán látva a visszapillantó tükörben, hogy testem nem veszítette el uralmát a nagy tömeg szoros társaságában sem, és álló helyzetben maradt, ő tovább küzdött a kilométerekkel, ott hagyva engem egy megingó pozícióban.

Furcsa amit most írok, de így utólag köszönöm a volánnál ülő úriembernek ezt a „*megfeleledkezést*”, mert az azt követő történések, az elkövetkezendő időszak érdekes alakulásai tették lehetővé számomra, hogy rátaláljak igazi önmagamra. Rájöjjek arra, a Jó Isten segített nekem abban, hogy gyermekkori szenvedélyemet, az írást, még magasabb lelki síkra emeljem, és úgy döntsek, életem végéig küzdeni fogok írásaim által azért, hogy mi emberek lehetőségeinkhez mérten valamelyest közelebb kerüljünk egymáshoz.

Miután nyilvánvalóvá vált számomra, hogy életben maradtam, és eredeti forgatókönyvemnek nem tudtam eleget tenni, „átírtam” azt. Mely a továbbiakban sem az élethez való valamilyen szintű ragaszkodásról szólt, hanem az attól való igazhitű elköszönéstől. Nem akartam letérni a másik világba vezető útról, így gyorsan – mielőtt bárki is megláthatott volna –

legurultam az árokba. Érzékelhető volt, hogy alsó lábszáram tájékaról erős vérzés indult meg a „szabad élet mezejére”, ezért biztos lehettem abban, hogy az elvérzés, mint egy esetleges elhalálózási forma, segíthet nekem kitűzött tervem megvalósításában.

Egészen behúzódtam az árok széléhez, nehogy véletlen az autókban ülő embereknek rálátásuk legyen egy árokban fekvő férfi felruházott testére. Vízszintes helyzetben feküdve nem éreztem semminemű fájdalmat. (Ezen csodálkoztam leginkább.) Ami jelen volt az éjszakában, azaz elviselhetetlen szintű szomjúságérzet volt. Soha nem hiányzott még nekem úgy folyadék, mint azokban az órákban, amit az árokban töltöttem. Lábamra kivetítve, igazán nem láthattam a baj súlyosságát, ugyanis a hosszúszerű farmernadrág takarta a takarhatót. Gondoltam, nem lehet túl súlytalan az eset, inkább súlyos, ugyanis olyan érzésem volt, mint egy rongybabának lehet, amikor laza mozdulatokkal próbálja életre kelteni önmagát. Laza voltam a lábam, de nem vagányságból adódóan, hanem azért, mert mint később a sürgősségi osztályon kiderült, egy tíz centiméteres csontdarabot kiszakított belőle a kamionnak egy külső eleme.

Úgy hiszem, már soha nem fog megoldódni a rejtély, hogy valójában melyik kívülálló alkatrész érintkezett alsó lábszárammal, érintve a bokámat is, ugyanis száznyolcvan fokos szögben befordult tengelyén. De a lábfejem csontozata is megváltozott, deformálódott pillanatok alatt, hiszen keresztbe-kasul tört. Annyira vágytam a halál árnyékában valamilyen folyadékra, hogy ha odatérdelt volna azokban a hatvan percekben valaki, és azt mondja nekem: – Zoltán, itt és most megihat „X” liter folyadékot, de ez a lábába kerül, mert következőképpen amputálni kell, elképzelhetőnek tartom, abba is beleegyeztem volna. Amit még megtapasztalhattam ezekben az órákban, azaz erőmnek fokozatos elvesztése és az

ájulásérzet volt. Ezen érzéseimben roppant mód nyugodt és bizakodó voltam, mert úgy éreztem, ezek már biztos az elmúlás utolsó erőpróbái. Akkorra már, nem akartam küzdeni az idővel és fizikális jelenlétemmel. Mozdulatlanul feküdvé vártam a halál eljövetelét. Boldog voltam a tudattól, hogy vége mindennek, lezárom életem harcos éveit. (Harcos évek voltak ezek, az emberiségért folytatott küzdelmeimben.)

Kedves Családom és talán barátaim is, mindig tudták, hogy igazságérzetemnek mindig sok helyen hangot adtam, különböző formákban. Sok esetben kiálltam az igazi emberekért, akik érző, nyílt emberi életet élve, hasonló problémákkal küzdöttek, mint én. Azaz, nagyon nehezen tudták elhelyezni önmagukat ebben a mai társadalomban. Számkivetettként próbálták azért életben tartani saját magukat. Ha másért nem, gyermekük, gyermekeik miatt. Mivel nekem még nincs ilyen hús vér kis halandóm, ezért úgy éreztem, megtehetem, amit mások nem. Megkereshetem odaát az igazságot, melyet itt e Földön oly ritkán csak rövid időre találhattam meg.

Folyt, folyt a vér a lábamból, mely szép lassan térd alatt sötétebb színt kölcsönzött világos farmernadrágomnak, és az egyik kedvenc bebújós bőrcipőmnek. Ujjaimmal bizonyos időközönként ellenőriztem a vér állagát. Örültem a vörös anyag frissességének. Rettegtem az alvadás konstatálásától, mert az egyenértékű lett volna azzal, hogy utánpótlás már nem távozik a csontok és izmok közül, és akkor életben maradásomnak is megnőtt volna az esélye. Ezt annyira nem akartam, mint amennyire más vagy mások akarják, amikor szembesülnek egy halálos kórral, és tudják, kicsi az esélye a negatív folyamatok visszafordításának.

Túl sok lélekbeli vágyódást éltem meg, számtalanul sokszor merültem le az igazán mély érzelmeimbe, és próbáltam ez által harmóniát teremteni a körülöttem élő emberekkel, és azok között egyszerre. Végtelenbe nyúló alkalommal szerettem

volna elhíttetni magammal, hogy egyszer elérem azon célokat, melyet az emberek gondolkodásának megváltoztatására „*begyeztetem*” ki. Bíztam abban (amit már gyermekként is tudtam), hogy egy gondosan kihegyezett, puhább ceruzával kontúrosabban megrajzolhatom magamnak és másoknak is a ma emberének alakját. Mely alakba belerajzolhatom azt a szívet, mely nagy, és erősen dobog a többi emberért. Sok-sok ilyen embert rajzoltam már meg képzeletben magamnak. És ilyenkor mindig eszembe jutott legkedvesebb rajzfilmem gyermekkoromból, és sajnáltam, hogy nem látható rajzaimat, észrevehetetlen, ideális értékrendekkel bíró embereimet nem kelthettem életre; mint egykoron a „*Varázsceruza*” című rajzfilmben a kisfiú, aki csak megrajzolta a falon a körvonalakat és bárkit és bármit le tudott varázsolni a fehérségről.

A kisfiú mindig boldog volt, hiszen nem kellett álmodnia olyan dolgokról, melyekről én még a mai napig álmodok, és ezek az álmok hátralévő életemben túlnyomórészt beteljesületlenek maradnak majd. (Bár, bizakodom abban, hogy ez nem így lesz.) Talán, ha többen álmodnánk egyazon dologról, ami mindenkinek fontos lehet mai világunkban, és beszéljünk álmainkról tágabb körökben is, akkor elképzelhetőnek tartom, hogy „*alvó vágyaink*” előbb-utóbb kilépnének a valóság mezejére. És azon vennénk észre magunkat, hogy ezen a zöld, tiszta mezőn ülve, vagy azon sétálva, kimondottan jól érezzük magunkat egymás társaságában. Hiszen, nem a pénzről, a politikáról, a megélhetésről beszélgetünk, hanem arról, hogy át tudjuk élni, meg tudjuk érinteni a boldogságot, mert valóban kinyitottuk szívünket egymás felé.

Olyan jó lenne, ha egyszer a médiák, egy hírösszefoglalóban arról számolnának be, hogy lassan tágítani kell a teret, szélesíteni kell a mezőt, ugyanis olyan emberek is kilátogattak a szabadba, a zöldbe, akik valóban sokat tehetnének itt Magyarországon azért, hogy megváltozzon az emberek

hangulata, kedélyállapota. Családok tudjanak majd kimenni erre a friss rétre – maguk mögött hagyva a pénzügyi gondokat –, és miközben beleszippantanak a tiszta levegőbe, legyen nekik természetes, hogy politikusokat, cégvezetőket is felfedeznek maguk mellett, ott messze, a város zajától. Olyan személyeket, akiknek most már valóban érző emberekként, empatikus képességeiket is segítségül hívva kellene tenniük azért, hogy ne bomoljanak fel családi kötelékek, baráti kapcsolatok, a pénz utáni erős, de bizonytalan végkimenetelű menetelésekből adódóan.

Amikor utoljára ránéztem az órámra, hajnali négy óra volt. Akkor már öt órája voltam lent, egy biztosnak tűnő menedékben, ott lent a „*halálárokban*”. Egyszer csak eszembe jutottak Kedves Szüleim, akik mint ez később ez ki is derült, a helyi rendőrséggel már felvették a kapcsolatot, hiszen négy nappal korábban már túl voltak egy negatív élményen, egy tisztai öngyilkossági kísérletem kapcsán. Vélt aggodásuk kicsit gyengített halálvágyamon, így minden erőmet összeszedve, fűcsomókba kapaszkodva, megpróbáltam felkúszni az árokból. Régen éreztem olyan erőtlennek magam, mint akkor.

Nagy nehezen, de mégis sikerült felhúzni önmagammat onnan, lentről. Sokkos állapotban kiültem az árok szélére, és elkezdtem integetni a mellettem elhaladó autókban ülő célszemélyeknek. Közben lábamat figyelgettem, melynek mozgását egyáltalán nem tudtam koordinálni, hiszen lógó állapotban volt. Jöttek – mentek a kis-, közép-, nagykategóriás személyautók, no meg persze a kamionok, de senki nem állt meg, segítségkérő mozdulataimat látván sem. Valahol megértettem őket, mert a látvány – úgy gondolom – nem volt mennyei. Talán azt gondolták magukban, egy drogos, vagy egy alkoholista ember bízik az autójukba történő beszállás tényének reményében. Nem volt bennem harag, hiszen úgy igazán (sőt egyáltalán) nem volt része azoknak a perceknek, az élni akarás. Ma már tudom,

Istenünk akarta, hogy mindez így legyen. Ő figyelmeztetett arra, maradjak még, nekem itt munkám van e Földön. Ezt azóta már, én is tudom. Ez nem más, mint az írás. (Azon belül is, több tucat könyv megírása.) Köszönöm neked Édes Istenem!

Időben, már nem tudnám behatárolni, hogy mikor, de egyszer csak megállt mellettem egy Liaz típusú teherautó és kiszállt a vezetőfülkéből egy fiatalember, akit ma már tudom, hogy Molnár Farkas Csabának hívnak. És azt is tudom, ő szentesi illetőségű, no meg azt is, hogy ő egy olyan ember, aki bárhol, bármikor önzetlenül fog segíteni a jövőben is, a bajba jutott embereken. – Köszönöm neked Csaba!

Hogy, mennyire nincsenek véletlenek! Csaba felhívta kedvesét Gyenes Editet, aki azon az éjszakán éppen ügyelt a szentesi kórházban. Edit mondta Csabának, hogy folyadékot még csak véletlen se nyújtsanak át nekem, akár ásványvíz, akár üdítő formájában, ugyanis rövid időn belül elkezdődik az a sürgősségi műtét, mely talán az egyik alsó végtagom megmentéséről fog szólni. De mindenekelőtt, nagy valószínűséggel az életemet is megpróbálják majd megmenteni. Akkorra már literekben kifejezhető, életmentő anyag távozott szervezetemből, jobb lábszáram belső labirintusaiból is.

A következő percekben megállt egy másik teherautó, melyből ugyancsak egy segítő szándékú úriember szállt ki. Nem törődve az első műtetem soron következőségével, elfogadtam az irányából érkező folyadéktartalommal bíró üvegeket. Úgy vettem a számra a műanyag, üdítő italt tároló alkalmazásokat, mint csecsemőkoromban Kedves Édesanyám mellbimbóját, várva az abból kiáramló folyékony táplálékot. Nagy megkönnyebbülést jelentett számomra a távozó vér hiányát kompenzáló folyadék számba való juttatása. Csak ittam, ittam, és egyre jobban éreztem magam, még abban a „*földön kívüli*” állapotomban is, hiszen a sokk még azokban a pillanatokban meghatározta elmém megfogalmaz-hatatlan

állapotát.

Közben megérkezett a rendőrség, és azt követően a mentő. A „szolgálok és védők” autóból két ismerős egyén szállt ki. Odalépve mellém, egyikük megkérdezte tőlem, hogy öngyilkossági kísérlet áldozata vagyok-e. Erre, a hozzám intézett kérdésre, már akkor határozott igennel válaszoltam. Mindig őszinte embernek tartottam magam, így abban a helyzetben sem tudtam volna elképzelni, hogy ne válaszoljak igazán őszintén önmagam elleni cselekedetemre utalva. Pedig bár mit mondhattam volna, hiszen az éjszaka történéseinek nem voltak szemtanúi. Leszámítva a titokzatos idegent (már, mint a kamionost) és engem. Azon a hajnalon sem tudtam kilépni önmagamból, így igazságtartalommal megáldott színt vallottam. Elmondták az egyenruhás úriemberek, hogy az elkerülő út elején feltűnést keltettek azok a bizonyos levélfoszlányok, melyek vélhetően még egész levélformájukban búcsúzó sorokat foglalhattak magukban. – És ez valóban így is volt. Saját kezeim által íródott. Kedves Szüleimnek és családomnak megfogalmazott őszinte sorokat befogadó papírdarabka részecskéi tapadtak még akkor is az aszfalthoz, több óra elteltével is. Vélhetően a szél nem nagyon fújhatott azon a borús éjszakán. De azaz igazság, ez úgy nem igazán maradt meg bennem.

A Kedves Mentőorvosok, ott a helyszínen próbálták stabilizálni állapotomat, ami sikerült is. Így nekik is köszönettel tartozom mindezért. Ezt onnan tudom, valaki megkérdezte a nyitott mentőautóba beszélve, hogy stabilizálták-e az állapotomat, és igen volt a válasz. A mentőautóban, ha furcsa állapotban is, de mindvégig magamnál voltam. Beszélgettek a mentőben arról, melyik útvonalat válasszák a kórház sürgősségi osztályának megközelítése céljából. Amikor megérkeztünk, már egy aggódó team fogadott bennünket a sürgősségin. – Úgy hiszem, valóban aggódtak. Én ezt láttam felfedezni a fáradt tekintetekben.

Felfektettek az asztalra, és sürgött – forgott mindenki körülöttem. Azt nem tudom hányan voltak, de öten-hatan biztosan. Egyszer csak kinyílt az ajtó, és belépett egy ősz, sármos, fehér köpenyes úriember, akit látásból már korábban ismertem. Többször feltűnt nekem, amikor a Bruszniai sétányon (ahol lakok) megállt ezüstszínű Audi típusú személyautójával, és bement egy másik lépcsőházba.

De a múltamban, még semmit nem tudtam róla. Azt sem, hogy ő főorvos, Dr. Berki Sándornak hívják, és a kedves édesanyját szokta meglátogatni a szomszéd lépcsőházban. Ez a szimpatikus ember lépett oda mellém, és hirtelen csak annyit mondott – „*Vágás!*” Én akkor azt hittem, jobb lábam amputálására gondolt. De mint később kiderült, csak arra kért valakit, hogy vágják le rólam a nadrágot. Kicsit megnyugodtam, bár abban a sokkos, depressziós állapotomban nem igazán tudtam fajsúlyozni a dolgokat. Mit jelentett volna, ha egy rövid idő elteltével lábam helyén a semmit látom. (Helyesebben nem látom.) Amikor kezdtek betolni a műtőbe, még egy kérdést fel tettem egy sötétbőrű néger orvosnak: „*Ugye nem fogják levágni a lábamat?*” Mire ő azt válaszolta: „*Nem gyűjtünk mi lábakat!*”. És elkezdődött a műtét, ami három és fél órán át tartott. Itt szeretném megköszönni a Kedves Aneszteziológusoknak, hogy megmentettek egy életet. Utólag tudtam meg azt is, hogy miközben Dr. Berki Főorvos Úr küzdött azért, hogy lábamat megmentse, közben az aneszteziológus team próbált vérnyomást produkálni nekem, mert hogy az nem nagyon volt. Feküdtem az élet és a halál nyitott kapui előtt. Köszönöm édes Istenem, köszönöm Kedves Szüleim nektek, akik a műtő előtt szorítottatok nekem. Köszönet a Tisztelt Főorvos Úrnak, köszönet Molnár Farkas Csabának, köszönet a Mentőorvosoknak és az Asszisztenseknek, köszönet az Aneszteziológus teamnek, köszönet Mindenkinnek, akik hittek abban, hogy itt maradok az Anyaföldön, és nem kell nekem még olyannyira

hinnem a túlvilági élet jó és rossz dolgaiban egyaránt. Akkor ébredtem fel egy kis időre, amikor a sürgősségi műtőből áttoltak az intenzív osztályra. A folyosón, a műtős kocsin tértem – ha nem túl hosszú időre is – magamhoz. Ami nagyon rossz és elviselhetetlen volt számomra kommunikatív alkatomból adódóan az az volt, hogy nem tudtam beszélni az engem körülvevő fehér köpenyes emberekhez. Bármennyire küzdöttem ezért, egyszerűen nem értettem ennek az okát. Nagyon megijedtem, hiszen meg sem fordult a fejemben, hogy akkori érzéseim verbális átnyújtásában a csövek gátoltak meg engem, melyek le voltak precízen engedve a torkomon. – Úr Isten! Így kell majd leélni a másodízben ajándékba kapott életemet? – tettem fel a kérdést magamnak.

Az intenzív osztályon három napot töltöttem, mely napokra nem pontosan emlékszem vissza, hiszen mentális állapotom nem volt olyan, mely lehetővé tette volna számomra a pontos helyzetfelismerést. Ezen az osztályon négy személy látogatott meg engem: Kedves Szüleim, testvérem Tamás és Purgel Zoli barátom.

Az intenzív osztályon dolgozó munkatársak is mindent elkövettek annak érdekében, hogy állapotom stabil maradjon. Így nekik is köszönök mindent. No, meg a különböző gépek (arról se feledkezsek meg). „Ti” gépek, „Nektek” is köszönöm! Dr. Berki Főorvos Úr az egyik nap délelőttjén, az intenzív osztályon nyugtatott. Mondta, hogy: „*Zoltán, egyelőre megmentettük a lábát*”. De azt is elmondta őszintén, az elkövetkezendő két hét fogja eldönteni, hogy valóban megmenthető-e a végtag, ugyanis felléphet a szepszis, az a vérmérgezés, mely mindenféleképpen veszélyeztetheti lábam életben tartását.

Dr. Badó Csaba baleseti sebész (régii jó ismerősöm) is meglátogatott, és biztatott, ne adjam fel, de arra fel kell készülnöm, hogy nagyon hosszú hónapokba, esetleg évekre

fog telni, mire újra talpra állok, és jobb lábam hasonló funkciókat tölthet majd be, mint korábban. – Köszönöm Csaba Neked is, hogy hitet adtál Te is nekem, azokban a kitörölhetetlen napokban. (Későbbi hónapokban.)

Az intenzív osztályról a baleseti sebészetre szállítottak volna át, de helyhiány miatt, csak a szájsébeszet egyik kétágyas kórtermében volt számomra hely. Kórházi pizsamában helyeztek el azon az ágyon, melyen hetekig, szinte mozdulatlanul feküdtem. Igazán nem tudatosult bennem az életben maradás ténye.

Sokáig ott is, valahogy egy másik világban éreztem magam. Szinte csak fizikális mivoltomban voltam jelen. A Kedves Orvosok, Nővérek, és a Takarító személyzet, minden erőfeszítést meg tett annak érdekében, hogy kommunikálásra bírjanak, de én nem voltam képes arra, hogy valamilyen szintű érdeklődést is mutassak a külvilág irányába. Csak feküdtem, és néztem az üvegajtót, vagy éppen a mennyezetet. Rettegtem mindenféle fajta emberi közeledéstől. Ha kinyílt az ajtó, összerándult minden létező szervem, olyannyira elhittem magammal azt, hogy minden közeledés, tréfálkozó és rosszindulatú is egyben.

Érdekes, de valóban kívülről láttam önmagamat. Rácsodálkoztam arra az emberre, aki ott a kórteremben feküdt, még akkor is titokban várva a halált. Amikor már a járókeret segítségével meg tudtam volna tenni egy pár lépést, akkor sem tettem, mert egyszerűen nem tudtam kilépni az üvegajtón túl. Arra azért mindig, minden esetben odafigyeltem, ha elvittek, vagy éppen hoztak valamit ápolóim, én azt mindig megköszöntem. Bízva abban, hogy elutasításomat a betegségemnek és nem kimondottan személyemnek tudják majd be. Mindenki próbált nekem segíteni, de látták rajtam, képtelen vagyok felülkerekedni ezen a szörnyű betegségen. Czakó Szabolcs a szentesi kórház baleseti sebészének

gyógytornásza is, minden eszközt lehetőségként kezelt, csak, hogy gondolati síkon egyfajta párbeszédre készítessen engem. – Ne haragudj Szabi, de azóta már te is tudod az okát, hogy miért nem ment mindez. (Őt, azóta már Szabinak szólítom. Úgy hiszen, egy valamilyen szintű barátság is kialakult kettőnk között.)

Kedves Szüleim, látva azt, hogy állapotom nem javul, pszichiátriai szakember megkeresésében kezdtek el gondolkodni. Más emberek javaslatára és talán önmaguk megérzésében is bízva, döntöttek dr. Kuklai Ildikó szentesi pszichiáter hölgy mellett.

Ildikót már régről ismertem. Egy házban laktunk a Kossuth utcán, amikor még javában ő is otthon lakott. Szimpatikus, kedves lány volt. De amikor először leült az ágyam mellé, vele sem tudtam olyan egészséges orvos – beteg kapcsolatba kerülni, ugyanis a kórházi ágyon, csak kizárólag önmagam világában voltam jelen. Súlyosnak ítéltette meg helyzetemet, mert Kedves Szüleimnek nyíltan elmondta, úgy érzi, nem lesz könnyű dolga velem. – És ez így is volt. Jött, látogatott, leült mellém, én pedig csak néztem magam elé, és egyáltalán nem tudtam megfogalmazni, ami valóban olyan megfogalmazhatatlan volt.

„Mi történik most velem, hogy működöm én most”? – kérdeztem sokszor magamtól. Nem hittem el, hogy a depresszió legyőzhet engem. – Már pedig legyőzött. Erősebbnek bizonyult nálam, bármennyire is reménykedett Kedves Családom és Ildikó is abban, hogy megfordíthatom állapotomat. Ildikó (azért nem Kuklai doktornőt írok, mert utaltam rá, hogy ismertük egymást) felírt nekem különböző antidepresszáns gyógyszereket, melyek napi szintű szedését sem vettem igazán komolyan. Sokszor gondosan elrejtettem éjjeli szekrényem fiókjában, mert nem láttam értelmét beszédüknek. Annyira munkálkodott még azokban a hetekben is bennem a halállal kapcsolatos álmom,

hogy nem is tettem azért semmit, hogy ez máshogy legyen. Időközönként befektettek mellém (kétágyas kórterem lévén) férfiakat, de velük sem beszélgettem, inkább csak hallgattam őket. Bár ez is nagyon nehezemre esett. Teher volt számomra minden szavakba írt gondolat. Természetesen Nekik is köszönöm a türelmet, melyet irányomba tanúsítottak!

Kedves Szüleim és Zoli, amikor nap mint nap jöttek látogatni engem, mindig mondták, hogy nagyon riadt a tekintetem. Nagyjából ezt én is láttam magamon (úgy kívülről), de mivel a tükörbe sem néztem bele hetekig, így pontosabb képet tudtak ábrázolni magamról nekem, mint én önmagamnak. Egyszer az egyik kedves nővér meg is kérdezte tőlem: „*Zoltán, nézett már maga tükörbe mióta itt van*”? A kérdést hallva, valóban elgondolkodtam azon, mennyire ijesztő is lehet a kép, ami a kórterembe lépők felé tárul. Kicsit összeszedve magam – járókeretemre támaszkodva – utána néztem először bele a tükörbe. – Nagyon megijedtem magamtól. Egy egészen más arc köszönt vissza, mint amit én korábbi életemben látni véltem a tükörben, amikor belenéztem. – Egy egészen más ember lettem! Futott át fejemen a gondolat. – Ez már valóban nem én vagyok. De akkor, ki is vagyok én valójában? Játszik velem az élet. Biztos próbára tesz, hogy egy másik emberként hogy élem meg azt, ami, ha nehezen is, de megélhető. – Pedig az az ember is én voltam. Csak betegségem a depresszió, eltorzította az arcomon azokat az éleket, azokat a vonásokat, melyekkel úgy általában mindig ki voltam békülve, hiszen azok Isteni és Szülői áldások is egyben.

A következő napokban, hetekben, nem erőltettem a tükörbe való beletekintést. Utána sokáig egyáltalán nem voltam kíváncsi arcomra, hajam ilyen-olyan állására. Minden nagyon nehezen ment, ami az egészséges ember számára, olyan napi szinten megszokott, könnyen kivitelezhető műveletnek számít. Problémák merültek fel a tisztálkodás terén is, hiszen a

kórtermet nem mertem elhagyni, annyira féltém mindenkitől, aki emberből volt. Kedves Édesapám oldalán mertem csak kilépni a falak közül. Ő volt, aki segített abban, hogy mindennapos látogatásaik alkalmával bemerészkedjek a tusolóba, és átengedjem testemet a víz langyos csábításának. De ez sem volt olyan egyszerű, hiszen a seb miatt kórházi zacskót kellett húznunk jobb lábamra, így kísérelhettünk meg utat engedni a tusrózsából áramló víz sugarainak. Sokszor ülő helyzetben segítkezett nekem abban, hogy átjárja a víz az egész testemet. – Köszönöm Kedves Édesapám, azt a mérhetetlen türelmet, mellyel a tusolások közben is jelen voltál mindig mellettem!

A második műtétet már egy másik, hatágyas kórteremben „vártam”. Ez a kórterem a baleseti sebészet Őrzője volt, ahol hölgyek és urak társaságában voltam két hétig, nem igazán jelen a jelenben, ugyanis állapotom kicsit sem javult. Ildikó rendre felkeresett, de én a továbbiakban sem tudtam vele kommunikálni. Ugyanis a halált, még mindig vártam, így nem láttam értelmét a dolgok átbeszélésének. – Ildikó azonban várt. Kedves Szüleimnek mindig elmondta, hogy semmilyen javulás nem állt be állapotomat tekintve, de ő azért, még nem adta fel. – Köszönöm Kedves Ildikó végtelen kitartásodat, mely érzékelhető volt látogatásaid alkalmával.

Egyik nap közölték velem a következő (második) műtét időpontját, mely a combból az alsó lábszárba való bőrátültetés tényét látta igazolni. Én biztos voltam abban, hogy egy végtag amputálásáról lesz szó, csak pszichés állapotomra való tekintettel a kedves orvosok nem merik mindezt közölni velem. Kedves Szüleimnek nap mint nap elmondtam, hogy tudom, le fogják vágni a lábamat, csak ezt nem merik elmondani nekem. Ők nyugtattak, hogy ez nem így lesz, de én nem tudtam elhinni nekik sem. Teljesen abban a tudatban feküdtem az ágyon, hogy napok kérdése, és meg kell válnom egyik végtagomtól.

Mikor a nem várt napon toltak be a műtőbe, mindenkitől azt kérdeztem, akik készítették elő a műtétet.

– Ugye, levágják?

– Nem, dehogy! – hangzott mindenhonnan a válasz – de én természetesen nem hittem senkinek. Második műtétemet már nem altatásban végezte Dr. Berki Főorvos Úr, hanem lumbáltak. Akkor kaptam életemben először injekciót a gerincembe. Megdöbentő érzés volt érezni a semmit (helyesebben a zsibbadást), hiszen deréktól lefelé teljesen lezsibbadtam. Főorvos úrnak is többször feltettem a lábam sorsát érintő kérdésemet, amit ő már gondolom, kissé unhatott. De bíztam benne, hogy látva betegségemet, talán átértékeli kérdésem lényegi tartalmát. Amikor kitoltak a műtőből, és megpillantottam a jobb lábamat, egy nagy levegővétel után nyugtáztam magamban meglévőségét. „*A bőr is megtapadt az alsó lábszáron*” – mondták napok múlva a kedves orvosok és nővérek.

Éreztem, hogy Isten velem van, bár akkor még olyannyira nem hittem el magammal ezt a felismerést, mint azokban a napokban, amikor elkezdtem írni ezt a könyvet – életem első könyvét. Nem szakította le a lábamat a kamion, nem véreztem el, életben maradtam, nem lépett fel vérmérgezés. Mind mind olyan jelek voltak, melyeket így utólag is a jó Isten letekintésének tulajdonítok.

Egy hónap elteltével engedtek ki először a kórházból. Kedves Szüleim lakásában töltöttem a következő műtétem előtti heteket. Ott is mindig meglátogatózott Zoli, aki megpróbált erő sugározni felém azokban az iszonyatos időszakokban. Másik barátom, Hürkecz Zsolti mindig szombat délután jött. Kiültünk az erkélyre, és minden találkozás alkalmával felemlegettük a régi szép emlékeket. Többek között azokat a szombat estéket, melyeket sokszor töltöttünk együtt, valamelyik szórakozó helyen, egymás társaságában. Zsolti mindig mondta, hogy

higgyem el, minden vissza fog térni, ami jó volt, amiben örömet leltem. De én igazán, ezt soha nem hittem el neki. Félttem az emberek megítélésétől is, a kamionos kilépésem kapcsán. Azt mondtam Zsoltinak, képtelen vagyok ugyanúgy kilépni az utcára, mint egykoron. De ő csak nyugtatott, és próbálta elmagyarázni nekem, hogy ami most van, az csak egy időleges, átmeneti állapot.

– Kedves Zsolti, köszönöm Neked is, hogy mellettem voltál akkor, amikor igazán azt éreztem, hogy jó, hogy mellettem vagy!

Kedves Szüleim lakásában (azon belül is az egyik szobában) továbbra is csak feküdtem, és valójában semmi nem érdekelt a hétköznapiakból, a való életből. Velük sem nagyon beszélgettem – szinte egyáltalán nem. Kedves Édesapámmal jártunk kötözésekre, és kontrollokra, a baleseti sebészetre, és Ildikóhoz a rendelőjébe. Szedtem a gyógyszereket, melyeket korábban még felírt nekem, de áttörő javulás nem volt a továbbiakban sem tapasztalható állapotomban.

– Elérkezett a harmadik műtetem időpontja. Így, ha nehezen is, de erőt kellett vennem magamon, hogy visszamenjek oda, ahova nagyon nem akartam – a kórházba. A tizennégyes kórteremben várt már egy soron következő ágy, mely talán leginkább megpróbálta kezelni betegségemet, ugyanis egy pár hétig elválaszthatatlanok lettünk egymástól. A kórteremben szimpatikus férfiak vették észre megérkezésemet. Velük már próbáltam beszélgetni bizonyos dolgokról, így valami kis javulást észrevehettem magamon. A tekintetben viszont, nem állt be változás, hogy fixa ideám az volt, hogy a következő műtét valóban a láb térd alatti eltávolításáról fog szólni. Elképesztő, hogy mennyire erős volt bennem ez a kényszerképzet. Mindig arra gondoltam, csak időhúzás az orvos team részéről annak a ténynek a feltárása előttem, hogy bele kell törődnöm lábam elvesztésébe. Pedig mondta nekem mindenki, hogy egy

csontvándoroltató szerkezetet fog Főorvos Úr felhelyezni a lábamra, melynek segítségével elkezdődhet majd a csontnak a nyújtása. – Ez valóban így is történt. Elkövetkezendő műtétem során azt a speciális szerkezetet helyezte fel Főorvos Úr a lábamra, melyet öt ponton rögzített csontomhoz. Hasonló szerkezetet képzeljen el a Kedves Olvasó, mint amelyet egykori miniszterelnökünknek a fején is láthattunk egy autó balesetét követően. A szerkezet lábamon való viselését, kicsit olyan „*gépies tudatállapotban éltem meg*”. Olyan sci-fi-s filmben való szereplés élményeként, jobb lábam mintha egy fantasztikus történet részeként kapcsolódott volna férfiúi alkatomhoz.

Két hetet töltöttem a kórházban, szerkezettel a lábamon. Majd ezt követően főorvos úr ellátott minket (Kedves Édesapámat és engem) különböző tanácsokkal arra vonatkozóan, hogy is állítsunk naponta másfél millimétert a szerkezet azon pontján, ahol ez az állítási lehetőség adott volt. Nap mint nap, két alkalommal húzott – egy bizonyos kulccsal – Kedves Édesapám a szerkezeten. A cél, a tíz centiméteres anyaghiánynak a kompenzálása volt. Két hónap elteltével vette le főorvos úr a szerkezetet a lábamról. Ezt követően ismételten hazaengedtek a kórházból, egy viszonylag hosszabb időre. Tudtam, még egy műtét hátra van, de mivel már azokban a napokban határozott elképzelésem volt arról, hogy év végéig megírom első könyvemet, így egészen más állapotomban feküdtem be a kórházba. Most már valóban várva a következő műtétemre. Elmondták nekem, hogy csípő tájékról fognak kivenni egy lágyrészt, és azt helyezik majd be az alsó lábszárcsontok közé, hogy ezáltal létre jöhessen a csontok folyamatossága. Azokat a heteket már jó hangulatban töltöttem a tizennégyes kórterem falai között. Vincével (volt betegtársammal) igazán nagyokat beszélgettünk. A Kedves Orvos teammel, a nővérekkel és a takarító hölgyekkel is egymásra találtunk. Egy egészen más embert láttak viszont, amikor újra jelen voltam a baleseti

sebészetem. A műtétet követő napokban erős fájdalmat éreztem a csípőmben, de tudtam, hogy ez a kompenzációs műtét elengedhetetlen volt. Már csak egy halvány heg árulkodik arról, hogy hónapokkal ezelőtt, egy műtét során, már nemcsak alsó lábszáramat tárták fel.

– Köszönöm Kedves Csaba, hogy ott voltál te is az említett műtétnél, és minden tudásodat felhasználtad arra, hogy a műtét minden szempontból sikeres legyen. (Dr. Badó Csabáról már írtam, ő is a baleseti sebészet egyik kiváló sebésze.)

Miután kijöttem a kórházból, a negyedik műtétem után nyilvánvalóvá vált számomra, hogy rövidesen leülök, és elkezdem írni könyvem. Mert úgy éreztem, Önt Kedves Olvasó minél hamarabb szeretném megajándékozni őszinte gondolataimmal.

Így fokozatos felépülésem biztató jeleire felfigyelve, valóban le is ültem, és hagytam, hogy könyvem megírásának idejére mélyen elmerüljek „*gondolataim tengerében*”.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönöm azoknak a Kedves Támogatóknak anyagi felajánlásait, akik névvel vagy név nélkül (anonim) segítették könyvem megjelenését.

Jól esett, hogy mellettem voltak, és bíztak abban, rálépek írói utamra. Ígérem Nekik - és Önnek is Kedves Olvasó -, erről az útról már nem fogok letérni.

A szerző

- Baloghné Koszteczy Lenke
- Baroni Ékszerbolt
- Dr. Bácskai Mihály és neje
- Bálint János és neje
- Berkecz József
- Ciklámen Cipő - Divatáru
- Csaszi
- Daily Start
- Élelmiszer üzlet
(Dr. Brusznayai sétány)
- Ferenczi Zoltán
- Gabi Gyermekdivat
- Holdfény Panzió
- Horváth István és neje
- Hürkecz József és családja
- Hürkecz Zsolt
- Koromné Seri Anikó Ilona
- Laki Jánosné
- László Sándor rugógyártó
- Lőrincz Tibor és családja
- Molnár Tamás
- Nagy Zsuzsanna
- Ofotért
- Ollai Katalin
- Purgel Zoltán
- Rádió Szentés
- Reklámdekor
- Rozgonyi Lászlóné
- Soma (a szentesi)
- Szabó Andrea
- Szentés Városi Szolgáltató Kft.
- Szentési Művelődési Központ
- Szuperinfó, Szentés
- Tonnes Károly és neje
- Tószemberger Györgyi
- Török János és családja
- Váczi Imréné
- Viola Klímatechnika

Minden héten 32 000 példányban
Szentesen, Csongrádon,
Kunszentmártonban, Mindszenten
és a környező településeken.

Hirdetésvétel:

Szentese, Kossuth tér 5.
Telefon: (63)562-790 Fax: (63)562-791
E-mail: szentese@mail.szuperinfo.hu

Csongrád, Fő u. 2-4.
Telefon / fax: (63)482-483

Szentes egyetlen 24 órás rádiója!

**Rádió
Szentes**

106,1 MHz

Stúdió és hirdetésfelvétel:

6600 Szentes, Kossuth u. 1.

Tel./Fax: 63/315-472 és 63/315-482

E-mail: marketing@radioszentes.hu, adas@radioszentes.hu Web: www.radioszentes.hu

Szentes Városi Szolgáltató Kft.

6600 Szentes, Vásárhelyi út 12. ☎(63)560-620

A Szentes Városi Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság 1993-ban átalakulással jött létre a Városgazdálkodási Vállalat jogutódjaként.

Fő tevékenysége a távhőszolgáltatás.

Üzletpolitikájában az igénybe vett szolgáltatás mérhetővé, szabályozhatóvá tételére, szolgáltatásaink színvonalának emelésére törekszik.

További tevékenysége az önkormányzati tulajdonú lakások értékesítése után megmaradt ingatlan kezelése, karbantartása, felújítása.

Az irányítás alatt működő Szentesi Élet c. hetilapot saját nyomdája állítja elő, amely egyéb nyomtatvány gyártására is alkalmas.

A Kft. végzi Szentes város területén és a környező településeken a kéményseprő ipari szolgáltatást és az ehhez tartozó műszeres kéményvizsgálatokat, építési tervek véleményezését.

Szentesi Művelődési Központ

A Művelődési Központ munkatársai öt helyszínen, vagyis öt épületben várják a látogatókat. Évente több ezren keresik fel külön-külön is a Művelődési és Ifjúsági Házat, a Tóth József Színháztermet, a Móricz Zsigmond Művelődési Házat, a Galériát és az Óze Lajos Filmszínházat.

Művelődési és Ifjúsági Ház

A 24 éve felavatott intézményben működnek a művelődési központ irodái és az épület ad helyet a művelődési központ legtöbb eseményének. Pódiumtermében kamaraelőadások, pódiumműsorok, vetélkedők, kamarakoncertek zajlanak, az előadóteremben ismeretterjesztő programok és filmvetítések hallhatók, láthatók. Ebben az épületben működik a szakkörök és a klubok egy része.

Tóth József színházterem

Az egykori Petőfi Szálloda részét képezte az 1898-ban felavatott színházterem. A művelődési központ itt rendezi a különböző bérletes és bérleten kívüli felnőtt és gyermek műsorokat. A színház ad helyet a város óvodáinak, általános iskoláinak és középiskoláinak a rendezvényekhez és évzáró programjaikhoz. A Tóth József színházteremben szakmai tanácskozásokat, továbbképzéseket, valamint különböző szórakoztató rendezvényeket tartanak.

Móricz Zsigmond Művelődési Ház

Az Ady Endre utcai épület 1951-től a városi közművelődés egyik jelentős színtere. Az épületben különböző klubok, szakkörök működnek, mint például a Király István Kertbarát Kör, a Nyugdíjasok Klubja, az Életmód Klub, a Dismadártenyésztők, a sakkozók köre. Különböző civil szervezetek is az épületben tartják foglalkozásaikat, rendezvényeiket és próbáikat.

Galéria

30 éve avatták fel (1974 áprilisában) a művelődési központ főtéri galériáját. A Galéria a Dél-Alföld egyik legszebb kiállítóhelye, ahol évente 10-12 kiállítást rendeznek. A bemutatóteremben rendszeresen szerepelnek a városban és környékén élő alkotók, de megfordulnak itt a Csongrád megyei és a Dél-alföldi művészek is.

Óze Lajos Filmszínház

A Szentesi Művelődési Központ - a Képviselő-testület döntése alapján - 2003. július 1-től működteti a város egyetlen moziját. A filmszínházban naponta két vetítést tartanak, a nyári hónapokban pedig este 10 órakor kezdődő előadással bővül a program. Az általános és középiskolás tanulók részére csoportos vetítéseket rendeznek az oktatási intézmények igényei alapján.

OFOTÉRT

Mindig szem előtt

- Computeres szemorvosi szemvizsgálat
- Kontaktlencse rendelés
- TB vények beváltása
- Szemüveglencsék óriási választékban
- Márkás napszemüvegek: ARMANI, GUCCI, GUESS, VERSACE
- Mikroszkópok, távcsövek, nagyítók
- Fényképezőgépek egyszerűtől a digitálisig

MINŐSÉG ELÉRHETŐ ÁRON!

Szentes, Kossuth tér 5. ☎(63)444-543, (30)3674-696
Nyitva: hétfőtől péntekig 9-17 óráig, szombaton 8-12 óráig.

Ciklámen

CIPŐ DIVATÁRU

Szentes, Kossuth u. 8
Gyöngyös, Szentháromság tér 2-6

László Sándor

6600 Szentés Nagyhegy, Kikelet utca 25/a

☎(30)978-8621

**Egyedi gyártású rugók $\varnothing 0,2 - 8$ mm-es
huzalfelhasználással rajz vagy minta szerint is.**

A Dr. Bruszniai sétányon található élelmiszerüzlet
szeretettel vár minden Kedves Vásárlót
- nem csak hétköznapokon, hanem hétvégén is.

Nyitva tartás:
hétfőtől péntekig 6.30-20 óráig,
szombaton és vasárnap 7-12 óráig és 14-20 óráig.

☎(63)316-184

Holdfény Panzió

H-6600 Szentes, Arany János u. 8.

Telefon / fax: +36 63 444 076 • Mobil: + 36 30 293 4581

E-mail: hpanzio@sentes.hu

Szentes központjától öt percre, őrzött parkolóval rendelkező, családi hangulatú klimatizált panzióban a nyugodt pihenésen túl TV, dart's, kosárpalánk biztosít kellemes időtöltést.

A közelben található: gyógyfürdő, szauna, konditerem, lovarda és horgász helyek.

Egy-, két - és négyágyas
zuhanyzós (pótágyazható)
szobákkal, udvarias
kiszolgálással egész évben
vendégeink rendelkezésére
állunk.

VIOLA

ELEKTRO- ÉS SZERVIZ KFT.
SZENTES

VIOLA KLÍMATECHNIKA

SZENTES, Honvéd u. 93.

Bemutatóterem: Szentes, Honvéd u. 93.
Telefon: **06-70/389-7733**, Fax: **63/444-308**

19 éve a lakosság szolgálatában!

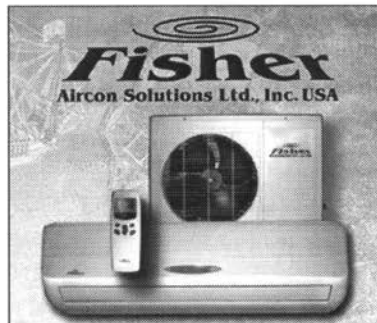

- Klímaberendezések forgalmazása, telepítése, szervizelése.
- Hűtőgépek javítása,
- Minőségi munkavégzés szakértelemmel és garanciával.
- Több száz referenciamunka Szentestől - Budapestig.
- 4 éve kiemelt DÉMÁSZ partner.
- Mérnöki háttér.

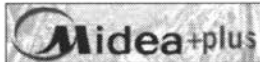
CSAK AZ IGAZI MÁRKÁBAN BÍZZON!

Amerikai klímák
csúcsmínőség alacsony áron.

- Elegáns, karcsú megjelenés,
- Fotokatalitikus szűrő,
- Plazmaszűrő, Biofilter,
- Inverter, hűtő-fűtő típus
- Világítós távirányító,- Csendes üzem,
- 3 év garancia,
- Szerviz és alkatrész háttér

CÉGÜNK AZ ALÁBBI TÍPUSÚ KLÍMAKÉSZÜLÉKEKET
FORGALMAZZA ÉS TELEPÍTI GARANCIÁVAL!

Forduljon hozzánk bizalommal! Tel.: 06-70/389-7733
VIOLA ÁKOS mérnök, zöldkártyás klímaszerelő

Reklámdekor

Dekorációs vállalkozás

6600 Szentés, Bocskái u. 21.

☎ (70)285-6005

A legkorszerűbb technikával, a legjobb anyagokból készítünk reklámfeliratokat a legkülönbözőbb reklámbordozókra.

Vállalunk:

- Emblématervezést,
- Grafikai tervezést
- Cégtáblák,
- Reklámtáblák,
- Reklámfeliratok kirakatüvegre, üzletportálra, tűzfalra, molinóra, zászlóra, járművekre
- Világító reklámtáblák,
- Tablók készítését
- Kirakatrendezést

Baroni Ékszerbolt

6600 Szentes, Kossuth tér 5.

☎(63)313-844

Nyitva tartás:

hétfőtől péntekig 8-17 óráig, szombaton 8-12 óráig.

- Arany ékszerek
- Ezüst ékszerek
- Karórák, ébresztőórák, faliórák
- Hollóházi, Zsolnai porcelánok
- Kristálypoharak
- Olasz bőrtáskák, pénztárcák

NAGY VÁLASZTÉKBAN!

Kedves Olvasó!

Köszönöm, hogy lehetőséget ad Önmagának könyvem gondolatiságának befogadására.

Kívánom Önnek, hogy első könyvemet nyugodt körülmények között, egészsége teljében olvassa majd el. Most, hogy kezében tartja „Meg akartam halni...” című könyvemet, gondoljon azokra, akiket igazán szeret, akik viszont szeretik Önt.

Természetesen nem feledve Őket sem, akik sajnos, már nem lehetnek Ön mellett. Szorítok azért, hogy könyvem elolvasása után, ezt a nem túl könnyű életet, egy kicsit más optikán keresztül nézze.

Mert higgye el nekem, most már én is örülök annak, hogy élek!

Azt is elárulom Önnek őszintén, hogy ezt elsősorban Kedves Szüleimnek és Istenünknek köszönhetem.

Ha eddigi életében már volt olyan pillanat, amikor úgy érezte nincs tovább, kérem, próbálja ezt feledtetni önmagával. Mert az élet, az Ön számára is nyújthat olyan örömeket, melyekre ez idáig még nem talált rá. Én írom mindezt, aki valóban meg akartam halni, és úgy éreztem, már soha nem fogok rátalálni az igazi boldogságra. De most boldog vagyok, mert rájöttem arra, az írás szeretete Isteni ajándék nekem. Attól pedig még inkább boldogabb vagyok, hogy Önnek írhatok. Ez az én ajándékom Önnek. Cserébe csak annyit szeretnék kérni Öntől, ígérje meg nekem: SOHA NEM ADJA FEL!

a Szerző

ISBN 963-216-043-6

9 789632 160436

megapress
kiadó